ALBERT BONNEAU

FLAMURA
NEAGRA

№ ~~365~~ 105

Flamura Neagră

de **ALBERT BONNEAU**

CAP. I

BALUL MASCAT

Prin ferestrele larg deschise ale palatului vice regelui, concertul de mandoline şi ghitare turbura liniştea nopţii.

Piaţa, care, cu câteva minute mai înainte, era pustie şi pe deasupra căreia pluteau numai câteva păsări de pradă în căutare de hrană, se populă subit. Mai bine de cinci sute de persoane se adunară în Piazza Reale privind neostenit spre ferestrele luminate.

Ce serbări să fi fost acestea care turburau liniştea din Vera Cruz, capitala Noii Spanii? Festivităţile la palatul vice-regelui erau foarte rare şi trebuia să fie un eveniment excepţional ca să se adune în locul acesta neprielnic al coastei mexicane, cei mai faimoşi reprezentanţi ai vechei aristocraţii iberice.

Indiscreţia câtorva soldaţi cari stăteau de gardă satisfăcu curând curiozitatea populară: don Guiterez de Aranjua, vice-regele, dădea un bal mascat pentru sărbătorirea primei victorii a lui don Jago Acostel, numit general al galioanelor în locul nefericitului don Guzman Cipriano, care-şi găsise o moarte glorioasă în cursul nefericitei bătălii navale dela Santarem, în timpul căreia corsarii distruseră complet o armada spaniolă.

Navele lui don Jago stăteau de pază, înfruntând elementele naturii adesea deslănţuite în golful Mexicului şi în marea Caraibelor, dar neaventurându-se niciodată în apropiere de Hispaniola sau Jamaica, pe care corsarii Franţei şi Angliei le aleseseră drept domiciliu. In ciuda acestei politice defensive, reuşise să pună mâna, cu două luni mai înainte, în cursul unei grele lupte pe Montbar, Distrugătorul, unul dintre „Fraţii Ţărmului", atunci când acesta aflându-se pe bordul bricului său „Neînvinsul" se pregătea să debarce pentru a prăda Merida, depe coasta Yucatanului.

Bucuria nu mai cunoscuse margini la Vera Cruz când faimosul pirat fusese adus încătuşat la bordul galionului San Jago. Intovărăşit de câţiva corsari, prizonieri ca şi el. Montbar nu-şi datora viaţa decât numeroasei excorte care-l apără îm-

potriva unei mulţimi înnebunite... De atunci nu se mai auzi nimic despre soarta Fratelui Ţărmului. ...Unii spuneau că vice-regele pe care nu-l prea interesa o execuţie capitală, pregătise duşmanului său o soartă cu mult mai înspăimântătoare şi mulţi dintre ei şuşoteau că Montbar fusese trimis să muncească în minele din interior alături de sclavii negri şi indieni... Faimosul corsar al mărilor Caraibelor nu mai periclita cu nimic puterea spaniole... Ceilalţi şefi ai piraţilor nu reacţionaseră deloc, spre marea mirare a duşmanilor lor. Nicolas-Uraganul, Olonezul şi Morgan, cari străbăteau în mod obişnuit golful Mexicului, păreau că se dezinteresează cu totul de nefericitul lor tovarăş. Fără îndoială, se gândeau spaniolii, nu le era neplăcut să fi scăpat de un rival periculos.

In orice caz, capturarea acestui faimos pirat determinase pe vice-rege să dea acest bal mascat.

In mulţime, se produse subit o fremătare. O caleaşcă mai bogat împodobită decât toate celelalte îşi făcuse apariţia. Doi valeţi în livrele superbe care stăteau la spatele caleştii săriră imediat dela înălţimea scăunelelor lor şi se grăbiră să deschidă portierele echipajului.

— E don Cristobal de Elcobar! strigară mai mulţi dintre cei de faţă.

Un murmur străbătu atunci mulţimea şi ici şi colo se auziră chiar cuvinte mai aspre. Don Cristobal de Elcobar era departe de a fi iubit şi preţuit de supuşii Majestăţii Sale Catolice de prin meleagurile acestea depărtate. Nepot al vice-regelui, nu-şi datora strălucita sa situaţie decât influenţei lui don Guiterez de Aranjua... Leneş, jucător, crud, se purta ca un adevărat despot cu soldaţii cari se aflau sub ordinele sale şi cu numeroşii săi sclavi... Se spunea că în castelul său dela Medelin, se distra punând să fie chinuiţi nenorociţii caraibi.

La ivirea gentilomului atât de temut, curioşii se dădură înapoi şi nu fu nevoie de insistenţa soldaţilor spre a-i face să lase locul liber. Numai un mic indian de vreo cinci ani, rătăcit în mijlocul mulţimii, rămase din întâmplare în apropierea portierei, privind cu ochi împăienjeniţi la podoabele de aur ale caleştii. Coborând grabnic treptele scării palatului un valet voi să-l dea de o parte, dar n'avu vreme: îmbrăcat într'un minunat costum de toreador, cu faţa acoperită de o mască neagră, don Cristobal de Elcobar sărise tocmai din trăsură. Ochii săi, strălucind ca doi tăciuni se opriră asupra celor de faţă. Observând apoi copilul încântat care-l privea surâzător. Il isbi brutal cu piciorul, şi micuţul se rostogoli sub ro-

ţile trăsurii.

Din mulţime, se auziră strigăte de spaimă. Cei doi valeţi se urcaseră înapoi alături de vizitiu, care agitându-şi biciul tocmai voia să pornească caii. Copilul părea pierdut fără scăpare, iar mama sa scotea strigăte pătrunzătoare încercând zadarnic să se strecoare prin rândurile soldaţilor indiferenţi, când un bărbat străbătu mulţimea şi dând cu o lovitură de o parte pe unul dintre soldaţi, se repezi spre nefericitul copil care zăcea la pământ.

Repede ca fulgerul, necunoscutul se plecă şi apucându-l pe micul indigen îl trase lângă el chiar în clipa în care roata grea a caleştii l'ar fi sdrobit... Din mulţimea temătoare din jur se auziră strigăte de bucurie. Fără să pară câtuşi de puţin emoţionat, omul dădu înapoi copilul indienei. Soldaţii se pregăteau tocmai să-l forţeze pe îndrăzneţ să reintre în rândurile curioşilor împingându-l cu halebardele lor. Don Cristobal asistase, beat de furie, la incidentul acesta şi ducea tocmai mâna la garda spadei sale, atunci când noul sosit se adresă unui alferez, în cel mai curat accent spaniol:

— M'ai îndatora foarte mult, senor, spuse el, dacă mi-ai da posibilitatea să trec. Sunt invitat pentru astăseară împreună cu alţi doi cabaleros

dintre prietenii mei la serbarea vice-regelui.

Ofiţerul se opri intrigat şi-l privi pe individ încercând să-l identifice... Nu avu însă nici un succes, căci necunoscutul, era învelit într'un lung zarape şi purta o pălărie cu boruri largi. O mască roşie îi ascundea trăsăturile, iar ochii săi de un albastru ca oţelul îl priveau straniu pe omul căruia i se adresase. Acesta din urmă, intimidat în oarecare măsură de atitudinea misteriosului personagiu, era tocmai pe cale să-i lase drumul liber, când don Cristobal de Elcobar care asistase la discuţie interveni pe neaşteptate:

— Cine ne garantează, spuse el, că vorbele acestui caballero sunt adevărate? Din moment ce vrea să intre în palatul vice-regelui, să ne arate scrisoarea care fără îndoială că i-a fost adresată. Altfel le-ar fi tot atât de uşor să intre aci şi ucigaşilor ca şi gentilomilor.

Fără să pară intimidat, necunoscutul se mulţumi să întindă numai mâna şi să arate nepotului vice-regelui un inel care-i împodobea degetul inelar. Privind bijuteria la lumina unei torţe, don Cristobal tresări.

— Blazonul lui don Manoel Duce de Chalco! exclamă el.

Surâzând apoi forţat, spuse:

— Poftim, senor cabalero, ducele de Chalco este totdeauna binevenit la vice-rege...

Fără să răspundă, necunoscutul se întoarse spre mulţime şi ridicând braţul drept strigă:

— Amigos! este timp să intrăm la bal.

Eşind din rândurile mulţimii, doi indivizi îmbrăcaţi la fel cu interlocutorul lui don Cristobal se iviră în capul scărilor. Primul dintre ei care era de talie mijlocie, se sprijinea de mânerul spadei. Cel de al doilea, un adevărat colos atrăgea atenţia tuturor. In timp ce tovarăşul lor, precedat de nepotul vice-regelui intra în palat, cei doi oameni se grăbiră să-l urmeze inveliţi în zarapeurile lor lungi. Vestibulul era luminat de o sută de lumânări, iar mulţimea se înghesuia în saloanele lui don Guiterez de Aranjua.

In timp ce valeţii se grăbeau să ia mantia şi pălăria toreadorului, omul cu masca roşie se opri şi se întoarse spre prietenii săi cari se grăbiră să se apropie. Profitând de faptul că servitorii îşi vedeau de treburile lor şi nu-i dădeau atenţie, necunoscutul se întoarse spre camarazii săi şi le spuse într'o franceză curgătoare:

— Şi mai ales luaţi bine seama fraţilor, căci cea mai mică imprudenţă ne-ar putea trăda. Ştiţi bine în ce scop am venit la Vera Cruz, nu uitaţi, ...de îndemânarea noastră depinde viaţa sa!

— Vom fi muţi ca mormântul! spuse cel mai mic dintre cei doi, în timp ce vecinul său, colosul, scoase un mormăit semnificativ.

Liniştit, necunoscutul se îndreptă atunci spre greaua draperie care despărţea vestibulul de salon.

Spectacolul pe care-l oferea această adunare era, cu drept cuvânt, măreţ. In saloanele vice-regelui se aflau mai bine de trei sute de persoane, care purtau măşti şi costume dintre cele mai deosebite.

Dar adunarea aceasta strălucitoare părea să nu atragă prea mult atenţia omului cu masca roşie şi a celor doi tovarăşi ai săi... El urmărea mai ales privirile toreadorului cu care se întâlnise atât de pe neaşteptate în capul scărilor palatului...

Străbătând în grabă grupurile de invitaţi pe cari nu-i putea recunoaşte din cauza deghizării lor, don Cristobal se dusese drept spre un bărbat înalt, travestit în doge, în timp ce lângă el, minunat îmbrăcată în mătase mov, o tânără senora mascată prezenta o încântătoare veneţiană.

Toreadorul şi Dogele se salutară şi-şi spuseră câteva cuvinte, după care nepotul vice regelui se înclină galant în faţa veneţienei, sărutându-i respectuos mâna. Era oare o iluzie? Celor trei necunoscuţi li se păru că senora avusese un gest de desgust...

— Nu mai are nici un rost să stăm la îndoială!

Riscăm totul pe o carte! şopti primul necunoscut.

— Suntem gata să mergem cu tine şi în iad, dacă va fi nevoie! spuse cel de al doilea în timp ce colosul dădea din cap.

— Inainte atunci şi Domnul să ne aibe în paza Lui! spuse acela care părea să fie şeful.

Se îndreptară hotărît spre valeţii cari le luară mantalele depe umeri.

Dansatorii se opriră atunci ca prin vrajă. Date de o parte de mâini puternice, draperiile dela intrare se deschiseră... Trei noi invitaţi mascaţi intrară în salon... Purtau costumul şefilor de piraţi.

CAP. II

CEI TREI NECUNOSCUŢI

La vederea siluetelor de „ladrones" atât de temuţi, unele dintre dansatoare scoseseră strigăte de spaimă, în timp ce cavalerii lor duseră mâinile la garda spadelor. Cei trei necunoscuţi nu păreau însă animaţi de intenţii agresive şi foarte curând femeile îşi reveniră din spaimă.

— Buenas tardes, cabaleros! spuse dogele, care fără să se turbure eşi în întâmpinarea straniilor musafiri... Fiţi bineveniţi printre noi şi primiţi felicitările noastre pentru deghizarea dvs. care vă vine minunat!

Şi salutându-şi oaspeţii, dogele, care nu era altul decât don Guiterez de Aranjua, cercetă într'ascuns inelul care se afla pe degetul omului cu masca roşie. Fără îndoială că măsura aceasta de prevedere îl satisfăcu, căci după ce-i salută pe cei trei necunoscuţi se întoarse spre un grup care-i privea pe cei trei neîncrezători.

— Nu vă temeţi, le spuse el, este vorba, pur şi simplu, de ducele de Chalco şi de doi dintre prietenii săi.

— Ce idee să se costumeze în ladrones! spuse încruntat un gentilom îmbrăcat în Cid Campeador, în timp ce don Cristobal o căuta cu privirea pe veneţiana care dispăruse în mulţime.

— Nobile senoras, sosirea noastră nu trebue să întrerupă graţioasele dvs dansuri! strigă primul corsar înclinându-se respectuos în faţa dansatoarelor... Aceşti doi cabaleros şi cu mine am fi indispuşi să întrerupem chiar numai pentru o clipă distracţiile date în onoarea gloriosului nostru general al galioanelor...

Şi cum misterioasa veneţiană tocmai trecea pe lângă el, necunoscutul se înclină în faţa ei şi luându-i mâna acoperită de bijuterii, o duse respectuos la buzele sale:

— Imi veţi face oare marea plăcere, senora, de a-mi acorda această pavană?

— Cu cea mai mare plăcere, cabalero! se auzi glasul cristalin al tinerei femei şi luându-l de braţ intră în cercul dansatoarelor.

Don Cristobal asistase, de departe la discuţia dintre veneţiană şi pirat. Incercase zadarnic să treacă printre grupuri spre a ajunge înaintea aceluia pe care el îl credea ducele de Chalco. O sclipire rea trecu atunci prin ochii lui. „N'aş fi crezut niciodată că ducele de Chalco dansează atât de bine", îşi spuse el... „Şi nici nu l-aş fi crezut vreodată atât de curtenitor cu femeile".

Toreadorul rămase indispus şi furios, fără să ia în seamă pe cei doi Fraţi ai Ţărmului, cari îl priveau nemişcaţi cu cea mai mare atenţie. In cele din urmă cel mai mic se apropiă de el şi-i spuse la ureche în spaniola cea mai curată:

— Ducele de Chalco este în formă azi, nu sunteţi de aceeaş părere?

— Prea în formă! mormăi nepotul vice-regelui. Şi făcând stânga împrejur dispăru în mulţime, în timp ce cel care i se adresase se înapoiă uimit lângă tovarăşul său, colosul.

— Iată un individ care nu-mi face impresia să fie prea comod, murmură el vecinului său. Dacă ochii săi ar fi putut să fie pistoale, n'aş da nici doi bani pe viaţa lui Nicolas...

Celălalt corsar întrerupse, cu un gest brusc,

reflecţiile prietenului său care vorbise în franceză şi, asigurându-se apoi că nu sunt ascultaţi de nimeni, spuse:

— Ai de gând să ne pierzi, Gură-Arsă! Dacă nu eşti în stare să vorbeşti cum trebue spaniola, taci din gură... Ţi-am mai spus că cea mai mică imprudenţă ne poate pierde. Nicolas şi-a şi făcut un duşman de moarte în persoana toreadorului acela, lua-l-ar dracul! Nu este nevoie să ne creiăm şi mai multe dificultăţi.

Uriaşul nu mai spuse nici un cuvânt, mărginindu-se să admire spectacolul pe care-l oferea sala. Observară cu don Cristobal apăruse din nou în salon şi că dogele şi Cidul Campeador dispăruseră pe nesimţite.

Intre timp, primul dintre corsari, după sfârşitul dansului, se strecurase vioi într'una din galeriile alăturate. In cursul pavanei pe care o dansase cu încântătoarea sa parteneră, nu încetase nici o clipă să-l urmărească cu privirea pe doge, în care recunoscuse imediat pe don Guiterez de Aranjua, în timp ce generalul galioanelor se ascundea sub deghizarea Cidului Campeador. Folosind înghesuiala care se produsese la sfârşitul dansului, omul cu masca roşie se putu strecura lângă cei doi bărbaţi şi văzându-i că se depărtează îi urmă, având însă grijă să nu le atragă atenţia.

Corsarul scoase un oftat de uşurare atunci când se depărtă puţin de adunare, şi profitând apoi că galeria era pustie şi că numai vice-regele şi don Jago de Acostel se plimbau în sus şi în jos pe acolo, ciudatul invitat se ascunse după o uşă căutând să tragă cu urechea la discuţia dintre cei doi.

In timp ce dialogul continua aprins între înalţii demnitari, corsarul, reţinându-şi respiraţia, îşi cercetă ascunzătoarea. Lângă peretele stâng se ridica un imens cămin în care misteriosul personagiu se grăbi să se ascundă.

Uşa se deschise din nou şi de data aceasta intrară vice-regele şi generalul galioanelor. Piratul se ghemui în ascunzătoarea sa.

— Don Jago, exclamă atunci vice-regele, am primit o ştire, care pare fantezistă din toate punctele de vedere şi pe care trebue, cu toate acestea, să vi-o comunic...

— Despre ce este vorba? întrebă intrigat Cidul Campeador.

— Nu despre ceva grozav şi cred că pescarii cari susţin că au văzut întâmplarea, au fost victimele unei halucinaţii... Se părea că o îmbarcaţiune a reuşit să pătrundă în apropierea ţărmului, oamenii debarcând la mică distanţă de fortul Sfântul Jean de Ulua... Vreo câţiva indivizi au pătruns

în Vera Cruz...

Omul cu masca roşie nu-şi putu stăpâni o tresărire în ascunzătoarea sa. Inima îi batea nebuneşte. Incordă auzul.

— Înălţimea voastră să mă ierte, exclamă generalul. Nimeni nu poate să pătrundă în rada Vera Cruzului fără să fie semnalat de vreunul din vasele armadei noastre.

— Scuză-mă, don Jago, se pare că uiţi însă că Montbar Distrugătorul este prizonierul nostru. Trebue să recunosc că mi se pare oarecum stranie liniştea de care ne bucurăm. Bineînţeles că recunosc imensele servicii pe care le-ai adus cauzei Majestăţii Sale Catolice, dar îmi permit să-ţi atrag atenţia că pauze de felul acesta au fost totdeauna urmate de dezastre dintre cele mai grave... M'ar mira foarte mult ca piraţii să nu încerce pe toate căile să-l elibereze pe Montbar... Am făcut o mare greşală că nu l-am executat imediat pe ticălosul acela!

— Înălţimea Voastră să fie liniştită, replică generalul galioanelor. Montbar este închis într'un loc de unde n'a mai scăpat încă nimeni cu viaţă, Am făcut bine că n'am spus nimănui din jurul nostru sau locuitorilor din Vera Cruz unde se află corsarul învins... Cred că suntem singurii, în afară de paznicii săi, cari ştim că a fost dus în

minele de aur din Taxco, impreună cu camarazii săi. Acei care ar încerca să-l scoată din acel mormânt ar trebui să fie foarte cutezători, căci acolo au pierit cei mai mari demnitari azteci, pe cari Fernand Cortez îi condamnase la deportare... Ca să ajungă la locul acela ar trebui să treacă munţii, iar ladrones-ii au altceva mai bun de făcut decât să pornească într'o asemenea expediţie, destinată dela începutul începuturilor unui eşec sigur.

Omul cu masca roşie nu pierduse nici un cuvânt din ascunzătoarea sa.

Luând loc într'un fotoliu, vice-regele îl lăsase pe don Jago să vorbească şi atunci când acesta termină, spuse:

— Te rog să nu crezi că în toate câte ţi-am spus, don Jago, există vreo urmă de mustrare. Am ţinut numai să-ţi aduc la cunoştinţă un fapt de minimă însemnătate. Ştii tot atât de bine ca şi mine ce însemnătate are captura pe care ai făcut-o în persoana lui Montbar Distrugătorul. Ladronesii din Hispaniola nu şi-au revenit încă după grozava lovitură pe care le ai dat-o... Dacă vor reuşi cu toate acestea să-l elibereze pe prizonierul nostru, atunci toate măsurile de prevedere luate vor deveni fără însemnătate, Montbar aliat cu Nicolas-Uragan, nu se teme nici de Dumnezeu şi nici de diavol, iar armada noastră ar trebui să

îndure lovituri grele din partea acestor indivizi...

— Înălţimea Voastră poate să fie liniştită, răspunse generalul galioanelor. Sunt sigur că afacerea aceasta nu prezintă nici o gravitate...

— Sunt de aceeaş părere, don Jago. Cu toate acestea, obiceiul meu estè să iau totul în serios.

— Poate pentru acest motiv Înălţimea Voastră părea atât de îngrijorată în timpul seratei?

— Nu este vorba de asta, generale... Dumitale, care-mi eşti prieten, îţi pot spune totul... Căsătoria pupilei mele Jesusita mă preocupă mai mult decât aşa zisa debarcare despre care am vorbit.

— Am auzit vorbindu-se despre apropiata căsătorie a donei Jesusita cu don Cristobal de Elcobar.

— Este adevărat, întrerupse don Guiterez, o căsătoresc pe pupila mea cu nepotul meu. Sunt foarte mulţumit că micuţa orfelină pe care am adoptat-o, se cunună cu unul dintre cei mai străluciţi membrii ai familiei mele...

— Rog pe Înălţimea Voastră să scuze cuvintele unui bătrân soldat care şi-a consacrat viaţa Majestăţii Sale, replică don Jago. Mi-aţi făcut marea favoare să-mi vorbiţi ca unui prieten, ceeace-mi va da posibilitatea să răspund la fel. Dela sosirea mea în Noua Spanie, am avut nenumărate ocazii să mă întâlnesc cu don Cristobal de Elcobar... Sunteţi oare sigur că-şi îndeplineşte în-

datoriile ca adevărat gentilom castilian şi nu credeţi că dându-i-o de soţie pe dona Jesusita, n'ar însemna să o hărăziţi pe tânăra fată unui viitor nesigur?

— E drept... e drept,... murmură vice-regele încurcat, dar am motivele mele personale să doresc această căsătorie. Am contractat unele obligaţii faţă de nepotul meu. Jesusita va trebui să facă acest pas de hatârul meu.

— Nu socoate oare Inălţimea Voastră că este crud să impui unei tinere fete o dragoste care nu-şi găseşte loc în inima ei? continuă generalul galioanelor care era vădit de partea Jesusitei. Nu era oare vorba la un moment dat de o căsătorie cu Don Diego d'Alvarez, unul dintre cei mai viteji ofiţeri din capitala Nouii Spanii... Dacă-mi amintesc bine, dona Jesusita îl iubea pe tânărul acela... priveaţi chiar foarte binevoitor această unire...

— Fără îndoială că nu eram duşman acelei căsătorii, amigo, răspunse don Guiterez de Aranjua, dar evenimentele s'au precipitat de atunci şi m'am văzut constrâns să privesc viitorul din cu totul alt punct de vedere. I-am împărtăşit de altfel dorinţa mea şi Jesusitei.

— Şi ce a spus? se interesă don Jago.

— Bineînţeles că n'a primit cu veselie hotă-

rîrea mea, şi a trebuit să-i atrag atenţia lui Don Diego care devenea tot mai insistent, să nu mai vie niciodată la palat şi să nu se mai apropie de pupila mea. Fii sigur că luând această decizie m'am gândit mai ales la viitor. In consecinţă, Jesusita se va căsători cu don Cristobal peste o lună de zile.

— Perspectiva aceasta este departe de a-mi surâde, conchise generalul galioanelor.

Vice-regele se mărgini să dea din umeri.

— Hai amigo, spuse el, cred că invitaţii noştri ne aşteaptă...

Cei doi bărbaţi se îndreptară încet spre uşă şi eşiră din încăpere. Abea dispărură şi omul cu masca roşie eşi din monumentalul cămin care-i folosise de ascunzătoare.

— Fără îndoială că nu eram duşmanul acelei sta a fost interesantă... Ştiu tot ce doream să aflu şi nu am altceva de făcut decât să mă înapoiez alături de Mihail Bascul şi Gură-Arsă şi să procedez în consecinţă... Atenţie domnilor Gavachos, Nicolas-Uragan reintră în scenă...

Corsarul nu-şi termină bine cuvintele. In odaie, se auzi un troznet ciudat. Dându-se înapoi şi intrând în ascunzătoarea sa, cu mâna pe garda spadei, aventurierul aşteaptă.

CAP. III

JESUSITA

Nicolas-Uragan — căci faimosul căpitan de piraţi şi omul cu masca roşie nu erau decât una şi aceiaş persoană — se ascunse repede în umbra marelui cămin, când o uşă secretă din perete se deschise încet, iar în cabinet intră o tânără femee care avea un sfeşnic în mâna dreaptă.

Aventurierul recunoscu cu uşurinţă pe tânăra veneţiană care dansase cu el. Tinerei fete nici nu-i trecea prin minte că e observată. După ce ezită câteva secunde, se duse la fereastră şi o deschise larg.

Din atitudinea ei, reieşea limpede că aştepta pe cineva şi că dorea ca la întâlnire să nu asiste nici un martor nechemat. Corsarul o văzu ducându-se în două rânduri spre uşă şi ascultând cu cea mai mare atenţie.

La un moment dat, ea îngenunchiă chiar în faţa unui crucifix şi păru cufundată în rugăciune. Fereastra însă o atrăgea cu o putere irezistibilă şi aventurierul o auzi scoţând peste puţin o exclamaţie de bucurie.

— Domnul fie lăudat, spuse ea. Vine!

In grădină, se auzi un şuerat încet. Veneţiana care nu lepădase încă masca, puse mâna pe unul din candelabre şi aşezându-se în dreptul ferestrei îl ridică de trei ori deasupra capului.

— Devine interesant, îşi spuse Nicolas care sta la pândă...

Fratele Ţărmului îşi întrerupse însă curând reflexiile. Capetele unei scări se sprijiniră chiar atunci de marginea ferestrei, în timp ce un glas întrebă încet:

— Eşti aici, Jesusita?

Tânăra fată se plecă neliniştită şi, apucând capetele scării cu ambele mâini.

— Cine este? spuse ea cu inima bătând sălbatec.

— Diego! răspunse glasul.

In mai puţină vreme decât este nevoie să scrim aceste rânduri, un tânăr urcă scara şi sări sprinten în cameră.

— Cât de imprudentă sunt! spuse veneţiana. Ce ar spune tutorele meu de ar ştie toate acestea?

Noul sosit nu-i dădu răgaz să-şi termine spusele. Inclinându-se în faţa ei îi apucă mâna şi i-o sărută cu devoţiune.

— Dacă ai ştie cât de neliniştită am fost, Diego! murmură tânăra fată.

— Dece te frământi aşa, Jesusita? întrebă

tânărul. Nu eşti oare pentru mine însăşi viaţa, nu ne-am jurat să ne aparţinem?

— Ba da ne-am jurat, amigo, replică pupila vice-regelui şi poţi fi sigur că-mi voi respecta jurământul şi că nu voi aparţine altuia.

Intre timp, ascuns în cămin, Nicolas-Uragan, începu să socoată că-şi pierde prea multă vreme.

— Pe Sfânta Fecioară, spuse el furios, turturelele acestea nu mai termină odată cu dragostea? Ce mă interesează pe mine supărările acestor îndrăgostiţi? Probabil că cei doi camarazi ai mei sunt foarte neliniştiţi.

Şeful corsarilor avea dreptate. Mihail Bascul şi Gură-Arsă, care aşteptau în saloanele vice-regelui, se întrebau neliniştiţi care să fie soarta prietenului lor.

— Rechini şi balene! mormăia Gură-Arsă. Ce i-a trecut prin minte să ne bage în mijlocul gavachosilor aceştia, lua-i-ar dracul! Ca şi când Montbar s'ar afla într'un asemenea loc! Nu înţeleg ce gândeşte Nicolas...

Şi Gură-Arsă regretă Hispaniola şi coliba lui în care afuma cărnurile. După bătălia navală dela Santarem, îşi reluase vechea lui meserie de vânător de bivoli sălbateci şi mistreţi. Spre a-l face să-şi părăsească meseria favorită, trebuise intervenţia lui Nicolas-Uragan, a lui Mihail Bascul şi a d-lui

de Ogeron, guvernatorul Insulei Broaştei Ţestoase, unde Fraţii Ţărmului îşi stabiliseră cartierul general.

Fierberea provocată între corsari prin capturarea lui Montbar Distrugătorul fusese foarte mare. Şoimii mării Caraibelor nu se puteau hotărî să părăsească pe unul dintre căpitanii lor cei mai iubiţi în mâinile duşmanilor de moarte. Nicolas-Uragan şi Mihail Bascul se oferiseră deîndată consiliului celor doisprezece să încerce prin toate mijloacele să ajungă la Montbar şi să-l elibereze. Trebuiră însă să renunţe la violenţă şi să recurgă la viclenie spre a elibera pe unul dintre regii corsarilor. Alegerea lui Nicolas-Uragan şi a lui Mihail Bascul fiind aprobată de absolut toată lumea, cei doi piraţi trimiseseră după Gură-Arsă şi-l rugară să-l întovărăşească... Nimeni nu cunoştea mai bine ca afumătorul de cărnuri ţinuturile Noii Spanii unde făcuse contrabandă înainte de a se stabili la Hispaniola. Cei doi aventurieri n'ar fi putut găsi un ghid mai bun. Gură-Arsă nu primise însă să facă parte din mica expediţie decât în urma făgăduieli fratelui său de arme Siroco, care-i promisese să ia seama la casa lui.

Se hotărîse prin urmare ca vreo câteva nave ale Fraţilor Ţărmului să încrucişeze cu o lună mai târziu în dreptul coastei Yucatanului, în apropiere

de Tabasco, unde aventurierii făgăduiră că vor sosi deîndată ce lovitura lor va isbuti. Depărtându-se cu o mică îmbarcaţie de bricul-goeletă care-i adusese în apropiere de armada spaniolă, Nicolas Uragan, Mihail Bascul şi Gură Arsă reuşiră astfel să înşele supravegherea gavachosilor şi trecând nu fără greutate de paza portului debarcară la Vera Cruz. Instiinţaţi de spionii pe cari îi aveau în oraş, reuşiră să pătrundă în palatul vice-regelui, nu fără a fi întins mai înainte o cursă ducelui de Cualco, al cărui inel fusese luat de Nicolas Uragan. Nefericitul Grande de Spania zăcea acum legat fedeleş cu doi dintre servitorii săi într'un tufiş de cactuşi şi mimoze.

Se înţelege, prin urmare, neliniştea corsarilor atunci când văzură că şeful lor nu mai apărea. Mihail Bascul nu mai era în stare să stea locului. Făcând semn camaradului său o porniră pe galerie la rândul lor.

— Gavachoşii aceştia au pe dracul în ei, ca să dea aşa din mâini şi din picioare pe o căldură atât de mare... mormăi Gură Arsă.

— Taci din gură pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse corsarul ascunzându-se după o uşă. Iată pe toreadorul cu care ne-am întâlnit la sosire.

Uriaşul se grăbi să-i imite exemplul. Toreadorul se depărtă părând că este în căutarea cuiva.

Intra la rându-i în vreo trei camere, fără să se întâlnească cu persoana pe care o căuta. Cei doi bărbaţi îl văzură apoi apropiindu-se de uşa cabinetului vice-regelui şi lipindu-şi urechea de uşă. Fără îndoială că surprinsese o discuţie interesantă, căci sprincenele i se încruntară în timp ce o strălucire de răutate îi apăru în priviri. Mâna-i cuprinse mânerul spadei.

— Atenţie, spuse Mihail Bascul, se vor produce lucruri noi!

In timp ce don Cristobal de Elcobar se pregătea să-şi tragă spada, Jesusita şi Diego îşi continuau dialogul lor de dragoste fără să se intereseze de pericolul în care pluteau. Tânărul ofiţer încălecase fereastra, gata să coboare la cea mai mică alarmă, iar veneţiana fericită de a-l fi întâlnit pe acela pe care-l iubea îşi scosese masca.

Nicolas-Uragan privea din ascunzătoarea sa pe cei doi tineri. Rar i se întâmplase să vadă o fiinţă mai frumoasă ca pupila regelui. Minunate bucle negre îi cădeau pe spate şi ochii ei negri şi frumoşi îl priveau drăgăstos pe bărbatul din faţa ei.

— Ar fi foarte imprudent să ne continuăm convorbirea! spuse tânărul ofiţer la un moment dat... e târziu... Când ne vom mai reîntâlni?

Jesusita îşi puse la loc masca şi strângând cu dragoste mâna prietenului ei voi să-i fixeze toc-

mai o nouă întâlnire şi să se înapoeze în saloanele vice-regelui când Diego scoase un strigăt de uimire. Mâinile lui căutară zadarnic capetele scării., Aceasta fusese îndepărtată pe ascuns, în timp ce cei doi tineri îşi făureau planurile de viitor. Ofiţerul simţi vârful unei săbii sprijinindu-i-se în piept. Auzi, totodată un râs sardonic. Vântul care se înteţise stinsese toate luminile din încăpere, astfel că aceasta era cufundată în întunerecul cel mai deplin... Cei doi îndrăgostiţi îl văzură pe don Cristobal de Elcobar la lumina unui fulger, Faţa acestuia era schimonosită de furie.

— Dacă faci o singură mişcare, strigă nepotul vice-regelui ofiţerului luat prin surprindere şi dezarmat, te străpung cu spada... Cât despre tine, Jesusita, înapoiază-te imediat lângă unchiul meu. Este inutil să isbucnească un scandal în toiul balului... Voi veni şi eu de îndată ce mă voi fi răfuit cu mizerabilul acesta...

Tânăra fată căzu înlăcrimată la picioarele logodnicului ei. Acesta o respinse însă cu brutalitate şi voi să se repeadă împotriva rivalului său care aştepta cu braţele încrucişate moartea.

CAP. IV

MENAGERIA VICE-REGELUI

Mai înainte însă ca don Cristobal să fi putut aduce la îndeplinire planul său criminal, o mână de fier îi apucă încheetura şi i-o suci cu violenţă. Surprins, mizerabilul scoase o înjurătură formidabilă şi dădu drumul armei. Don Diego profită de acest fapt spre a-şi trage spada din teacă şi spre a-şi ţine, la rândul său adversarul la respect. Cât despre Jesusita, ea căuta zadarnic să afle cu ochi plini de spaimă cine era misteriosul individ care-l salvase atât de prompt pe acel pe care-l iubea.

— Nu te teme de nimic, senorita, strigă noul venit, mizerabilul acesta nu vă va face nici un rău. Vă garantez asta.

Şi apucându-l pe toreador de beregată îl sgâlţâi cu violenţă:

— Mă auzi, desgustător gavacho, dacă vei continua să o ameninţi pe senorita şi pe prietenul ei, îţi sfărâm capul cu un foc de pistol.

Nepotul vice-regelui bâlbâi câteva cuvinte fără nici o legătură, pe jumătate sufocat. Nu se aşteptase deloc la o asemenea intervenţie, tocmai când se credea definitiv scăpat de rivalul său.

Cu ochii eşiţi din orbite, don Cristobal îşi fixă misteriosul adversar.

— Omul cu masca roşie, exclamă el, în timp ce un nou fulger luminä încăperea. Caramba! te voi găsi oare totdeauna în calea mea... Cine eşti?

— Nu vei mai avea mult de aşteptat spre a o afla! răspunse Nicolas-Uragan, care sărise în ajutorul ofiţerului. Pentru moment fă bine şi dă-mi spada!

Mizerabilul se apropiă cu încetul de corsarul care aştepta cu mâna întinsă. In clipa în care acesta se pregătea însă să ia arma, don Cristobal făcu cu un salt înapoi şi scăpând de ameninţarea lui Diego încercă să ajungă la uşă. Calculase însă fără sprinteneala corsarului. Repezindu-se asupra spaniolului, aventurierul se angajă într'un duel teribil. Cei doi bărbaţi începură să-şi încrucişeze spadele la întâmplare pe beznă, în timp ce Diego şi Jesusita aşteptau înspăimântaţi rezultantul acestei teribile întâlniri.

Ţinând piept adversarului său care se dovedea un spadasin de prima forţă, corsarul se întoarse spre Diego, care nu ştia dacă trebue să sară în ajutorul misteriosului său aliat, sau să o protejeze pe tânăra fată care se crampona de braţul său.

— Fugi amigo! îi strigă el, mai ai încă tot timpul...

Dar vai, orice retragere era tăiată. Fereastra era mult prea înaltă spre a sări fără risc în grădină. Cât despre uşa secretă pe care venise Jesusita, ea ducea drept spre salonul unde balul mascat continua, cu toată furtuna care îşi dublase puterea afară.

— Imi este cu neputinţă să fug, cabalero, striga Diego. Orice retragere îmi este tăiată!

Corsarul nu răspunse nimic continuând să ţină în şah pe adversarul său. Don Cristobal era foarte îndemânatec, dar Nicolas-Uragan era una din spadele cele mai temute în lumea corsarilor. Injurând înfiorător, nepotul regelui trebui să constate că toate loviturile lui erau parate cu o îndemânare nemaipomenită, de omul cu masca roşie.

Don Cristobal alerga disperat prin cameră încercând să îndepărteze oţelul adversarului său. Il aştepta o moarte sigură şi aventurierul era hotărît să termine cu el, când uşa se deschise cu sgomot, iar doi bărbaţi intrară repede în cameră.

— Nicolas, strigă primul, ţi-am recunoscut glasul. Trebue să plecăm cât mai repede... ducele de Chalco a reuşit să scape de legăturile sale... a sosit chiar acum la palat... Toţi soldaţii vice-regelui sunt pe urmele noastre. Suntem pierduţi dacă nu eşim imediat din cursa aceasta de şoareci!

Profitând de lipsa de atenţie momentană a cor-

sarului, don Cristobal voi să se strecoare spre uşă, dar se lovi de Gură-Arsă. Cu un pumn bine aplicat corsarul îl lipi de perete. Ameţit, toreadorul se prăbuşi fără să mai scoată vreo vorbă...

Intre timp, în toate colţurile palatului vice-regelui, isbucniră strigăte. Balul era în toiul lui atunci când se auziseră bătăi puternice în uşă reşedinţei lui don Guiterez de Aranjua. Valeţii se repeziră să deschidă, dar se dădură uimiţi înapoi... In prag, apăru un om cu hainele leoarcă de apă, cu peruca sburlită, susţinut de doi peoni... Era ducele de Chalco. Cei doi peoni explicară în câteva cuvinte servitorilor cum găsiseră pe nefericitul cabalero cu doi dintre oamenii săi: cu picioarele şi mâinile legate într'un imens tufiş de cactuşi şi mimoze.

Valeţii se repeziră imediat în salon. Dansurile şi cântecele se opriră subit. Noutatea se răspândi fulgerător printre invitaţi. Povestirea gentilomului făcu senzaţie şi don Guiterez se grăbi să-l primească pe cel pe care-l crezuse că se află printre invitaţii săi.

— Linişteşte-te, senor duce, ladronesiii aceia nu pot să fie departe. Vor fi spânzuraţi fără nici o ezitare...

Chemând lângă un alferez, vice-regele dădu

ordin ca cei trei oameni cu măştile roşii să fie prinşi repede. Căutară însă zadarnic în camerele învecinate şi prin grădină. Unul dintre soldaţi găsi doar cele trei zarapeuri pe care piraţii le lăsaseră valeţilor şi care nu aveau nimic care să fi putut ajuta la identificarea misterioşilor intruşi.

Don Guiterez nu-şi putu ascunde furia. Cei trei ladrones trebuiau să fi fost foarte vicleni din moment ce reuşiseră să se sustragă până în momentul acela oricărei urmăriri. In mijlocul tuturor preocupărilor acestea uitase de nepotul şi pupila sa. Prin urmare nu mică îi fu uimirea atunci când le constată lipsa. Intrebă zadarnic pe unii şi pe alţii. Numai unul dintre valeţii care-l văzuse pe nepotul vice-regelui intrând în cabinet putu să dea o informaţie mai interesantă.

In timp ce invitaţii se îngrămădeau agitaţi într'un colţ al salonului, nevoind să plece căci furtuna afară devenea tot mai violentă, don Guiterez de Aranjua însoţit de generalul galioanelor şi de vreo cincizeci de soldaţi se îndreptă spre uşa cabinetului său. Incercă zadarnic de vreo câteva ori s'o deschidă. Inţelegând atunci că cei pe cari îi căuta se refugiaseră în acea încăpere, se întoarse spre soldaţii cari aşteptau:

— Spargeţi uşa, porunci el.

Situaţia celor trei corsari devenea pe moment

ce trecea mai critică. Gură Arsă care ţinea pentru moment uşa interzicea provizoriu orice acces. Nicolas-Uragan îşi dădea însă seama că în mai puţin de cinci minute spaniolii aveau să dărâme această baricadă fragilă. Trebuia să ia cât mai repede o hotărîre şi să vadă pe ce cale puteau să scape de adversarii lor. Fuga pe cele două uşi era cu neputinţă. Mai rămânea fereastra, dar vreo treizeci de soldaţi cari patrulau prin grădină pe o ploaie torenţială şi cari lipaseră şi scara lui Don Diego, le împiedicau retragerea pe acolo.

— Ori unde ai merge cabalero, strigă atunci Diego, te voi urma, căci mi-ai salvat viaţa...

— Şi eu te voi întovărăşi pe tine, Diego, spuse la rându-i Jesusita hotărîtă să părăsească palatul.

— Toate astea sunt bune, spuse Mihail Bascul, socot însă că este nepotrivit să discutăm despre fugă atunci când toate eşirile ne sunt închise... Mi-e tare teamă că am căzut într'o cursă de şoareci... Priviţi de altfel!

Corsarul arătă cu un gest scara pe care cineva o sprijinise din nou de marginea ferestrei. Cu toată violenţa furtunii, soldaţii aveau de gând să-i ia pe asediaţi între două focuri. Nicolas Uragan se repezi ca trăznetul la fereastră şi împingând cu violenţă scara trânti în mijlocul grădinii pe cei trei spanioli cari se căţăraseră pe trepte. Se au-

zîră patru focuri de armă şi gloanţele şuerară peste capul corsarului care se dăduse prudent înapoi. Intre timp, Diego, Gură Arsă şi Mihail Bascu¡ construiau cu ajutorul mobilelor din încăpere o bari.adă în faţa uşii, în timp ce Jesusita încuiaşe şi pusese veriga la uşa mică. Deodată, dominând vuetul furtunii, se auziră nişte urlete.

— Senores, strigă pupila vice-regelui... Mai avem încă o cale de scăpare pe care o uitasem cu totul...

— O eşire? întrebă Nicolas Uragan. Pe unde anume?

— Există, continuă fata, un coridor secret care duce din încăperea aceasta la menajerie... Dacă nu le-a trecut încă prin minte soldaţilor să se folosească de el, atunci suntem salvaţi... Dar spre a ajunge acolo, trebue înainte de toate să trecem prin cuştile cu fiare, şi abea atunci dăm de porţiţa care dă în uli¡ă...

— Ce importanţă are asta! o întrerupse şeful piraţilor, trebue să ne folosim de oricare mijloc, cât de riscant ar fi el, spre a scăpa de duşmanii noştri. Unde este uşa aceea, senorita?

— Pe aici! răspunse Jesusita.

Şi, dând de o parte unul dintre tablourile atârnate de perete, trase de trei ori cu putere de un

cui mare. O mică uşă care se afla în imediata apropiere a colţului camerii se deschise.

— Tutorele meu nu bănuia atunci când mă lua cu el să-i admir pensionarii, spuse tânăra, că acest coridor îmi va îngădui să fug cu acela pe care-l iubesc!

Nicolas Uragan nu răspunse nimic. N'avea vreme de pierdut. Le dădu instrucţiuni în câteva secunde celor trei bărbaţi, în timp ce uşa principală ceda cu încetul presiunii exercitate de soldaţi. Jesusita şi cei patru tovarăşi ai ei porniră pe scara întunecată. Uşa se închise automat în urma lor.

Corsarii şi aliaţii lor abea porniseră pe primele trepte, când simţiră un teribil miros de fiară. Inebuniţi de furtună jaguarii se aruncau furioşi de gratiile cuştilor lor... O torţă fumegândă lumina slab locul în care erau închişi şi în care dădea calea aleasă de fugari.

— Aveţi pistoale? întrebă don Diego.

— Nu vom avea nevoie de pistoale spre a trece printre pisoiţele acestea sălbatece, răspunse şeful corsarilor. Senorita va trece între noi, şi o vom acoperi cu trupurile noastre. Cel mai simplu lucru este să întindem spadele noastre în direcţia fiarelor şi să le împiedicăm în felul acesta să se apropie. Înţeles că întreprinderea aceasta nu este lipsită de risc, dar n'avem de ales!

Cei patru bărbaţi îşi traseră în aceeaş clipă spadele. Gură Arsă se repezi primul spre cuşca cea mai apropiată şi trase zăvoarele dintr'o singură mişcare. Se auziră miorlăituri sinistre. Devenite şi mai furioase încă din cauza intrării fugarilor, cele patru feline care se aflau în cuşcă se repeziră spre ei. Erau patru jaguari minunaţi, cari fuseseră capturaţi de vânătorii caraibi... Stând spate în spate şi ferind-o pe Jesusita, cei patru camarazi aşteptară cu spadele întinse atacul fiarelor. Trebuia mult sânge rece spre a-le ţine la respect!

In câteva minute datorită unei tactici abile, cei cinci reuşiră să se sprijine cu spatele de peretele în care se afla mica deschizătură. Jesusita îngenunchiă şi scoţând mâna afară reuşi să îndepărteze zăvorul care ţinea uşa închisă, în timp ce prietenii ei continuau să ţie la respect fiarele vice-regelui. Acestea o sbughiră pe uşa care rămăsese deschisă în urma intrării fugarilor. Corsarii le văzură urcând scara pe care veniseră ei.

— Drum bun! le strigă Gură Arsă grăbindu-se să închidă grilajul uşii. Prefer să întâlnesc bestiile acestea în Artibonit. Acolo mi se face mai puţin rău din cauza lor. Asta e nemaipomenit să mergi la plimbare de fiare cu spada!

Jesusita găsise pe deschizătură şi intră pe cori-

dor. Cei patru bărbaţi se grăbiră să o urmeze şi sosiră la poarta care era păzită de un servitor adormit. Pupila vice-regelui spuse omului cine este.

— Deschide-ne repede poarta Eusebio, spuse ea, căci vreau să trec pe aici cu aceşti cabaleros.

Omul era obişnuit să asculte. Vederea uniformei lui Diego îl făcu să fie şi mai zelos, aşa că deschise marea poartă care dădea în uliţă, iar Jesusita şi cei patru cari o întovărăşeau se grăbiră să dispară în beznă, cu toată ploaia care le biciuia obrajii.

Fugarii înaintară la întâmpare vreme de câteva minute. La lumina unui fulger, văzură deodată câteva forme întunecate care erau aliniate dealungul perelelui... Erau echipagiile invitaţilor vicerelelui. In timp ce vizitii şi valeţii se duseseră la adăpost, caleştile şi caii aşteptau în ploaie.

— Sunteţi salvaţi, strigă Nicolas-Uragan. Sus în prima calesçă.

Fugarii ajunseră din câteva salturi la prima calesçă şi se grămădiră repede în interior, în timp ce Cură Ară, urcat sus pe capră, dădea bice cailor... Două minute mai târziu, cei trei corsari şi noii lor prieteni înaintau în goana mare spre Jalapa.

CAP. 6

TURBURARE IN PALAT

Dând ascultare ordinelor vice-regelui şi generalului galioanelor, vreo cincizeci de soldaţi se repeziră asupra uşii încăperii îi care se refugiase Nicolas Uragan şi prietenii săi. Soldaţii nerăbdători auziră prin uşă zângănit de arme.

— Se luptă în cabinetul meu! strigă vice-regele... Jesusita şi Cristobal sunt în pericol! Adelante!

Spaniolii mai trebuiră să se repeadă de trei ori spre a reuşi să spargă uşa. Lemnul sbură în ţăndări, în timp ce soldaţii se grăbeau să mărească spărtura cu loviturl de machete. Un alferez pătrunse primul în cabinet, cu spada în mână, gata de luptă. Scoase însă o esclamaţie: biroul era gol. Cei ce se aflaseră în el se volatilizaseră!

Lângă un perete se găsea doar nepotul vice-regelui care abea mai respira.

După ce strigă oamenilor lui să-l urmeze, ofiţerul se plecă pe fereastră. Soldaţii cari se aflau în grădină reuşiră să ridice din nou scara. Unul câte unul, leoarcă de apă, săriră pe fereastră şi veniră alături de ofiţerul lor. Cabinetul vice-regelui se umplu curând de vreo cincizeci de oa-

meni, cari dădură de o parte mobila, ridicară draperiile şi covoarele din faţa uşilor, încercând zadarnic să-i descopere pe corsari. Don Guiterez de Aranjua şi generalul Galioanelor se ocupau de don Cristobal. Constatară cu bucurie că gentilomul mai trăia încă. In urma îngrijirilor care îi fură date, îşi reveni curând în fire. Şocul fusese dur, căci corsarul dăduse toreadorului o lovitură care-l făcuse praf. El se ridică cu greutate în capul oaselor, cu ochiul umflat şi spuse, întorcându-se spre ofiţer:

— Don Diego... omul cu masca roşie... Jesusita..., bâlbăi el... Unde sunt.

— Imi va fi foarte greu să vă dau vreo informaţie oarecare, răspunse respectuos alferezul. Când am pătruns în încăpere eraţi singur... Cu toate acestea cei trei ladrones nu se poate să fi fugit nici prin grădină, şi nici pe uşa mică... Ce cale vor fi luat oare?

Spaniolii se frământau zadarnic, când deodată se auziră urlete fioroase. Vice-regele sări imediat şi se duse spre uşa secretă pe care o întrebuinţaseră fugarii.

— Mizerabilii! strigă el. Ii vom aresta imediat. S'au prins ca într'o cursă. S'au strecurat până la menajerie, dar de data aceasta nu ne mai scapă.

— Nu există nici o eşire la capătul coridoru-

lui acesta? întrebă don Jago d'Acostel.

— Ba există una! strigă vice-regele, dar ca să ajungă la ea trebue să străbată cuştile în care sunt închise fiare de temut... Indivizii aceia nu vor îndrăzni să rişte aşa ceva! Cu toate acestea, sunt neliniştiţi de un singur lucru... Cum au putut descoperi trecerea secretă. Numai oamenii din imediata mea apropiere în care am absolută încredere şi rudele mele ştiu de existenţa acestei treceri...

— Uitaţi, spuse don Cristobal, că dona Jesusita se afla împreună cu necunoscuţii aceia?

— Jesusita se afla în biroul meu? întrebă uluit don Guiterez. Glumeşti, don Cristobal!

— Nu glumesc de loc, răspunse personagiul acesta prea puţin simpatic... Atunci când este vorba de dragoste, se comit cele mai mari nebunii şi se uită şi recunoştinţa pe care...

— Ce te încumeţi să insinuezi? întrebă vice-regele strângând cu putere braţul nepotului său.

— Indrăznesc să insinuez, Inălţimea Voastră, Jesusita se afla pur şi simplu aici cu don Diego atunci când am intrat în această încăpere. Mai îndrăznesc să spun că n'ar fi scăpat cu viaţă din acest palat de unde l-aţi isgonit mai de mult, dacă diavolul acela cu masca roşie şi doi dintre

tovarăşii lui nu i-ar fi sărit în ajutor atacându-mă pe la spate...

— Care să fie scopul urmărit de indivizii aceştia misterioşi? întrebă ducele de Chalco...

— O vom afla mai devreme sau mai târziu, isbucni brusc generalul galioanelor... Pentru moment trebue să punem mâna pe ei şi să-i facem să plătea..ă scump de toţ agresiunea a cărei victimă aţi fost. Trebue înainte de toate să dăm un exemplu...

— Aveţi dreptate don Jago, strigă don Guiterez, nu este vreme de vorbărie ci de acţiune! *Adelante!* Trăgând de trei ori de cordonul mantiei de tablou, tocmai se pregătea să se repeadă pe urmele corsarilor, cu spada în mână, dar se dădu înapoi oprindu-l pe don Jago şi pe soldaţii cari îl urmaseră în grabă.

Generalul galioanelor se întrebă intrigat care să fie cauza pentru care don Guiterez de Aranjua dădea înapoi, în timp ce lunga lui togă de doge îi împiedica mişcările... Işi dădu însă curând seama de cauza acestei opriri neaşteptate.

In mijlocul întunecimii coridorului apărură strălucind straniu doi ochi cari fixau pe noii sosiţi, în timp ce din adânc se auzea un miorlăit sinistru.

— Suntem pierduţi! Jaguarii au scăpat din cuştile lor, strigă vice-regele.

Panica îi cuprinse atunci pe toţi.

Dacă vice-regele şi tovarăşii săi reuşiră să evite în oarecare măsură periculoasele lovituri de ghiare ale jaguarilor, n'au fost totuşi suficient de sprinteni spre a-i împiedica să pătrundă în coridor. Sosit în cabinetul său, don Guiterez de Aranjua se pregătea tocmai să închidă la loc uşa secretă, când trei feline săriră fulgerător afară şi se repeziră spre apartamente, în timp ce celelalte fiare rămase dincolo de uşă loveau furioase cu ghiarele în lemnul care le lua drumul.

Se auziră focuri de pistol. Una dintre fiare, rănită la coapsă, miorlăi de durere, în timp ce vice-regele mânuind spada căută să oprească aceste fiare fioroase.

Alferezul încercă fără succes de altfel să-şi regrupeze soldaţii... Gărzile se răspândiseră prin galerii şi grădini şi strigătele lor de alarmă sporeau agitaţia care domnea în palat. Curând după aceea, după ce-şi priviră sfidători adversarii şi arătându-şi colţii jaguarii porniră în goană spre saloane...

— Opreşte-i! strigă vice-regele. Cristobal! Unde eşti Cristobal!

Dar don Cristobal de Elcobar avea cu totul altceva de făcut decât să vină în ajutorul unchiului său şi a invitaţilor acestuia. Ascunzân-

du-se plin de teamă într'un colţ, mizerabilul clănţănea din dinţi şi se credea pradă fiarelor sălbatece.

Când agitaţia se mai calmă după vreun sfert de oră, don Guiterez se îndreptă spre don Cristobal de Elcobar care sta indispus în apropierea ascunzătorii sale.

— Nu cred că este locul să te felicit, Cristobal, spuse el cu răceală. Ai un fel cu totul special de a înţelege datoria unui om curagios... Strămoşii tăi obişnuiau să se poarte cu totul altfel în situaţiuni similare... Imi face impresia că nici nu te prea interesezi de soarta Jesusitei!

— Jesusita! exclamă nepotul vice-regelui... A plecat cu don Diego!

— Fie că a plecat sau nu cu don Diego, în fuga ei a trebuit să treacă prin menajerie şi mi-e tare teamă să nu fi fost ruptă în bucăţi de fiarele înfometate... Câtă imprudenţă din partea ei!

Intre timp, toată lumea din palat căuta cu înfrigurare pe fugară.

— Ce s'a întâmplat? întrebă la un moment dat don Guiterez pe unul dintre servitorii lui don Cristobal cari apăruse în prag.

— Înălţimea Voastră, explică unul dintre ei, un grup de necunoscuţi a furat caleaşca stăpâ-

nului nostru şi au dispărut în goana mare spre Jalapa.

— Caramba! Ce tot spui, ticălosule? exclamă don Cristobal beat de furie. Ai lăsat să mi se fure caleaşca! Să i se dea o sută de lovituri de biciu! O sută de lovituri, îţi spun!

Şi don Cristobal voi să se repeadă asupra nefericitului. Unchiul său, mult mai calm decât el îl opri:

Inainte de a te înfuria, Cristobal îi spuse el, trebue să cunoaştem în amănunţime cele ce s'au întâmplat... Hoţii cari au furat caleaşca sunt fără îndoială stranii noştri invitaţi... aceeaşi cari l-au atacat în mod atât de nedemn pe ducele de Chalco... Hai calmează-te, spuse el valetului care tremura de spaimă... Mi se pare că ladronesii aceia erau trei la număr?

— Trei? Pe Sfântul Jac de Compostela, erau cinci şi între ei era şi o femeie!

— O femeie! exclamă don Guiterez uluit. Prin urmare, Jesusita era cu ei? Cum era îmbrăcata? Hai spune... repede!

— Nu mi-am putut da seama, Alteţă... Ploua cu găleata, iar eu, Pedro şi Domenico ne adăpostisem sub un acoperiş. Uraganul părea că devine mereu mai tare, când cinci umbre apărură pe neaşteptate pe o mică uşă din apropiere...

— Poarta menajeriei! îl întrerupse vice-regele. Prin urmare au putut să scape de fiare.

— Ah! tâlharii! Ladrones!! Mi-au furat caleaşca! gemea don Cristobal.

— Soarta logodnicei tale mă interesează mai mult decât aceea a caleştii care ţi-a fost furată, îl întrerupse tăios vice-regele. Trebue s'o regăsim cu orice preţ. Don Jago să rămâie la palat şi să mă scuze faţă de invitaţi... Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că vom trece printr'o seară atât de tragică... Chiar eu personal voi porni pe urmele răpitorilor!

— Nici nu trebue să vă gândiţi să vă expuneţi persoana! spuse don Cristobal. Ar fi curată nebunie.

— Eşti liber să mă urmezi sau nu! replică don Guiterez. Intorcându-se apoi spre alferezul care aştepta ordinele lui, spuse: „Juan, du-te de ia imediat cincizeci de călăreţi ca să pornim pe urmele acelor mizerabili... Grabeşte-te! Eu vă voi însoţi!

Zece minute mai târziu, cei cincizeci aşteptau călări. Ploaia cădea torenţial. Vice-regele, învelit în mantia lui lungă şi stând drept în şea se întoarse spre alferezul care se afla la dreapta sa în timp ce don Cristobal era la stânga.

— Adelante! strigă el.

Oamenii înfipseră pintenii în coastele cailor şi ouspeţii vice-regelui văzură grupul depărtându-se în beznă.

CAP. VI

URMARIREA

Caleaşca gonea nebuneşte. In câteva minute, ajunse la porţile oraşului. Intre timp, în interior, cei doi corsari, ofiţerul şi pupila vice-regelui nu scoseseră nici un cuvânt. Minutele treceau încet, fără sfârşit. In cele din urmă, ofiţerul nemaiputându-se stăpâni, se întoarse spre corsari.

— Imi veţi ierta curiozitatea, cabaleros, spuse el, dar aş fi foarte fericit să ştiu cui îl datoresc fericirea că am putut să dejoc planurile lui don Cristobal şi să pot fugi cu aceea pe care o iubesc?

— Suntem gata, senor, să vă spunem cine suntem, spuse Nicolas-Uragan. Ştim care au fost cauzele care v'au determinat să vă purtaţi în felul acesta şi mai ştim care sunt sentimentele ce vă leagă de senorita... Fără îndoială că cel puţin pentru o bucată de vreme am devenit camarazi. Vă rugăm deci că oricât de mare ar fi uimirea dvs aflându-ne numele să vă juraţi că nu ne veţi denunţa niciodată orice ar fi să se întâmple şi

că o să vă purtaţi cu noi aşa ca şi cum am fi compatrioţi de-ai dvs.

— Incognito-ul dvs va fi respectat, vă jur!

— In cazul acesta, continuă şeful corsarilor, nu mai avem nici un motiv să ne păstrăm măştile pe faţă. Şi ridicând deodată masca ce-i acoperea obrazul spuse: „Aveţi în faţa dvs pe Nicolas Uragan şi Mihail Bascul, Fraţi ai Tărmului, în timp ce viteazul Gură Arsă, de meserie vânător, cel puţin până mai adineauri, ne duce spre o destinaţie pe care până în momentul de faţă trebue să recunosc că-mi este necunoscută.

Auzind aceste nume care băgau spaima în toţi spaniolii, cei doi tineri tresăriră.

— Mi-e teamă; cabalero, continuă şeful corsarilor, ca să nu prindeţi pică acum pe noi. Cu toate acestea, s'ar putea să renunţaţi poate la părerile dvs de odinioară de ne veţi vedea puţin la lucru. Dacă vă veţi respecta jurământul şi dacă ne veţi întovărăşi amândoi, atunci vă jur că voi face astfel ca dorinţa dvs cea mai arzătoare să se împlinească.

Cei doi tineri se priviră uimiţi. Siguranţa de sine a lui Nicolas Uragan îi cucerise.

Corsarul mai voi să adaoge ceva, dar nu mai avu vreme. Un sgomot asurzitor le luă auzul. Un palmier gigantic, tăiat în două de un trăznet, se

că o să vă purtaţi cu noi aşa ca şi cum am fi compatrioţi de-ai dvs.

— Incognito-ul dvs va fi respectat, vă jur!

— In cazul acesta, continuă şeful corsarilor, nu mai avem nici un motiv să ne păstrăm măştile pe faţă. Şi ridicând deodată masca ce-i acoperea obrazul spuse: „Aveţi în faţa dvs pe Nicolas Uragan şi Mihail Bascul, Fraţi ai Ţărmului, în timp ce viteazul Gură Arsă, de meserie vânător, cel puţin până mai adineauri, ne duce spre o destinaţie pe care până în momentul de faţă trebue să recunosc că-mi este necunoscută.

Auzind aceste nume care băgau spaima în toţi spaniolii, cei doi tineri tresăriră.

— Mi-e teamă; cabalero, continuă şeful corsarilor, ca să nu prindeţi pică acum pe noi. Cu toate acestea, s'ar putea să renunţaţi poate la părerile dvs de odinioară de ne veţi vedea puţin la lucru. Dacă vă veţi respecta jurământul şi dacă ne veţi întovărăşi amândoi, atunci vă jur că voi face astfel ca dorinţa dvs cea mai arzătoare să se împlinească.

Cei doi tineri se priviră uimiţi. Siguranţa de sine a lui Nicolas Uragan îi cucerise.

Corsarul mai voi să adaoge ceva, dar nu mai avu vreme. Un sgomot asurzitor le luă auzul. Un palmier gigantic, tăiat în două de un trăznet, se

prăbuşi deacurmezişul drumului atingând în cădere partea din spate a caleştii.

— Rechini şi balene! strigă Gură-Arsă, am scăpat ca prin urechile acului.

Lovind cu biciul caii cari se speriaseră, corsarul îi făcu să pornească din nou în galop, prin furtună. Străbătuseră deja trei leghe dela Vera-Cruz şi mai aveau încă douăzeci de făcut ca să ajungă la Huatusco, oraşul cel mai apropiat, dar corsarii erau ferm hotăriţi să evite orice aglomeraţie unde ar fi fost arestaţi fără nici o îndoială şi să taie deacurmezişul munţii al căror lanţ lung putea fi văzut la lumina fulgerelor la orizont.

Furtuna începu în cele din urmă să se liniştească, iar temperatura devenise cu mult mai răcoroasă când fugarii ajunseseră la poalele Sierrei Madre. Gură Arsă coborî satisfăcut depe cabră şi începu să-şi umple pipa de care nu se despărţea niciodată, în timp ce călătorii din caleaşcă săriră jos unul câte unul, plimbându-se încolo şi încoace spre a-şi mai desmorţi oasele.

Corsarii se aflau de aproape un sfert de oră în locul acela, când Gură Arsă strigă pe neaşteptate arătând spre şoseaua pe care tocmai veniseră:

— Suntem urmăriţi!

Piratul nu se înşelase. Jesusita, Diego şi Fraţii Ţărmului se întoarseră şi văzură în josul pantei la aproape jumătate leghe distanţă, un grup de călăreţi cari goneau cu cea mai mare grabă. Nu mai aveau nici o clipă de pierdut. Urcându-se repede în caleaşca fugarii se îndreptară spre Sierra, iar vehiculul dispăru curând printre stânci.

Don Guiterez de Aranjua, Don Cristobal de Elcobar şi suita lor îşi continuaseră cursa nebună pe şoseaua ce ducea la Jalapa. Vântul sălbatec le umfla mantalele făcând ca înaintarea să fie mai dificilă.

Don Cristobal care în primele zece minute călărise alături de don Guiterez de Aranjua, lăsă pe tovarăşii săi să i-o ia înainte. Ud până la piele, el ajunse astfel în coada coloanei. Logodnicul Jesusitei îşi întoarse atunci bidiviul şi, gemând jalnic se îndreptă spre Vera Cruz, lăsându-i unchiului său grija de a o regăsi, dacă va putea, pe tânăra fată.

Sponiolii trebuiră însă peste puţin să se oprească. Trunchiul enorm al palmierului care fusese doborît de trăznet; le tăia drumul, iar caii speriaţi de obstacolul acesta neaşteptat, ezitau. Trebuiră să descalece şi să facă un ocol, manevră care-i întârzia în oarecare măsură.

Când furtuna încetă cu totul, călăreţii, înain-

tând pe şoseaua desfundată, văzură caleaşca oprită pe culmea unei coline. Strigăte de triumf se auziră în grup.

— Adelante! strigă alferezul, am pus mâna pe ei!

Dar fugarii văzuseră, în momentul acela, pe urmăritori şi porniseră din nou în goana lor nebună.

— Ce mai laş şi Cristobal acesta! mormăi vicerege-le. Nici n'a avut măcar curajul să ne însoţească până aici... Ah! de n'aş fi constrâns de împrejurări...!

Şi vice-regele scoase un oftat profund, în timp ce alferezul dădea ultimele porunci oamenilor. Aceştia traseră hotărîţi spadele, gata să se repeadă asupra ladronesilor. Caleaşca mai era încă ascunsă privirilor lor, dar îşi dădeau seama că întâlnirea era iminentă şi că urmăriţii îşi vor vinde scump pielea.

Drumul care ducea până mai adineauri dealungul stâncilor o lua acum printre coline. Copitele cailor isbeau granitul şi brazdele de noroi dispăruseră.

— Din fericire suntem în apropierea ticăloşilor aceia, mormăi atunci alferezul, căci n'am mai fi putut să le găsim urmele altfel.

— Prinderea lor este iminentă, spuse şi vice-

regele. Dealtfel, locotenente vezi ceva acolo drept în faţa noastră?

Alferezul se ridică în scări. Vice-regele văzuse bine... Caleaşca înainta cu greutate şi roţile el se împiedecau de bolovani.

— Vizitiul trebue să fi coborît ca să ia caii de căpăstru, spuse atunci unul dintre soldaţi căci nu-l văd de loc.

— Adelante! se mărgini să răspundă ofiţerul.

Ridicând spadele peste cap soldaţii se repeziră în direcţia caleştii, îmboldindu-şi caii pentru un ultim efort, Se apropiau tot mai mult de ea. Dar lucru ciudat: cu toată apropierea duşmanilor, fugarii nu sporiseră viteza cailor. Se auziră câteva focuri de armă trase de spanioli. Unul dintre caii caleştii se prăbuşi lovit în cap şi oprind dintr'odată vehiculul.

Scoţând strigăte de victorie, urmăritorii înconjurată caleaşca. Vice-regele se îndreptă spre portieră. Nu-şi putu stăpâni însă un strigăt de furie. Caleaşca era goală... vizitiul şi ocupanţii ei dispăruseră.

CAP. VII

PEŞTERA MISTERIOASĂ

Rechini şi balene! Am început să nu-mi mai simt picioarele! Prefer savanele Hispaniolei decât ţara asta blestemată unde trebue să te cazeri fără încetare! Iată că au trecut zece zile de când am scăpat de urmăritorii noştri, zece zile de când rătăcim la întâmplare prin Sierra.

Şi Gură Arsă, sdrobit de osteneală, se aşeză pe o stâncă, în timp ce tovarăşii săi se opriră şi ei şi veniră să se odihnească extenuaţi la rândul lor alături de corsar.

Fugarii făcuseră un adevărat tur de forţă... In momentul în care escorta vice-regelui se pregătea să-i înconjoare, reuşiseră să se depărteze cu toate greutăţile terenului, abandonând calea-şca şi ascunzându-se într'o grotă.

Din momentul acela, cei trei corsari, Jesusita şi Diego porniseră hotărâţi deacurmezişul Sierrei Madre. Nicolas Uragan ţinea mai ales să se ferească de orice aşezare omenească... Câţiva indieni stabiliţi prin colibe le procuraseră provizii suficiente. Ocolind culmea Orizaba, cei cinci călători intraseră într'un ţinut necunoscut şi fără bu-

sola căpitanului de corsari, le-ar fi fost foarte greu să se orienteze.

De când surprinsese discuţia dintre don Guitierez de Aranjua şi generalul galioanelor, Nicolas Uragan, nu mai avea decât un singur gând şi anume să ajungă cât mai repede cu putinţă la Taxco şi să-l elibereze pe Montbar Distrugătorul. Ori localitatea Taxco, unde fusese deportat Montbar se afla la şaptezeci şi cinci de leghe la răsărit de locul unde ajunseseră fugarii.

Seara se lăsă şi frigul pătrunzător îi constrânse pe cei patru bărbaţi şi pe tânăra fată să se învelească în păturile pe care avuseseră prevederea de a le lua cu ei atunci când părăsiseră caleaşca. Gură-Arsă se pregătea să aprindă tocmai focul, când Mihail Bascul care se depărtase pentru câteva minute, reveni anunţându-i că a descoperit o grotă în coasta muntelui şi în jurul căreia se afla multe ruine amintind de epoca aztecilor. Corsarii, ofiţerul şi Jesusita se ridicară imediat şi se îndreptară spre adăpostul despre care le vorbise tovarăşul lor, binecuvântând întâmplarea care le ajutase să descopere acest refugiu.

Imediat ce ajunseră acolo, se culcară şi sforăitul sonor al lui Gură Arsă îl încunoştiinţă pe Nicolas Uragan care rămăsese de gardă, că toată lumea se afla în ţara viselor. Căpitanul corsarilor

începu să se plimbe calm încoace şi încolo, oprindu-se adesea în pragul cavernei spre a admira spectacolul minunat care se desfăşura în faţa ochilor săi şi care era luminat de palidele raze ale lunii.

Şeful corsarilor admiră vreme îndelungată peisagiul grandios. Strigătul strident pe care-l scoase un liliac îl aduse însă la realitate. Nicolas Uragan reveni încet la bivuac aţâţând din nou focul pe care-l aprinsese ceva mai înainte, cu nişte gâteje uscate adunate din imediata apropiere a grotei. Voia să se reîntoarcă tocmai la postul său, când atenţia îi fu atrasă de un sgomot neobişnuit. I se păruse a fi auzit un sgomot de paşi în interiorul peşterii... Işi încordă însă zadarnic auzul, căci singurul lucru pe care-l percepea era sforăitul sonor al lui Gură Arsă.

Şeful corsarilor dădu nerăbdător o lovitură cu piciorul în cel care dormea. Trezit brusc, acesta se ridică în capul oaselor.

— Ce face? Ce s'a întâmplat? întrebă el ducând mâna la pistol.

— Taci din gură, nătărăule! se mărgini să răspundă Nicolas Uragan, care îngenunchiând îşi lipi urechea de peretele peşterii...

Gură Arsă dădu ascultare mormăind şi întrebându-se ce voia şeful lui dela el.

— Nu m'am înşelat, strigă Nicolas Uragan, este într'adevăr vorba de sgomot de paşi.

— Ce sgomot de paşi? întrebă Gură Arsă mereu mai uluit.

Nenorocitul aşteptă zadarnic un răspuns. Căpitanul piraţilor se îndreptă cu spada în mână spre beznele peşterii. Dispăru curând în adâncime.

Mica trupă fiind extenuată nu putuse să explozeze locul unde se adăpostise. Continuându-şi drumul în întunecime, Nicolas Uragan constată că locul unde se odihneau tovarăşii săi se transforma treptat într'un fel de galerie naturală.. Aventurierul se hotărî să exploreze în direcţia în care pornise, când o umbră sări asupra lui şi se simţi strâns de gât. Surprins, corsarul căzu la pământ trăgând dup ăel şi pe misteriosul său agresor. Căută zadarnic să se ferească de loviturile de pumn pe care i le dădea neaşteptatul său agresor. Reuşind să se ridice cu un ultim efort, el puse mâna pe spadă şi dădu câteva lovituri în direcţia adversarului său. Un strigăt de durere isbucni, urmat curând după aceea de sgomot grăbit de paşi. Fără îndoială că individul atins de arma lui Nicolas Uragan, socotise că este mult mai prudent să o ia la fugă... Corsarul reveni indispus spre Gură Arsă, care auzise sgomotul luptei şi care se întreba ce oare i se în-

tâmplase camaradului său.

— Repede! O torţă! strigă căpitanul de corsari, şi urmează-mă!

Fără să spună nici un cuvânt, Gură Arsă scoase un tăciune din foc şi cu revolverul în mâna cealaltă se repezi pe urmele lui Nicolas Uragan. Intrigat de atacul a cărui victimă fusese, aventurierul voia cu orice preţ să-şi identifice misteriosul agresor. Ajuns în locul unde se desfăşurase lupta, căpitanul de corsari îngenunchiă şi cercetă solul cu cea mai mare atenţie... Largi pete de sânge se vedeau ici şi colo.

— Individul a fost bine lovit! strigă aventurierul. Repede! Trebue să ne ţinem pe urmele lui!

Gură Arsă, blestemând întâmplarea care-l împiedica să doarmă în linişte, se aventură pe urmele şefului său prin galerie.

— Probabil că individul acela a fugit! mormăi el, Vezi tu, Nicolas, petele de sânge se răresc pe aici... Unde dracul s'o fi ascuns?

— Ceea ce mă neliniştesţe, exclamă Nicolas Uragan, este că individul acela n'a venit din afara ci din interiorul cavernei. Mi-e grozav de teamă că mica noastră ceată nu se mai află în siguranţă... Va trebui să plecăm imediat din locul acesta. Hai să ne trezim camarazii...

— Să ne asigurăm înainte de toate că nu este

vorba numai de un individ izolat, zise Gură Arsă. Va trebui să dăm de el. Fără îndoială că este vorba de un gavacho...

— Nici nu poate să fie vorba de gavachosi, continuă căpitanul de piraţi. Omul care m'a atacat era pe jumătate gol. Se strecura printre mâinile mele ca un adevărat şarpe şi dacă n'aş fi reuşit să-l lovesc la nimereală cu spada, este mai mult ca sigur că ar fi terminat prin a mă gâtui!

— Din moment ce avem de a face cu un indigen, nu trebuie să ne turburăm, spuse Gură Arsă... Indivizii aceştia sunt blânzi ca mieii şi prefer de o mie de ori să am de a face cu ei...

— Nu te încrede, Gură Arsă, în aşemenea lucruri, conchise Nicolas. Mă tem că agresorul meu să nu facă parte dintr'un clan sau trib revoltat împotriva gavachosilor şi în consecinţă împotriva tuturor albilor.

— N'o să mă faci să cred, îl întrerupse vânătorul, că un trib întreg s'ar putea adăposti în fundul acestei caverne!

— Ştii mult mai puţine lucruri ca mine cu privire la aztecii aceştia, cari ridicau cetăţi formidabile... Caraibii depe insulele pe unde ai fost n'au nimic comun cu ei... Aceşti băştinaşi reprezintă o civilizaţie şi locuesc prin împrejurimile lui Sierra

Madre. Sunt inteligenţi şi cruzi şi pot fi nişte adversari foarte periculoşi.

Cei doi oameni mai continuară să înainteze vreme de câteva minute, când Nicolas Uragan scoase pe neaşteptate un strigăt de durere... Se lovise de un colţ de stâncă... Galeria se oprea aici într'un soi de fundătură.

— Rechini şi balene! mormăi Gură Arsă, nespălatul acela nu a putut să se volatilizeze cu toate acestea!

— Voi afla cheia misterului acesta, sau îmi voi pierde toată faima mea! mormăi căpitanul corsarilor. Pe Dumnezeul meu, continuă el aici nu-i capătul galeriei, ia priveşte Gură Arsă... picătura aceasta de sânge care se află ceva mai încolo este pe jumătate acoperită de blocul de granit, care închide calea acestei galerii... Indianul a trecut prin urmare pe aici... După aceea a isbutit să închidă coridorul.

— Nu mă vei face să cred, Nicolas, îl întrerupse colosul, că o piele-roşie, chiar de ar fi fost să fie tot atât de puternică cât Hercule... ar fi reuşit să facă acest lucru.

— Cine-ţi spune că nu există un mecanism secret care îngăduie indienilor să mute blocul acesta de stâncă după buna lor plăcere? răspunse Nicolas Uragan, puţin cam nerăbdător...

— In orice caz, mormăi vânătorul, ar fi de preferat să-i lăsăm pe indivizii aceştia să-şi spele rufele în familie... Am venit aici spre a-l elibera pe Montbar şi bag de seamă că dela sosirea noastră la Vera Cruz n'am făcut altceva decât să ne amestecăm în treburile intime ale vice-regelui.

— Uiţi, îi luă vorba căpitanul de corsari, că am reuşit să descoperim exact locul unde se află acela pe care-l căutăm... Asta reprezintă un pas înainte spre ţinta pe care o urmărim.

Nicolas Uragan nu-şi termină bine cuvântul... Un strigăt înfiorător isbucni repercutat de ecourile cavernei. Cei doi bărbaţi se priviră uluiţi, iar vânătorul făcu o mişcare atât de bruscă, încât ţăruşul îi scăpă din mână şi se stinse.

Un nou ţipăt se auzi, mai disperat încă. Părea să fie scos de o femeie, care se afla la intrarea în peşteră.

— Asta este senorita care ne cheamă în ajutor! isbucni Gură Arsă. Hai Nicolas! Prietenii noştri sunt în pericol. Am fost ajunşi din urmă de gavachosi!

— Nu este vorba de gavachosi! spuse căpitanul. Mi-e tare teamă că prietenii noştri se află într'un pericol şi mai mare!

Inghesuindu-se pe coridorul îngust, lovindu-se

dureros la cap şi la umeri de pereţii de stâncă, cei doi bărbaţi reveniră de bine de rău pe drumul care ducea spre bivuacul lor... La intrarea peşterii se vedea în depărtare o fâşie de cer albastru. O linişte impresionantă urmase strigătelor de ajutor şi spaimă. Nicolas începu să alerge cât îl ţineau picioarele, cu spada în mână, în timp ce camaradul său, care rămăsese mai în urmă, blestema nenorocita întâmplare care-i făcuse să rămâie fără lumină.

Cei doi ajunseră în scurtă vreme în locul unde îi lăsaseră pe ceilalţi dormind... Văzură că focul bivuacului fusese risipit şi stins... Zadarnic îl strigară pe Mihail Bascul... Pe locul unde se aflaseră întinşi corsarul şi cei doi spanioli se mai găseau doar păturile. Nu obţinură însă nici un răspuns, căci Mihail Bascul, Jesusita şi Diego nu se mai aflau de mult în peşteră.

CAP. VIII

IN SUBTERANA

— Poate au fost ajunşi din urmă de oamenii vice-regelui! exclamă Gură Arsă, după ce răscolise caverna în toate părţile... Poate că gavachosii au regăsit urmele noastre...

— Nu-i vorba de gavachosi, ţi-am mai spus-o, se răsti căpitanul... Nu cumva crezi că Excelenţa sa don Guiterez de Aranjua se va fi aventurat pe drumurile acelea imposibile pe care le-am străbătut noi?...

— In cazul acesta nu mai înţeleg nimic, continuă vânătorul... Mihail, don Diego şi senorita au fost atacaţi din afară... Despre băştinaşi nu poate să fie vorba căci aceştia stau ascunşi în peşterile din munte.

— Cât de prost eşti, sărmanul meu Gură Arsă! strigă căpitanul de corsari. Nici nu-ţi trece prin minte că aztecii cunosc cum nu se poate mai bine toate colţişoarele acestea. Cine ne poate asigura că chiar sub picioarele noastre nu sunt săpate nenumărate subterane şi că fanaticii aceia nu vor apare dintr'o clipă în alta prinzându-ne şi pe noi?

— Rechini şi balene! Ai dreptate Nicolas, mormăi uriaşul. Straşnică încurcătură... In cazul acesta, la ce bun ne-am mai aventurat prin meleagurile astea unde vânatul este atât de rar şi unde viaţa devine pe zi ce trece mai grea!

— N'am avut de ales, răspunse aventurierul... Dintre două rele, l-am ales pe cel mai puţin rău.

— Pe cel mai puţin rău? Cine ne-ar putea asigura? replică Gură Arsă. Mi-e tare teamă că

prietenii noştri să nu fi fost ucişi de fanaticil aceia.

— Dimpotrivă, eu nu cred aşa ceva! Dacă prietenii noştri ar fi fost ucişi, atunci le-am fi găsit cadavrele... Asta nu înseamnă însă că soarta care-i aşteaptă este mai bună decât moartea...

Noaptea trecu cu greu, fără însă ca cei doi bărbaţi cari stăteau la pândă să mai fi îndurat vreun nou atac din partea misterioşilor lor agresori. Scoaseră amândoi un oftat atunci, când văzură că orizontul se albeşte, la primele raze ale zorilor... Puteau mai uşor să-şi continue cercetările şi dacă le va fi cu putinţă să-şi regăsească nefericiţii tovarăşi. Cei doi părăsiră o oră mai târziu caverna. După ce mâncaseră câteva turte de mălai şi băuseră câteva guri de rachiu şi se strecurară printre ruinele care se ridicau în faţa intrării ascunzătorii lor.

Printre miile de stânci, se aflau risipite vreo sută de case distruse. Unele dintre ele stăteau parcă în echilibru pe marginea prăpastiilor, dominând întreaga vale. Numai nişte acrobaţi perfecţi ar fi putut să locuiască în acele culburi de vulturi...

— Mă întreb cum ar mai putea să trăiască oameni în dărăpănăturile acestea! exclamă Gură Arsă...

— Băştinaşii nici nu locuesc aici, îi răspunse căpitanul. Lucrul acesta ne este dovedit prin prezenţa atâtor animale sălbatece care se învârtesc prin partea locului...

— Cu toate acestea, nu încape îndoială că indivizii cari ne-au atacat stau pe undeva pe aici! insistă uriaşul.

— Fără îndoială, cred însă că pentru moment se adăpostesc într'un alt refugiu... Dealtfel ne vom lămuri noi curând... Ia te uită... acolo pe pe jos...

Nicolas Uragan arătă cu degetul un obiect de formă rotundă care se afla pe pământ.

— E un nasture dela manşeta lui Mihail Bascul! exclamă Gură Arsă punând mâna pe obiectul acela... Prietenii noştri au trecut pe aici.

In apropierea locului unde corsarii făcuseră descoperirea aceasta, se ridica o piramidă înegrită de vremuri.... Muşchiul şi ierburile crescuseră printre pietrele acestea care erau singurul monument al micului oraş mort. Un fel de trapşee săpată, deacurmezişul ruinelor se oprea în faţa unei uşi ruginite înaintea căreia se distingeau numeroase urme de paşi. Vânătorul care era un admirabil căutător de urme, cercetă cu cea mai mare atenţie urmele. Nu datau de mai mult de câteva ore şi se vedeau cât se poate

de limpede... Alături de urmele de paşi de picioare goale, vânătorul distinse şi urmele unui picior mai mic, încălţat europeneşte şi tălpile greoaie ale unor cizme.

— Prietenii noştri au fost aduşi aici, strigă Gură-Arsă. Piramida aceasta ascunde un refugiu în care au fost aduşi cu forţa Mihail Bascul, don Diego şi senorita.

— Răpitorii se mai află încă înăuntru? îl întrebă căpitanul.

— Se pare că sunt în număr foarte mare, fu răspunsul vânătorului. Observă la fel cu mine că toate aceste urme de paşi sunt întoarse spre piramidă,..

Punând mâna apoi pe o piatră, uriaşul o aruncă asupra uşii, în timp ce căpitanul şi el săriră la adăpost în spatele unui perete... Se auzi un sgomot asurzitor şi câteva sburături de stâncă căzură la poalele monumentului. Cei doi camarazi aşteptară abea trăgându-şi respiraţia... nimeni nu eşi să vadă care este cauza acestui sgomot neobişnuit... O tăcere mormântală plutea peste oraşul aztecilor.

— Trebue să ştiu limpede ce este cu asta! exclamă Gură Arsă nerăbdător, după ce rămase nemişcat vreme de câteva minute... Ereticii aceştia au început să mă scoată din fire!

Luându-şi vânt, uriaşul se aruncă asupra uşii. Lemnul greu rezistă asaltului. Fără să stea o clipă, omul reveni la atac, înlăturând puţin câte puţin piedica ce se ridica în calea sa. Nicolas veni şi el peste puţin spre a-i dă o mână de ajutor, uşa ceda încetul cu încetul sucindu-se pe balamale, în timp ce un zăvor căzu în partea dinăuntru...

Prima mişcare a lui Gură Arsă fu să se repeadă înăuntru. Corsarul îl opri cu un gest. Trebuia să procedeze cu cea mai mare băgare de seamă. După câteva minute de aşteptare, uriaşul pătrunse primul peste pragul monumentului ţinând pistolul în mână.

O întunecime absolută domnea acolo şi vânătorul trebui să se ţină la un moment dat de pereţi spre a nu cădea... O scară se vedea în faţa lui, săpată chiar în stâncă. Numeroşi lilieci speriaţi de apariţia omului sburară încoace şi încolo.

— Va trebui să facem lumină, nu văd cum se poate altfel! mormăi uriaşul.

— N'avea nici o grijă, spuse Nicolas şi scoţând o lumânare din buzunar se grăbi s'o aprindă cu ajutorul cremenei şi amnarului... Interiorul acestui straniu monument fu luminat atunci slab, iar cei doi camarazi putură să vadă

mai limpede scara îngustă... Corsarul simţi un corp moale sub cizma sa... Se dădu repede înapoi. Şi bine făcu. O cobră sări şuerând spre el şi fără intervenţia lui Gură Arsă care tăiă în două cu o lovitură de sabie reptila, căpitanul piraţilor ar fi fost pierdut fără scăpare.

Din fericire în timp ce coborau scara, aventurierii nu mai se întâlniră cu asemenea gazde neplăcute. Ajunseră curând pe un coridor lung care părea să fie săpat direct în stâncă şi care se înfunda în pământ fără să i se poată vedea sfârşitul. Căpitanul şi prietenul său porniră hotărâţi mai departe. După vreun sfert de oră de mers, ajunseră la un fel de rotondă, dar nici nu începură să cerceteze acest refugiu şi Nicolas nu îşi putu stăpâni un strigăt de surprindere... Din locul acesta porneau alte patru galerii mai înguste.

— Rechini şi balene! isbucni Gură Arsă, pe unde or fi trecut prietenii noştri?

— Fapt este că suntem cum nu se poate mai încurcaţi! răspunse şeful corsarilor. Aztecii au transformat o parte din munte într'un adevărat furnicar.

Nicolas nu-şi termină bine fraza... In rotondă se auzi un şuerat şi o săgeată isbi peretele la două degete de capul său... Surprins de atacul

acesta neprevăzut, aventurierul se grăbi să stingă lumânarea pe jumătate consumată şi să aştepte desfăşurarea evenimentelor. Gură Arsă se afla la doi paşi mai încolo. Se sprijinise de perete şi aştepta, cu degetul pe trăgaciul pistolului.

O foşnitură înceată îi avertiză pe cei doi că misteriosul lor agresor se apropie... Un fluerat strident care se auzi pe o galerie laterală, le dovedi mai apoi că individul nu era singur...

Vânătorul evita să facă cel mai mic sgomot, atunci când simţi o mână care se întindea spre umărul lui... Repede ca fulgerul descărcă arma în direcţia necunoscutului. Se auzi un urlet de agonie, în timp ce sgomotul detunăturii pătrundea pe galerii. Nicolas, cu spada întinsă, se aştepta la atac... Nu avu de aşteptat prea mult... Eşind din coridoarele învecinate, şapte indieni dintre cari trei purtau torţe, se îndreptară asupra intrusului, hotărîţi, să-l facă să plătească scump moartea unuia dintre ai lor.

La lumina nesigură a torţelor, conducătorul corsarilor îşi putu da seama de situaţie... Gură Arsă doborîse cu un glonte în cap pe băştinaşul care trăsese cu săgeata asupra sa. Cadavrul se rostogoli întins în faţa vânătorului care aruncând de o parte pistolul, deveni aproape inutil, trase spada, decis la rândul său să-şi vândă scump viaţa. In-

dienii erau înarmaţi cu arcuri şi cuţite făcute din sburături de iztli... La vederea străinilor, scoaseră un sălbatec strigăt de răsboi, năpustindu-se apoi asupra celor doi oameni.

Pe cât de viguros fu atacul, pe atât de înverşunată fu însă şi apărarea. Străpungând dintr'o parte în alta pe primul său adversar, Nicolas Uragan reuşi să-i ţie imediat la distanţă pe ceilalţi, în timp ce uriaşul străpungând la rândul său pe unul dintre azteci, trecea hotărît la ofensivă şi se străduia să-l scape pe şeful său de cei trei indigeni. Aceştia din urmă încercară zadarnic să dea lovituri de stilet în spre vânător. Gură Arsă isbuti să le ferească şi câteva minute mai apoi, indigenii speriaţi de rezistenţa tenace a aventurierilor, dispăreau prin galerii, lăsând pe teren cadavrele a patru dintre ei.

— Lupta a fost cam fierbinte! exclamă căpitanul ştergându-şi fruntea acoperită de sudoare... Deşi suntem victorioşi, alarma va fi totuşi dată oamenilor din furnicarul acesta şi nu va trece mult şi vom avea pe urmele noastre întregul trib... Trebue prin urmare să luăm o hotărâre: sau ne despărţim şi pornim pe galeriile care se deschid în faţa noastră, sau rămânem împreună şi o apucăm la întâmplare pe una din galeriile acestea care dau în rotondă....

— Mă opresc asupra celei de a doua propuneri, răspunse Gură Arsă.

— Suntem înţeleşi prin urmare! conchise Nicolas Uragan. Şi ridicând o torţă pe jumătate consumată pe care o scăpase un indian în fuga sa, corsarul porni pe galeria care se afla ceva mai la dreapta. Tovarăşul său îl urmă imediat, nu fără a fi aruncat mai înainte o privire asupra cadavrelor care se aflau întinse în rotondă... Săgeţile care se aflau în tolbele celor căzuţi străluceau straniu la lumina torţei.

— Aur! strigă uriaşul... Nicolas, săgeţile lor sunt de aur.

Aventurierul era preocupat însă de cu totul altceva decât de descoperirea camaradului său. Trebuia să scape înainte de toate de locuitorii acestor galerii subterane şi să-şi salveze prietenii cari fuseseră răpiţi. Un sgomot confuz se ridică atunci pe coridoare... Fără îndoială că cei patru supravieţuitori ai luptei dăduseră alarma, iar semenii lor se pregăteau în număr mare să răzbune moartea războinicilor căzuţi... Fluerăturile se înmulţeau, fiind întrerupte ici şi colo de strigăte.

— Drace! injură Nicolas, mergând tot mai repede, de data asta sunt mai mulţi. Dacă reuşesc să ne înconjoare atunci ne vor masacra.

Căpitanul de corsari, care i-o luase puţin înainte camaradului său, strigă:

— Suntem salvaţi. Urcăm spre eşire!

La capătul galeriei se vedea lumina palidă a zilei. Urlete înspăimântătoare nu-i îngăduiră însă aventurierului să spună mai mult.

— Repede! Salvează-te cum poţi! urlă Gură Arsă. Duşmanii înaintează! Sunt mai bine de o sută... Să fugim sau suntem pierduţi...

Alergând din toate puterile căpitanul de corsari se apropia tot mai mult de eşire... Ajunse curând acolo şi se pregătea să se salveze, când se opri brusc scoţând o înjurătură: coridorul dădea pe un balcon îngust, suspendat peste o prăpastie... Nici o potecă nu se vedea pe peretele Sierrei care se înălţa perpendicular peste capetele fugarilor.

— Rechini şi balene! urlă vânătorul, coridorul acesta se sfârşeşte aici. Vom fi prinşi ca într'o cursă de şoareci... Hei Nicolas, Montbar n'are noroc... trebue să mai aştepte. In mare încurcătură ne-am mai băgat!

Intorcându-se cu spatele spre prăpastie, cei doi tovarăşi aşteptară, cu spada întinsă, atacul aztecilor cari scoţând strigăte de triumf, se repeziră asupra lor, siguri fiind că prada nu le mai poate scăpa.

CAP. IX

PIRAMIDA DE CRANII

Situaţia celor doi aventurieri era disperată...

Ceata furioşilor azteci ajunse, în câteva minute, lângă ei. O luptă grozavă începu pe platformă... In primele clipe, căpitanul şi prietenul său reuşiră să-şi ţină duşmanii la respect, dar aceştia erau mult prea numeroşi. Cinci indigeni căzuseră loviţi mortal, dar alţi douăzeci se repeziră asupra albilor. Era nevoie de o energie puţin obişnuită spre a înfrunta hoarda aceasta de demoni deslănţuiţi. Gură Arsă şi Nicolas Uragan rezistau cu toate acestea victorioşi, atunci când apărură în scenă alţi câţiva indieni îmbrăcaţi în haine albe... Mai înainte ca aventurierii să fi avut timpul să se dea de o parte, un mănunchi de sfori se năpusti asupra lor, îi puse în imposibilitate de a se mai mişca, forţându-i să dea drumul armelor.

Căpitanul corsarilor înjură sălbatec: aztecii reuşiseră să-l prindă într'o plasă gigantică al cărei ochi solizi îl împiedica să facă orice mişcare.

— Rechini şi balene! strigă vânătorul... Am murit prin atac direct la abordaj mai bine de

două zeci de galioane şi acum sunt prins ca o sardea ordinară. Sunt dezonorat!

Indienii păreau că se interesează însă foarte puţin de nemulţumirile uriaşului. Continuau să tragă cu repeziciune plasa dealungul galeriilor, fără să se sinchisească de eşiturile de stâncă ce se iveau în cale, şi de care se loveau captivii. Indigenii îmbrăcaţi în haine albe se aşezaseră în fruntea acestui cortegiu, în timp ce războinicii înconjurau plasa, insultând şi isbind pe cei prinşi.

In curând, ajunseră în rotonda unde avusese loc prima luptă cu aztecii. După aceea, cortegiul o luă pe galeria care se afla în mijlocul încăperii. După un sfert de oră de mers se opriră într'un fel de celulă în care-şi vârâră prizonierii.

Nicolas Uragan şi Gură Arsă fură eliberaţi din plasă. Bineînţeles că lucrul acesta nu se produse fără isbituri, ceea ce este lesne de înţeles, iar loviturile de pumni curseră câtva timp ca grindina în piepturile şi pe chipurile aztecilor In cele din urmă însă, prizonierii trebuiră să cedeze în faţa forţei... Legaţi fedeleş fură părăsiţi în celulă, în timp ce un războinic rămase de pază la intrare.

Cei doi oameni tăcură năuciţi, câteva minute. Evenimentele se precipitaseră cu atâta repezi-

ciune dela intrarea lor în subterane, încât erau zăpăciţi în oarecare măsură. Ba mai mult, efortul pe care îl depuseseră era considerabil. Sdrobiţi de osteneală, cei doi tovarăşi adormiră fără să se mai gândească la gravitatea situaţiei lor, ca şi cum s'ar fi aflat pe Insula Broaştei Ţestoase sau la bordul „Neînvinsului", brickul goeletă comandat de Nicolas Uragan. Câtă vreme se odihniră? N'ar fi putut s'o spună nici unul dintre ei. Fapt este că atunci când se treziră, văzură lângă ei un fel de pâine de mălai şi o cană cu apă. Ba mai mult, o torţă fusese prinsă de peretele închisorii.

— Pe Dumnezeul meu! strigă şeful corsarilor, constat că n'am fost uitaţi... Mă întreb numai cum vom putea să mâncăm cu mâinile şi picioarele legate?

Ca şi când ar fi înţeles dorinţa corsarului prizonier, un indian intră in celulă. Ingenunchind, pe rând, lângă cei doi aventurieri, le dădu de mâncare şi de băut. Insufleţiţi de această hrană, Nicolas Uragan şi Gură Arsă mulţumiră dând din cap, şi se aşezară, după aceea unul lângă altul.

Indianul se depărtase după ce-i privise o clipă în tăcere.

— Gură Arsă, şopti atunci Nicolas Uragan, la

urechea tovarăşului său, ai dinţi solizi, adevăraţi colţi de rechin.

— Pe Neptun, poţi fi sigur de asta, Nicolas. Mi-au mai servit de nenumărate ori în timpul luptelor corp la corp... Sunt tot atât de rezistenţi ca stânca...

— Drace, sper că peste puţin vom fi în afară de orice pericol şi departe de celula asta călugă-reasca... Incearcă să rupi asta... Dacă isbuteşti, suntem salvaţi...

Răsucindu-se cu greu de nenumărate ori, Nicolas isbuti să aducă mâinile sale legate în faţa lui Gură Arsă... Ochii vânătorului sticliră la slaba lumină a torţei. In timp ce camaradul său simula sforăitul adânc al unui om ce doarme spre a nu-l alarma pe paznicul lor, el începu să muşte hotărît de funiile cu care era legat căpitanul. Le rodea încet dar sigur. Trecură mai bine de două ore, care le părură mai lungi ca două secole. Corsarului îi bătea inima nebuneşte. In fiecare clipă îi se părea că aude un sgomot suspect... Prizonierii luau atunci o poziţie normală şi, după trecerea alarmei, lunga muncă în vederea eliberării reîncepea. Uriaşul îşi sfâşia obrajii de funiile bine strânse, buzele îi erau însângerate şi chipul congestionat...

Legăturile se desfăcură în cele din urmă. Ni-

colas Uragan isbuti să le rupă cu o svâcnitură bruscă. Corsarul abea îşi stăpâni un strigăt de bucurie. După aceea, se aplecă peste vânător şi-l eliberă şi pe acesta.

Acum, nu se mai punea decât problema evadării. Spre a isbuti trebuiau să se scape de paznicul care sta mereu nemişcat la intrarea celulei... După ce se sfătuiră, se hotărîră să procedeze cu viclenie. Işi reluară prima poziţie şi căpitanul de corsari prefăcându-se că se sbate în legături începu să geamă. Sentinela nu dădu nici un semn de viaţă... Prizonierul continuă să se vaiete cu o regularitate neliniştitoare. Indianul se hotărî să vadă despre ce este vorba... Se apropiă de Nicolas Uragan ţinând un stilet de iztli în mână, corsarul continua să se svârcolească. Ii vorbi într'un jargon de neînţeles.

Fără îndoială că-i poruncea să stea liniştit spre a nu turbura liniştea refugiului subteran al aztecilor. Dar prizonierii nu-i dădură posibilitatea să spună până la capăt ce avea de spus. Sărind asemeni unui tigru, Gură Arsă îl sdrobi pe indian sub greutatea sa, în timp ce mâinile lui Nicolas îi cuprinse gâtul strângându-l ca într'o menghină... In faţa celor doi nu mai fu peste puţin decât un cadavru.

Vânătorul se grăbi să pună mâna pe armele

victimei sale. Işi opri pumnalul, iar lui Nicolas îi dădu tolba cu săgeţi şi arcul indianului.

— Acum, urmează să eşim din închişoare fără să fim băgaţi în seamă! îşi dădu cu părerea căpitanul corsarilor. Mi-e grozav de teamă să nu ne rătăcim prin labirintul acesta încurcat. Ah! Ah! de am avea cu noi numai vreo douăzeci de oameni, am face praf grămada asta de păgâni. Dar, vai, ce putem face numai noi doi, aproape dezarmaţi?... Am fi grozav de norocoşi dacă am isbuti să dăm de Mihail Bascul şi de ceilalţi doi prieteni.

Apropiindu-se de perete, Gură Arsă smulse torţa din loc şi o agită peste cap.

— Să fugim cât mai repede! strigă el. Nu este vreme de discutat.

Nicolas Uragan trebui să stăpânească impetuozitatea prietenului său: pe coridor se auzea un pas greoi. Fără îndoială că era noua sentinelă, care venea să-l schimbe pe acela care stătuse de pază. Aceştia se sprijiniră temători de perete, gata să se repeadă asupra nechematului de îndată ce avea să pătrundă în încăpere.

Intrigat de lipsa războinicului pe care se aştepta să-l găsească la intrarea celulei, indianul se aventură în interiorul închisorii. In clipa în care se apleca spre a-şi striga camaradul, braţul

vânătorului svâcni puternic înfigându-i pumnalul între umeri. Aztecul se prăbuşi fără să scoată nici un sunet, atât de fulgerător fusese atacul lui Gură Arsă.

Impingând cu piciorul cadavrul indigenului, cei doi bărbaţi se repeziră afară. Uriaşul mergea în frunte purtând torţa, iar stiletele însângerat încă şi-l atârnase de cordon. Nicolas Uragan îl urma de aproape cu săgeata pusă la arc, gata să-l trăznească pe primul duşman care i s'ar fi ivit în cale.

Fugarii înaintară astfel vreme de un sfert de oră fără să întâlnească vreo fiinţă. Tăcerea ce-i înconjura îi mişca nespus. La o intersecţie, se opriră.

Aventurierul privi ţintă solul, şi la lumina tremurătoare a torţei văzu numeroase oseminte omeneşti şi cranii care păreau a fi aparţinut unor copiii, atât de mici erau.

Nicolas Uragan îşi opri camaradul, Galeria dădea într'o sală care avea un aspect macabru... Era săpată în stâncă, de formă dreptunghiulară, iar pe pereţi se vedeau urme largi de pete întunecate. Căpitanului nu-i fu greu să-şi dea seama că erau pete de sânge omenesc... Dar spectacolul cel mai oribil pe care acest nou refugiu îl oferea ochilor, era o imensă piramidă de cranii

omeneşti care se ridica până la plafon... Orbitele goale se căscau oribil, în timp ce un miros de neîndurat umplea încăperea... Bucăţi de carne uscată atârnau ici colo pe pereţi.

— Dumnezeule, n'am văzut în viaţa mea un spectacol mai înspăimântător! strigă corsarul, în timp ce Gură Arsă care era mai superstiţios îşi făcu semnul crucii.

Şi Nicolas Uragan îşi aminti de aventurile sângeroase pe care i le povestiseră unii cutreerători ai meleagurilor necunoscute, pe când se afla pe insula Broaştei Testoase, cari avuseseră prilejul să cunoască religia sângeroasă a aztecilor. Indigenii aceştia nu se dădeau înapoi dela sacrificii de vieţi omeneşti atunci când era vorba să-şi atragă bunăvoinţa zeilor, fie spre a scăpa de nenorociri sau de boală.

Mulţimea craniilor şi osemintelor nu avea de ce să-l uimească pe căpitanul corsarilor. Ştia că, într'o anumită împrejurare, fuseseră ucişi mai bine de optzeci de mii de prizonieri, înainte de completa cucerire a ţării.

— N'are nici un rost să stăm şi să ne înfiorăm în faţa acestui carnagiu, i se adresă lui Gură Arsă punând capăt gândurilor macabre ale acestuia. Trebue să cercetăm înainte de toate dacă mai există vreo altă eşire, prin care să putem e-

vada din locul acesta prea puţin încântător.

Aventurierii căutară zadarnic o eşire. Disperau, crezând că nu vor fi în stare să evadeze vreodată din cavoul acesta sinistru, când se auzi un scârţâit. Nicolas Uragan stinse, fulgerător, făclia, călcând-o în picioare şi se ascunse împreună cu camaradul său în spatele unei grămezi de capete şi de oase omeneşti.

In imediata apropiere a unuia din colţurile încăperii, se deschise o mică uşă şi trei indigeni intrară înăuntru. Primul ţinea în mână o lampă cu ulei, în timp ce ceilalţi, doi azteci purtau un pachet greu pe umeri, pe care-l aruncară asupra grămezii din mijlocul încăperii, după care se grăbiră să dispară pe unde veniseră.

Beznele luară din nou în stăpânire camera sinistră. Cei doi corsari avură nevoie de câteva minute spre a-şi putea reaprinde făclie şi se îndreptară apoi spre locul pe unde dispăruseră indigenii. Gură Arsă îşi petrecu mâna peste perete, căutând zadarnic cea mai mică crăpătură... Impinse zadarnic, cu toată puterea sa, uşa, care rămase însă neclintită ca o stâncă.

— Iată un lucru pe care nu sunt în stare să-l înţeleg, mormăi vânătorul. Zadarnic mă reped asupra peretelui, căci este cu neputinţă să descopăr cea mai mică urmă de uşă...

— Cu toate acestea, indienii au fost aici înăuntru şi au aruncat pachetul acela pe jos... Nici eu n'am visat toate acestea, spuse Nicolas Uragan. Cel mai simplu lucru ar fi să ne asigurăm dacă pachetul acela se mai află încă aici...

Cei doi se îndreptară spre locul unde-i văzuseră pe indigeni aruncând povara pe care o avuseseră pe spate... Ceva întunecat se afla în mijlocul oseminţelor albicioase. Vânătorul se plecă intrigat şi apropia torţa... Abea privi pachetul acela şi se dădu înapoi scoţând un strigăt de oroare în timp ce căpitanul de corsari îngălbeni... Aventurierii aveau în faţa lor trupul unui om care fusese jupuit de viu.

CAP. X

TEMPLUL AZTECILOR

Celor doi prieteni le trecu simultan acelaş gând prin minte... Nu aveau oare în faţa lor cadavrul lui Mihail Bascul sau al lui don Diego? Oare aztecii nu le uciseseră camarazii de aventură pregătindu-i şi Jesusitei o soartă tot atât de îngrozitoare, aceia de a o sacrifica lui Huitzilopotzli?

— Îţi vine să mori de furie! strigă vânătorul

făcând eforturi, neîncununate nici de data aceasta de succes, spre a deschide uşa misterioasă. Prietenii noştri sunt în pericol de moarte şi noi stăm fără să facem nimic în mijlocul dedalului acesta...

— Fii ceva mai calm, Gură Arsă, îl sfătui căpitanul. Este mai mult ca sigur că mecanismul care permite să se deschidă uşa se află dincolo de peretele acestei încăperi...

— Dar la ce te gândeşti, Nicolas?

— La ce mă gândesc? replică acesta. Pur şi simplu la asta: aztecii nu fac niciodată sacrificii izolate şi fără îndoială că vor mai fi executate şi alte victime, ale căror cadavre vor fi aruncate în sala asta... Rog pe Maica Domnului ca prietenii noştri să nu fie printre ei... In orice caz, Gură Arsă va trebui să ne repezim fără întârziere asupra celor trei indigeni şi să-i punem în imposibilitate de a ne dăuna... Acesta este singurul mijloc de a ne deschide drum până la templul sau cripta unde se desfăşoară îngrozitoarea ceremonie...

— Am înţeles, Nicolas..., răspunse uriaşul.

Un troznet puternic opri vorba vânătorului: uşa care dădea în sală avea să se deschidă din nou... Cei doi se alăturară dintr'odată de fiecare

parte a uşii, cu spadele în mână, gata pentru orice eventualitate.

Uşa se deschise încet, cu un scârţâit sinistru... Cei trei indieni cari fuseseră aci cu puţin mai înainte, apărură de data aceasta purtând o nouă victimă... Se pregăteau să arunce peste grămada de cranii povara lor însângerată, când acela care purta făclia se întoarse şi scoase un strigăt stridend: doi oameni se repeziseră în faţa uşii, tăindu-le drumul. Mai înainte ca cei doi purtători de povară să-şi fi putut reveni din surpriză, corsarii se repeziră asupra lor şi le infipseră săbiile în piept până la mânere. Cel de al treilea indigen aruncă disperat făclia din mână şi încercă să fugă în direcţia galeriei pe care veniseră cei doi aventurieri cu câteva minute mai înainte. In graba lui, se împiedică de o grămadă de oase şi căzu cât era de lung la pământ... Nebun de spaimă, se pregătea tocmai să se ridice şi să pornească din nou în goana lui nebună, când se auzi un şuerat uşor... O săgeată de aur, trasă de Nicolas Uragan străbătu gâtul fugarului, trântindu-l în agonie în apropierea galeriei în care spera să se salveze.

— Repede! strigă aventurierul lui Gură Arsă. Să eşim imediat pe uşa aceasta! Cine ştie dacă strigătul de alarmă al indianului acesta nu s'a auzit.

Pe măsură ce înaintau, aventurierii constatau că pereţii galeriei erau lucraţi cu mai mare atenţie. Sculpturile şi basoreliefurile erau mai numeroase, reprezentând fără îndoială eroi ai sângeroasei mitologii mexicane. Chipurile celor doi corsari fură mângâiate curând de un curent de aer proaspăt, în timp ce razele soarelui pătrundeau ici şi colo prin crăpăturile care erau tot mai numeroase în pereţii de stâncă.

Şi mai mare încă fu uimirea corsarilor atunci când văzură o deschizătură largă în peretele dealungul căruia înaintau. Probabil că un bloc de piatră se desprinsese sub influenţa vremii şi a ploii. Lumina zilei pătrundea din plin în subterană, la trei picioare peste capul vânătorului.

Pentru Nicolas Uragan fu un nimica totul să se urce pe umerii uriaşului şi să ajungă la marginile deschiderii. Privi afară, respirând din plin aerul curat. Un spectacol măreţ se înfăţişă vederii sale. In faţa lui se întindea lanţul munţilor Sierra Madre, impozanţi cu culmile lor înzăpezite şi cu podişurile lor.

Nicolas Uragan scoase o exclamaţie de bucurie. Nimic nu-l mai împiedica să evadeze acum din întunecata ascunzătoare a indienilor sângeroşi. N'avea decât să sară jos la câteva picioare de orificiul pe marginea căruia se afla, spre a putea să

plece împreună cu camaradul său în toată liniştea în căutarea lui Montbar. Işi aminti însă de cei trei prieteni ai săi, prinşii aztecilor, ceea ce-l împiedică să-şi ducă la îndeplinire fără ei planul de evadare. Inainte de a fugi din mâinile indienilor trebuia să-l caute pe Mihail Bascul, pe don Diego şi pe Jesusita.

—'Nicolas coboară repede! strigă pe neaşteptate Gură Arsă care începuse să-şi piardă răbdarea.

Corsarul se reîntoarse lângă camaradul său.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el când fu din nou jos. Vine cineva?

— Nu aud pe nimeni, spuse vânătorul. Mi s'a părut însă, în timp ce tu te aflai sus, că aud un fel de cântec sălbatec. Ia auzi şi tu!

Căpitanul îşi încordă auzul. Gură Arsă nu se înşelase... Din când în când se auzeau cântece.

— Inainte! strigă Nicolas Uragan, trebue să aflăm cât mai curând cu putinţă rostul acestor cântări misterioase.

Uriaşul mai privi odata împrejurimile cu mare atenţie spre a le recunoaşte la nevoie, apoi se luă pe urmele şefului său. Cei doi pătrunseră în obscuritatea luminată ici şi colo de câteva făclii izolate. In faţa lor, se afla o uşă mare. Se grăbiră să-i treacă pragul... Dădură într'un vestibul mare, în care se zărea o uşă şi mai mare decât

prima. Gură Arsă căscă uimit ochii, constatând că ambele aripi ale uşii ca şi clanţele erau din aur masiv.

Cântările aztecilor se auzeau acum limpede şi uneori erau însoţite de un strigăt, sau un ţipăt de suferinţă şi agonie: era mai mult ca sigur că indienii îşi torturau prizonierii sacrificându-i zeilor lor.

Corsarul se înfioră la gândul că poate în clipa aceea chiar, bătrânul său tovarăş de aventuri Mihail Bascul era ucis de fanatici şi că Jesusita îndura cele mai îngrozitoare chinuri. Nicolas deschise cu hotărîre una din aripile uşii. Gură Arsă se grăbi să-l urmeze. In faţa celor doi se vedea acum o sală imensă. Se aflau în marele templu al aztecilor.

Mulţimea care se adunase în refugiul acela uriaş se cifra la 500 persoane.

Aztecii capturaseră mai bine de două sute de persoane şi se pregăteau să le ucidă în decursul sângeroasei lor serbări. Doi dintre prinşi muriseră deja, iar cadavrele lor fuseseră aruncate peste grămada de cranii din cavou, unde fuseseră văzute de Nicolas şi de Gură Arsă. Ceremonia era în toiu în momentul în care cei doi aventurieri pătrunseră în templu, iar preoţii indieni tocmai jupuiau de viu pe un nenorocit soldat

spaniol, care scotea strigăte înfiorătoare de suferinţă, în timp ce mulţimea îngenunchiată, bătea mătănii în cadenţă, rugându-se zeului războiului. Douăzeci de preoţi îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe cap diademe împodobite cu un disc de aur, simbolizând soarele, îndeplineau slujba de paznici şi călăi, în timp ce marele preot, îmbrăcat mai bogat decât ceilalţi, ţinând în mâna sa dreaptă sceptrul de aur, care reprezenta astrul zilei, asista la martiriul sacrificaţilor şezând pe un tron de stofe multicolore. Nemişcaţi în faţa statuii zeului Huitziloputzli care ocupa centrul sanctuarului, alţi douăzeci de preoţi agitau cădelniţe oferind în dar vieţile victimelor lor zeului şi stăpânului războaielor.

Ingrămădiţi într'un colţ al templului, prizonierii îşi aşteptau moartea cu ochii măriţi de groază. Erau oameni de toate condiţiile sociale: soldaţi, ofiţeri, metişi, indieni cari trecuseră de partea spaniolilor.

Formând un grup mai deosebit, se vedeau trei bărbaţi şi o tânără fată... Erau Mihail Bascul, don Diego, Jesusita şi unul dintre cei mai de seamă ofiţeri din Noua Spanie, don Ramirez Rodrigo. Acesta dispăruse de mai bine de un an de zile şi fusese zadarnic căutat din ordinul viceregelui. Aztecii îl atacaseră pe când trecea cu

escorta lui prin Sierra, ducându-se la Jalapa şi de atunci îl ţinuseră prizonier, spre a-l oferi drept sacrificiu zeităţilor lor sângeroase.

După ce ucigaşii îşi îndepliniră în trei rânduri îngrozitoarea lor meserie, marele preot se ridică şi se duse drept spre piatra de sacrificiu. Uciderile aveau să înceapă abea acum într'un ritm mai viu. O tânără indiană fu smulsă cu brutalitate din mijlocul grupului, în care se afla şi fu întinsă pe piatra de sacrificiu. Cântările deveniră mai puternice, în timp ce cădelniţele se legănau cu mai multă furie în faţa statuii zeului războiului.

— Huitziloputzli, spuse atunci marele preot, fii bun cu copiii soarelui. Fă ca să recapete puterea de altă dată... Fie ca sângele pe care-l vom vărsa să te facă mai milostiv cu noi... Fă-ne de neînvins aşa ca să putem înfrânge pe barbarii veniţi dela soare răsare!

Marele preot îşi terminase invocaţia, când unul dintre sacrificatori se apropia de prizoniera pe care alţi trei preoţi o ţineau nemişcată pe piatră.

Un înfiorător strigăt de agonie isbucni şi sângele ţâşni în toate locurile murdărind hainele albe. Scoţând atunci un urlet de triumf, sacrificatorul spintecă pieptul victimei şi-i scoase i-

nima, pe care o agită încă aburind peste capul lui. Cântările şi invocaţiile deveniră şi mai puternice.

La un gest al marelui preot, paznicii aduseră o nouă victimă. Se auziră atunci înjurăturile lui Mihail Bascul, în timp ce Diego se svârcolea neputincios în funiile cu care era legat... Aztecii o luaseră pe Jesusita ducând-o spre piatra de sacrificiu, întinzând-o pe locul încă plin de sânge.

—Fie ca sângele acestei fecioare albe să te îmbuneze, Huitziloputzli... Aşa să piară toţi năvălitorii cari vor mai îndrăzni să înfrunte pe copiii soarelui!

Sacrificatorul se apropiă din nou şi se pregătea să-şi facă datoria, sub privirile înspăimântate ale Jesusitei.

CAP. XI

O LOVITURA INDRAZNEAŢA

Diego era constrâns să asiste la spectacolul acesta îngrozitor, înnebunit de durere, în timp ce Mihail Bascul îi blestema pe azteci cu tot focul. Prizonierii îl văzură pe sacrificator îndreptându-se spre tânăra fată şi ridicând arma. In clipa aceia se auzi un şuerat. O săgeată de

aur străbătu în acelaş timp spaţiul înfingându-se în pieptul indianului, care se prăbuşi mort.

Cei de faţă fură cuprinşi de uluială. Preoţii se repeziră cu toţii spre cel lovit, în timp ce marele preot se înapoia grabnic pe tronul său şi ridicând sceptrul sfânt peste cap, strigă:

— Copii ai soarelui, un pângăritor a intrat în templu...

Nu isbuti să termine. O mână viguroasă îi smulse emblema. Năucit, nemaiştiind ce să spună, şeful aztecilor se întoarse şi-l văzu chiar în clipa aceea pe Nicolas Uragan. Corsarul agita într'o mână sceptrul sfânt şi cu cealaltă îl ameninţa cu spada pe care o ţinea la numai un deget distanţă de beregata preotului...

In mulţimea indigenilor se produse o rumoare. Câţiva dintre ei voiră să se repeadă spre intrus, da Corcarul le făcu semn, că la cel mai mic gest din partea lor, va înfige arma în gâtul marelui preot, care era cu totul înspăimântat.

Un preot mai îndrăzneţ decât ceilalţi se repezi cu o secure în mână asupra lui Nicolas. Abea se apropiă însă de aventurier, când un şuerat se auzi peste capetele tuturor şi o săgeată i se înfipse între umeri. Lovit mortal, aztecul se rostogoli pe treptele tronului marelui

preot şi căzu însângerat în braţele prietenilor lui.

— Inainte, Gură-Arsă! strigă Nicolas deodată. Grăbeşte-te să eliberezi pe nenorociţii aceştia!

Inalta statură a vânătorului apăru din spatele unei coloane unde se refugiase în prima clipă.

Uriaşul străbătu rândurile aztecilor terorizaţi, apoi dând deodată de o parte pe preoţii cari se aflau în jurul pietrei de sacrificiu, se îndreptă spre Jesusita care mai era încă strâns legată.

Şi punând mâna pe cuţit, vânătorul tăiă funiile cu care era legată pupila vice-regelui. Fata se prăbuşi leşinată în braţele lui. Uriaşul o ridică ca pe un fulg şi se îndreptă spre camaradul său.

Cu o lovitură de picior, uriaşul îl isgoni pe marele preot depe tron, întinzând-o pe tânăra fată. Palid de furie aztecul voi să facă semn adepţilor săi să-i sară în ajutor, dar Nicolas care nu-l pierdea din ochi, îi apăsă spada în piept forţându-l să-i liniştească pe aztecii pe cari gestul cu totul lipsit de respect al lui Gură Arsă îi făcuse să se încordeze fremătând.

După ce o lăsă pe Jesusita în paza camaradului său, vánătorul se îndreptă spre prizonieri şi începu să-i elibereze. Se înţelege cu ce entuziasm fu primit de aceşti nenorociţi, cari credeau că le-a sunat ultima clipă. Bineînţeles că

primul eliberat fu Mihail Bascul. Cei doi tovarăşi de aventuri se îmbrăţişară cu căldură.

Mihail Bascul alergă spre Nicolas, urmat curând de Diego, nebun de bucurie că Jesusita scăpase de o soartă atât de oribilă.

După ce don Ramirez, şi soldaţii fură eliberaţi la rândul lor de legăturile cu care erau ţinuţi nemişcaţi, Nicolas le ordonă să dezarmeze pe azteci şi să păzească toate eşirile.

Mihail Bascul şi câţiva tovarăşi făcând un tur prin galeriile apropiate capturară încă vreo cincizeci de indigeni.

Atunci când situaţia fu cu totul răsturnată şi când prizonierii de odinioară deveniră stăpânii momentului, don Ramirez Rodrigo se întoarse spre Nicolas Uragan şi-i spuse:

— Nu voi uita niciodată, cabalero, marele serviciu pe care mi l-ai făcut... Datorită dvs. Majestatea Sa Catolică şi-a recăpătat pe unul dintre servitorii ei cei mai devotaţi... Te asigur că vei găsi în persoana mea, oricând şi oriunde, un prieten şi un aliat... Eşti poate trimis de vicerege în căutarea mea?

Intrebarea aceasta îl puse oarecum în încurcătură pe Nicolas. Işi reveni însă prompt, dându-şi seama că don Ramirez Rodrigo putea să-i fie un ajutor extrem de preţios în vederea scopului

pe care-l urmărea şi care-l făcuse să se încurce în aceste aventuri nenorocite şi neprevăzute. De-aceia, după ce aruncă o privire elocventă camarazilor săi, răspunse:

— Ingăduiţi-mi să mă prezint, senor capitan. Sunt don Manuel Fregoso, gentilom din Castilia, călătorind pentru plăcerea mea, dar interesându-mă în mod special de exploatările miniere din Noua Spanie.

— Sunt încântat de a vă fi întâlnit, cabalero! replică spaniolul.

Căpitanul corsarilor abea îşi stăpâni un zâmbet. Intinse prieteneşte mâna lui don Ramirez care i-o strânse încântat. Abea apucase însă mâna aventurierului când scoase o exclamaţie de uimire:

— Pe Sfânta Fecioară dela Mercedes! exclamă el, purtaţi inelul vechiului meu prieten, ducele de Chalco? Faceţi poate parte din familia lui?

Nicolas se întrecu cu îndrăzneala şi privindu-l sigur de sine pe căpitan răspunse:

— Sunt înrudit cu familia de Chalco şi am avut prilejul să-i fac un serviciu însemnat ducelui pe vremea când lupta împotriva francezilor în Flandra. Spre a-mi arăta recunoştinţa, n'a stat pe gânduri să-mi dea în dar acest inel.

— Lucrul acesta vă face să aveţi toate drepturile şi la prietenia şi recunoştinţa mea, conchise

spaniolul... Vă stau la dispoziţie oricând va fi să aveţi nevoie de un serviciu oarecare. Mă cunosc toţi comandanţii de forturi din Noua Spanie şi mă pun la dispoziţia d-tale spre a-ţi uşura cercetările în regiunile miniere...

— Voi face uz de această ofertă atât de generoasă, senor capitan, răspunse aventurierul înclinându-se, şi fiţi sigur că nu va trece multă vreme şi voi face apel la bunele dvs servicii.

Nicolas organiză apoi în înţelegere cu căpitanul Ramirez Rodrigo plecarea din locurile acelea. Hotărâseră anume, că, de îndată ce grupul de foşti prizonieri se va fi odihnit, să părăsească cât mai repede cu putinţă oraşul secret al aztecilor. Spre a le zădărnici orice gând de atac, aventurierul decise să ia cu ei pe marele preot şi pe trei dintre ajutoarele acestuia. Cât despre spaniol, el pusese mâna pe emblema sfântă pe care avea de gând s'o predea vice-regelui. Spera că în modul acesta va pune capăt sacrificiilor omeneşti din templul lui Huitziloputzli.

Conduşi de căpitanul de corsari şi de Gură-Arsă, prizonierii eliberaţi porniră pe coridorul subteran, luând cu ei pe cei patru ostateci.

Caravana ajunse fără nici o sfinghierire la locul de unde se desprinsese stânca din peretele muntelui. Toţi scoaseră strigăte de bucurie văzând

razele soarelui care intrau în valuri pe deschizătură. Nicolas fu primul care se săltă sus şi, încălecând marginea, ajută pe toţi ceilalţi să iasă afară.

Aventurierii şi protejaţii lor uitară de toate suferinţele şi chinurile, în timpul unui somn reparator. Vânătorul se însărcină să stea de pază lângă ostateci, cari dealtfel nici nu încercară să fugă. Sentinele înşiruite dealungul torentului ce curgea pe acolo veghiară la liniştea trupei.

Caravana porni la drum a doua zi odată cu primele raze ale soarelui. Reuşiră să ajungă în oraşul cel mai apropiat, Atlixco, după o zi de osteneală, unde fură primiţi în triumf.

Două zile după sosirea la Atlixco, corsarul se prezentă căpitanului şi-i spuse:

— Vreau să vă rog să-mi faceţi un serviciu, don Ramirez, şi sper că nu mă veţi refuza.

—¡Nu am uitat făgăduiala pe care v'am făcut-o, cabalero, replică spaniolul... Dorinţele dvs vor fi porunci pentru mine.

— Mil gracias, senor, răspunse Nicolas. Imi veţi face cel mai mare serviciu de-mi veţi da posibilitatea să vizitez minele de aur dela Taxco!

CAP. XII

MINELE DIN TAXCO

— Sus leneşilor! La muncă!

Gârbaciul paznicului plezni spatele gol şi acoperit de sudoare al minerilor. Scoţând un mormăit surd, oamenii se apucară din nou de muncă la lumina fumegândă a lămpilor cu ulei, atârnate ici colo de pereţii galeriilor.

Uneori, câte unul dintre minerii dădea semne de osteneală: paznicul, se repezea imediat la el şi-l constrângea în pofida rugăminţilor să pună din nou mâna la corvoada întreruptă... Pete de sânge se vedeau în dungi pe spatele tuturor muncitorilor cari erau închişi aici şi ai căror ochi luceau straniu sub măştile de praf şi murdărie. Nenorociţii aceştia, aproape goi, cu un simplu petec de cârpă în jurul şalelor, reprezentau rasele cele mai diferite: găseai caraibi şi azteci aduşi în stare de sclavie sau închişi pentru rebeliune; dezertorii stăteau alături de ladrones şi în fiecare zi îşi continuau munca lor de ciclopi fără să poată spera la nici o clipă de odihnă. Condamnaţi de autorităţile spaniole, ştiau fiecare că nu vor mai eşi decât morţi din aceste locuri şi că nu vor

mai revedea nici odată pe cei dragi lor.

Minele de aur din Taxco erau unele din acele „penitenciare" sau mai bine spus cimitire, unde obișnuiau spaniolii să trimită pe cei pe cari doreau să-i știe că vor muri în mod sigur.

Un fluerat făcu să se întrerupă brusc lucrul. Condamnații își aruncară uneltele și, sub supravegherea paznicilor, se grupară și se așezară dealungul pereților de stâncă. Apărură curând după aceia doi soldați, cărând un cazan plin cu un fel de apă albicioasă, în care fusese aruncată niște făină de porumb. Bucăți de slănină și de carne stricată pluteau în mijlocul acestei oribile fierturi.

Minerii se repeziră ca la comandă asupra cazanului. Fu necesar ca paznicii să-i lovească de nenumărate ori cu gârbacele spre a-i face să se mai stăpânească. Mâinile negre se cufundară apoi în fiertură scoțând câteva bucăți mai consistente, fețele nebărbierite se plecară la suprafața lichidului acela scârbos... Lipăind ca niște câini, oamenii încercau să înghită fiertura în timp ce camarazii lor îi trăgeau disperați de o parte, spre a se apropia și ei de cazan. Se auziră înjurături, se schimbară lovituri, iar cei mai slabi trântiți la pământ trebuiră să renunțe la mâncare sub privirile batjocoritoare ale soldaților.

cari sprijiniţi de muschetele lor, priveau această învălmăşeală.

Unul dintre mineri nu isbutise să capete nici cea mai mică îmbucătură din fiertură, iar condamnaţii îl împiedicau să se apropie de cazanul pe trei sferturi golit, atunci când se auzi un glas tunător:

— Inapoi, câini râioşi ce sunteţi! Il sdrobesc pe cel care va îndrăzni să-l lovească pe Cârmaciu!

Deportaţii scoaseră urlete de furie... Nu voiau ca unul dintre tovarăşii lor de nenorocire să le impună legea lui... Erau sătui cu atâţia paznici şi soldaţi. Se mărginiră însă să arunce priviri ameninţătoare spre omul care vorbise, un individ înalt cu faţa costelivă, având o mică barbă în jurul obrazului şi care încerca zadarnic să-l apropie pe persecutat de cazan. Cârmaciul era un bătrân mărunţel pe care nu mai rămăseseră decât oasele şi pielea. Constatând atitudinea duşmănoasă a minerilor, individul acela îşi repetă porunca... Nu fu ascultat nici de data aceasta. Numai un negru gigantic venise alături de el hotărît să-l ajute. Talia impresionantă a negrului care cu toată munca extenuantă şi lipsa de aer, îşi păstrase toată forţa lui, constrânse pe câţiva dintre prizonieri să se dea de o parte. Nu acelaş fu situaţia cu câţiva mai înrăiţi cari în-

cercară să mai stea în calea bătrânului: un bărbat voinic, văzându-l că întinde mâna spre cazan îl dădu pe nenorocit peste cap cu o lovitură de pumn. Bătrânul se rostogoli gemând.

Bruta nu-şi continuă masa. Un pumn voinic îl apucă de beregată... Mai înainte ca să-şi fi putut da seama de ceea ce i se întâmplă, minerul primi un pumn între ochi şi se răsturnă deandaratelea lângă victima sa. Pe galerie, eşi atunci o bătaie în toată regula... Cazanul isbit se rostogoli pe jos, iar fiertura se vărsă... Loviturile de gârbaciu deveniră şi mai violente. Readuşi la locurile pe care le avuseseră înainte de fluerat, deţinuţii fură constrânşi să-şi reia munca. Deşi puţin cam amețit depe urma loviturii pe care o primise, minerul se ridică mormăind şi întinzând pumnul în spre adversarul său, strigă:

— Vom vedea, Montbar, care din noi doi va avea ultimul cuvânt!

O ploaie de lovituri de biciu îl făcu să tacă şi puţin după aceea nu se mai auziră pe galerie decât loviturile de târnăcop şi gâfâiala piepturilor obosite ale muncitorilor...

Fără să ia în seamă insultele adversarului său, Montbar se apucă din nou de muncă. Care dintre Fraţii Ţărmului ar fi recunoscut în persoana omului acela nebărbierit. cu trupul gol şi acoperit

de murdărie, pe unul dintre căpitanii lor cei mai iubiți?

In timp ce era transferat, Montbar şi cinci dintre tovarăşii lui de captivitate, încercaseră în repetate rânduri să evadeze. Nu reuşise însă să dejoace atenţia paznicilor lui.

Atunci când se văzu repartizat în cea de a treia galerie a minelor de aur din Taxco, căpitanul de corsari îşi dădu seama că pentru el nu mai exista nici o speranţă să revadă lumina zilei.

Muncind cu înverşunare, el spunea din când în când negrului gigantic care fusese prins odată cu el:

— Mi-e tare teamă Sambo, că niciunul dintre camarazii noştri nu va isbuti să descopere care este locul unde suntem închişi.

Chipul negrului se lumină într'un surâs şi descoperind două rânduri de dinţi de o albeaţă strălucitoare, zise:

— Nicolas Uragan, la el se poate face toate... El vine sigur şi ne scoate pe noi de aici!

Prizonierul dădu din umeri. Văzând apoi că se apropie un paznic, se grăbi să sape cu înverşunare, căci orice discuţie era interzisă şi pedepsită cu severitate.

Montbar şi negrul, munceau de câteva minute,

atunci când constatară că în galerie domneşte o agitaţie neobişnuită... La intrarea galeriei care dădea spre puţul central apărură numeroase lumini.

Se auzi un sgomot de paşi... Conduşi de guvernator şi de un alferez, însoţiţi de doisprezece soldaţi purtând torţe, trei bărbaţi înveliţi în mantale se îndreptară spre fundul galeriei, cercetând cu curiozitate cetele de mineri, în timp ce primeau explicaţii în limba spaniolă.

Montbar şi Sambo se întoarseră şi ei intrigaţi... Cele trei siluete li se păreau familiare. Ba mai mult, parcă mai auziseră glasul unuia dintre ei şi anume al aceluia care vorbea cu guvernatorul. Individul în chestiune se îndreptă spre ei, iar Montbar trebui să-şi înfigă unghiile în carne spre a nu striga de bucurie, atât de mare îi fu surpriza: îl recunoscuse pe Nicolas Uragan!

CAP. XIII

IN GALERIE

La sosirea sa la Atlixco, Nicolas Uragan cercetase îndeaproape situaţia. favorabilă din toate punctele de vedere. Vice-regele nu se gândise să-şi

trimită emisarii spre micul fort. Alarma fusese dată numai în garnizoanele mai însemnate din jurul Jalapei, aşa că locuitorii din Atlixco nu ştiau de incidentele dela Vera Cruz.

Don Ramirez Rodrigo îi dădu autorizaţiile trebuincioase spre a vizita minele de aur din Taxco. In tovărăşia lui Gură-Arsă şi Mihail Bascul, aventurierul se pregăti să plece spre locul unde fusese deportat Montbar Distrugătorul.

Cei trei corsari trebuiră să se despartă de Diego şi de pupila vice-regelui. Zadarnic îi implorară ofiţerul şi Jesusita să-i ia cu ei. Căpitanul de corsari rămase neînduplecat.

Cei trei aventurieri încălecară cai pe care căpitanul îi pusese la dispoziţie. Ba mai mult cei trei fură şi înarmaţi cum nu se poate mai bine, fiecare purtând în bandulieră o puşcă, iar la centură câte două pistoale. Tolbele erau pline până la refuz cu pulbere.

Cei trei prieteni părăsiră Atlixco şi se îndreptară spre apus în direcţia minelor dela Taxco. Aveau de străbătut cincizeci de leghe până la ţintă. Fără a-şi obosi din cale afară caii ajunseră acolo după cinci zile.

Don Diaz Magala îi privi cu destulă neîncredere atunci când se opriră în faţa rezidenţei, dar hăr-

tiile pe care le încredinţase de don Ramirez şefului corsarilor îndepărtară orice greutate.

— Mi-ar face mare plăcere să vizitez minele împreună cu prietenii mei, explică falsul don Manuel Fregoso în timpul mesei.

Un surâs apăru pe chipul guvernatorului.

— Stau cu totul la dispoziţia dvs, cabaleros, spuse el.

— Oare captivii odată închişi în mină nu mai mai încearcă să evadeze? întrebă căpitanul de piraţi abordând chestiunea care-l interesa cel mai mult.

— Ar vrea ei, dar nu sunt în stare, răspunse guvernatorul. Gura puţului central care a fost săpat pe vremuri de caraibi este păzită în permanenţă de o companie de soldaţi... V'aş spune un secret, cabaleros... dar trebue înainte de toate să-mi juraţi că nu veţi spune nimănui ceea ce vă voi desvălui acum...

— Jurăm!

— Ei bine! am încredere în domniile voastre, continuă don Magala... Aflaţi că, dela capturarea sa, faimosul Montbar Distrugătorul a fost adus aici... Munceşte în mină întocmai unui sclav, până în ziua în care va fi doborît de febră şi de tratamentul la care este supus...

— Montbar Distrugătorul, — conducătorul la-

dronesilor! exclamă aventurierul prefăcându-se uimit.

— Chiar el, senoros, continuă guvernatorul, şi voi avea peste puţin marea plăcere de a vă arăta fiara în cuşca ei.

O oră mai târziu, cei patru ieşeau din casa guvernatorului, care se cam clătina, deoarece făcuse toate onorurile câtorva sticle de vin spaniol. Sprijinindu-se de umerii lui Nicolas, el se îndreptă spre gura minei de aur, în timp ce Gură Arsă şi Mihail Bascul îl urmau fără să spună vreun cuvânt, fericiţi la gândul că-l vor revedea peste puţin pe Montbar.

Câţiva soldaţi jucau în zaruri la gura minei, în timp ce sclavii caraibi stăteau în apropierea scripetelui cuştii sub supravegherea a doi gardieni. La un semn al lui don Diaz Magala, gardienii puseră în acţiune gârbacele şi vreo 20 de indieni mişcară scripetele care la rândul lui făcea să urce şi să coboare o cabină dintre cele mai rudimentare, dar bine legată cu cabluri.

Guvernatorul şi cei trei corsari luară loc în cabina aceasta.

— Adelante! strigă unul dintre gardieni lovind spatele caraibilor...

Se auziră scârţâituri... Ascensorul primitiv în-

cepu să coboare dealungul puţului, în timp ce don Diaz explica celor trei organizarea minei.

— Vedeţi piroanele acestea care sunt bătute în peretele puţului, spuse el, sunt puţin cam ruginite căci datează depe vremea caraibilor cari exploatau mina spre a extrage minereurile de care aveau nevoie pentru confecţionarea podoabelor destinate statuilor diferiţilor lor zei! Indienii au descoperit apoi o vână de mare valoare. Noi am îmbunătăţit în oarecare măsură mijloacele de coborîre.

Nicolas Uragan asculta cu atenţie explicaţiile date de spaniol, în timp ce scripetele făcea să coboare cabina.

Don Diaz Magala eşi din cabină, urmat de corsari, în timp ce vreo zece soldaţi prezentau armele... Paznici şi purtători de torţe se repeziră în întâmpinarea noilor sosiţi, gata să le lumineze calea.

Căpitanul corsarilor şi prietenii lui cercetau locurile cu inima bătândă. In faţa lor se întindea marea galerie în care munceau sclavii şi condamnaţii.

Micul grup se apropiă de capătul galeriei. Incrucişară câţiva caraibi cari purtau grinzi de lemn. După aceea, nu se mai văzură în faţa lor decât vreo douăzeci de oameni, slabi, descărnaţi, cari

se străduiau să prelungească galeria atacând cu hotărîre stânca... Nenorociţii aceştia erau supravegheaţi de doi paznici.

Nicolas Uragan privi gânditor pe mineri... O lucire trecu prin ochii săi... Il recunoscuse pe Montbar Distrugătorul şi pe Sambo cari lucrau unul alături de celălalt. Guvernatorul surprinsese mişcarea aceasta de surpriză a corsarului.

— Caramba! strigă el. Se vede că ai recunoscut dela prima vedere pe cel mai însemnat pensionar al locurilor acestea... Individul acela voinic care sapă lângă negru nu este altul decât Montbar Distrugătorul, despre care v'am vorbit mai adineauri...

— Cum? Individul acesta este acela care a fost poreclit „Spaima spaniolilor", exclamă râzând aventurierul străduindu-se să pareze spusele gazdei sale. Este drept că arată foarte bine.... Mi-ar face mare plăcere să stau puţin de vorbă cu el... Imi daţi voie, senor?

— Cu plăcere! răspunse don Diaz Magala. Vă puteţi socoti totuşi printre cei favorizaţi de soartă! Puţini spanioli se pot lăuda de a fi stat de vorbă cu tâlharul acesta!

Nicolas se îndreptă hotărit spre prizonier, în timp ce Mihail Bascul şi Gură Arsă se străduiau să-l ţie departe pe guvernator. Apropiin-

du-se de vechiul său prieten de aventuri, corsarul simţi că inima-i bate să-i spargă pieptul. Montbar îl privea intrigat, în timp ce Sambo îi surâdea cu toată faţa... Ce atitudine trebuia oare să aibe prizonierul faţă de camaradul său care-i apăruse atât de pe neaşteptate?

Clipind din ochi, şeful corsarilor îi făcu semn prietenului său să rămână indiferent.

— Ştiţi franceza? îl întrebă el pe guvernator, în timp ce paznicii se depărtară respectuoşi la un semn al lui don Diaz.

— Pe cuvântul meu senor, că n'am avut niciodată prilejul să o învăţ, spuse guvernatorul... Dar lucrul acesta nu trebue să vă împiedice să staţi de vorbă cu şeful acesta de ladrones în limba lui... Mă îndoesc însă că va vrea să răspundă de bunăvoie la interogatoriul dvs.

Ştiind acum că va putea să stea liniştit de vorbă cu Distrugătorul, Nicolas se întoarse spre el şi-i adresă nestingherit cuvântul.

— Am venit să te salvez Montbar, declară el, dar pentru numele lui Dumnezeu, prefă-te că nu dai atenţie nici unui cuvânt din cele ce-ţi spun... Este vorba de reuşita planului nostru...

Un mormăit înfundat fu singurul răspuns al prizonierului, pe care întrebările vizitatorului pă-

reau să-l plictisească peste măsură. Ii întoarse prin urmare fără nici o stingherire spatele.

— Ei vedeţi! V'am spus eu că nu veţi reuşi să scoateţi nici un cuvânt dela bruta asta! exclamă guvernatorul triumfând în timp ce cei doi corsari râdeau pe sub mustăţi.

— Ascultă, Montbar, continuă Nicolas. Vom încerca imposibilul spre a te salva pe tine şi pe Sambo... Vom face astfel ca guvernatorul şi cei doi paznici să nu mai poată fi în stare să ne împiedece. Poţi conta pe ajutorul camarazilor tăi de captivitate?

Corsarul dădu afirmativ din cap.

— Fii gata! spuse căpitanul. Atunci când voi spune „Aţi avut dreptate" guvernatorului, puneţi mâna pe unelte şi pregătiţi-vă de fugă... Fraţii noştri te aşteaptă pe insula Broaştei Testoase şi se bizuie pe mine că te voi aduce înapoi sănătos...

Nicolas îşi întrerupse discuţia cu Montbar şi reveni alături de guvernator. Intre timp, schimbă însă o privire elocventă cu Mihail Bascul şi Gură Arsă.

— N'am putut scoate nici un singur cuvânt din gura acestui ticălos, don Diaz, spuse el guvernatorului. Ce fiară sălbatecă. Aţi avut dreptate!

CAP. XIV

REVOLTA SCLAVILOR

Mai înainte ca guvernatorul să-şi fi revenit din uimire, două mâini voinice îl apucaseră de be:egată, în timp ce ţeava unui pistol i se sprijinea de frunte.

— Ce înseamnă asta cabalero? gemu el. Ajutor!

Un urlet înspăimântător fu răspunsul pe care-l primi... La un semn al lui Montbar Distrugătorul, cei douăzeci de prizonieri cari se aflau în fundul galeriei, îşi ridicară uneltele de muncă, în timp ce Nicolas Uragan dobora paznicii cu două focuri de pistol.

Atraşi de sgomotul detunăturilor, soldaţii, în număr de vreo treizeci, se repeziră în frunte cu un alferez spre fundul galeriei. O grindină de proectile căzu asupra grupului de fugari doborând pe câţiva dintre ei. Cei optsprezece paznici cari se aflau în coridorul lateral trebuiră să rămână la posturile lor în timp ce captivii, înţelegând că vreo câţiva camarazi de ai lor încearcă să scuture odiosul jug al spaniolilor, aşteptau palpitând momentul să intre şi ei în acţiune.

— Foc asupra mizerabililor aceştia, strigă alferezul.

N'avu însă vreme să mai spuie ceva soldaţilor... Un glonte tras de vânător îl lovi drept în frunte şi-l(trânti la pământ în faţa soldaţilor cari ezitau... Un bătrân sergent încercă atunci să preia comanda, dar Nicolas îi porunci să se predea imediat... Ii arătă spre don Diaz Magala, pe care Mihail Bascul îl ţinea sub ameninţarea pistolului.

— Dacă mai înaintezi un singur pas, camaradul meu va sbura creerii guvernatorului! strigă Nicolas.

— Pentru numele lui Dumnezeu nu înaintaţi! bâlbâi don Diaz Magala, care nu mai fusese niciodată atât de aproape de moarte.

— Dezarmează toţi oamenii! porunci aventurierul lui Montbar.... Dacă vreunul dintre ei încearcă să reziste, Mihail Bascul va trage un foc în capul guvernatorului.... Gură Arsă şi Sambo să taie cablul cabinei cu care am coborît... Este singura cale de a împiedica să se trimită ajutoare până aici jos la noi.

Uriaşul şi ajutorul său negru se grăbiră să dea ascultare ordinelor şefului Fraţilor Ţărmului. Agitau fiecare câte o puşcă pe care o luaseră soldaţilor căzuţi. Alergând din toate puterile, se apropiară de corpul de gardă unde mai rămăse-

seră trei soldaţi, cari înspăimântaţi de întorsătura luată de evenimente, voiau să se reîntoarcă la suprafaţă cu ajutorul cabinei. Tocmai se pregătea să tragă de trei ori de frânghie, indicând astfel caraibilor de sus că trebue să ridice greaua lor povară, când se auziră două detunături: Gură Arsă şi camaradul său intraseră în acţiune. Doi dintre spanioli loviţi mortal se prăbuşiră în fundul puţului... Al treilea se agăţă cu disperare de frânghie, dar mai înainte de a fi dat semnalul necesar, uriaşul se şi repezi asupra lui.

O luptă sălbatecă se desfăşură atunci în înghusta cabină spânzurată de cablu. Gură Arsă şi soldatul se cuprinseseră şi se svârcoleau, imprimând cabinei o legănare ameninţătoare. Foarte curând, vânătorul se ridică învingător.

— Sambo, adu o secure? întrebă el.

Negrul se repezi în corpul de gardă, şi aduse unealta cerută. Gură Arsă puse repede mâna pe ea. Sprinten ca o maimuţă se căţără dealungul cablului care susţinea cabina şi după ce se săltă prin forţa braţelor tăiă cablul.

Se auzi un sgomot înspăimântător: cabina se prăbuşi în fundul puţului central. Balansându-se apoi cu frânghia, uriaşul isbuti să apuce unul din piroanele înfipte în perete... Era de altfel ultimul moment... Intrigaţi de legănarea pe care

o constataseră şi de sus, caraibii se grăbeau să ridice cabine...

Coborând apoi grabnic treptele de fer, corsarul se află după două minute alături de negru.

Cei doi camarazi de aventuri se îmbrăţişară frăţeşte, în timp ce din fundul galeriei se auzeau strigăte furioase... Prizonierii eliberaţi se năpustiseră asupra soldaţilor, rupându-i în bucăţi. Când Gură Arsă se înapoia lângă şeful său spre a-i raporta că misiunea fusese îndeplinită, trupurile spaniolilor erau întinse dealungul pereţilor galeriei, scăldate în sânge. Singurul care mai trăia era guvernatorul, palid, cu peruca sburlită, ascuns într'un colţ, în timp ce Mihail Bascul încerca să-l scape de furia minerilor. Când vacarmul se mai linişti puţin, Nicolas se urcă pe un mic cărucior plin de minereuri care se afla în mijlocul galeriei, spre a vorbi revoltaţilor...

— Prieteni! strigă el, nu v'am eliberat ca să faceţi o baie de sânge fără nici un rost... Ştiţi foarte bine că deşi aţi reuşit să scăpaţi de paznicii voştri sunteţi cu toate acestea prizonieri. Ne aflăm în galeria cea mai de jos a minei. Spre a obţine libertatea atât de mult dorită, trebue să mai cucerim şi cele două galerii de sus, înainte de a ajunge la lumina zilei.

După aceste cuvinte, Nicolas coborând depe cărucior şi sfătuindu-se cu Montbar Distrugătorul, Mihail Bascul şi Gură Arsă, puse la cale un plan de acţiune. Intre timp, Sambo sta de pază lângă guvernator.

— Inainte de a trece la atac, spuse corsarul prietenilor săi de luptă, trebue să facem o recunoaştere.

— Sunt de părerea ta, Nicolas, declară Montbar. Situaţia noastră este însă foarte grea, deoarece blestemaţii aceştia de hidalgos au avantagiul poziţiilor ocupate. Deacolo de sus ne vor putea acoperi cu o grindină de gloanţe în vreme ce noi nu dispunem decât de un armament adunat la întâmplare...

— Oricât de puternici ar fi, trebue cu toate acestea să trecem peste trupurile lor, spuse Nicolas. Dacă n'ai nimic împotrivă, Montbar, atunci vom porni împreună în recunoaştere, spre a şti exact care este situaţia. Mihail şi Gură Arsă ne vor aştepta pe platformă cu minerii... Dacă ne vom da seama că există o posibilitate de a da atacul, atunci vom imita de trei ori strigătul huhurezului, iar cei rămaşi nu vor avea altceva de făcut decât să se năpustească, pe urmele noastre...

Cei doi corsari dădură din cap. Arătând apoi spre don Diaz Magala, întrebară:

— Dar cu pasărea aceasta ce ai de gând să faci?

— Ne va folosi drept ostatec, răspunse Nicolas, căci nu poţi ştie niciodată ce te aşteaptă.

Şeful corsarilor se plecă spre primul piron, apoi după ce pipăi locul din jur se agăţă solid de el. Montbar se grăbi să-l urmeze. In timp ce camaradul său avea două pistoale la brâu, el ţinea numai o navaja între dinţi.

Cei doi urcară vreo douăzeci de trepte. Se străduiră zadarnic să prindă cel mai mic sgomot suspect. Ţinându-şi respiraţia, aventurierii înaintau necontenit, când Nicolas scoase subit o înjurătură: pironul pe care-l apucase cedase sub povara trupului său. Şeful corsarilor n'ar mai fi avut mult şi s'ar fi prăbuşit în gol.

— Atenţie! gâfăi aventurierul, guvernatorul a avut dreptate avertizându-mă în timpul coborârii că multe dintre piroane nu mai sunt atât de solide.

Nicolas întinse mâna spre a găsi un sprijin mai solid. Incercarea sa fu încoronată în cele din urmă de succes şi cei doi corsari îşi continuară cu cea [illegible] urcuşul.

Tărmului se plecă[illegible] de minute. Spre marea

lor uimire nu auzeau încă nici un sgomot. O liniște mormântală plutea asupra minei.

— Asta-i uimitor, bombăni șeful corsarilor... Am ajuns cel puțin în dreptul celei de a doua galerii și nu văd încă nici o lumină și nici n'aud sgomot de pași... Inspăimântați de sgomotul revoltei, gavachosii să fi părăsit mina?

Montbar Distrugătorul nu răspunse și aceasta cu drept cuvânt. Stiletele pe care-l ținea în gură îl împiedica să răspundă prietenului său. Era însă și el tot atât de uimit de liniștea aceasta neobișnuită.

Nicolas Uragan se opri în cele din urmă temându-se de vreo cursă. Efortul făcut îl ostenise în oarecare măsură. Avea tocmai de gând să-i facă semn lui Montbar să înceapă coborîșul spre a se reîntoarce între revoltați, când se auzi un zângănit de arme.

— Ai auzit, Montbar? întrebă el.

Montbar se ținu numai cu o mână de pironul lui în timp ce cu cealaltă își scoase pumnalul din gură. Și el auzise un sgomot straniu, ca acel făcut de o spadă care se lovește de un perete. Cei doi aventurieri se pomeniră în jurul lor cu o mulțime de făclii aprinse... Umbre amenințătoare se desprinseră de pretutindeni, în[illegible]ncii
alte ... stească, pe urmele ne
sclipiră întinzându-se [illegible]

Nicolas Uragan şi Montbar Distrugătorul nu-şi putură stăpâni o exclamaţie de uimire constatând că trecuseră cu mult de cea de a doua galerie. Vreo patruzeci de soldaţi cu armele în mâini le împiedicau coborîrea... Agăţaţi de treptele de metal peste capetele aventurierilor se mai aflau încă vreo douăzeci de soldaţi cari le tăiau drumul, iar spadele lor strălucitoare erau întinse spre cei doi fugari.

CAP. XV

EXPLOZIA

Situaţia celor doi aventurieri era disperată. Dacă nu intervenea o minune atunci aveau să se prăbuşească în fundul puţului sau să cadă în mâinile duşmanilor lor înverşunaţi. Cu toate acestea nu se arătară deloc descurajaţi. Nicolas Uragan imită de trei ori strigătul huhurezului. Trei şuerături îndepărtate răspunseră acestui semnal. Gură Arsă, Mihail Bascul şi ceilalţi prieteni cari se aflau în cea de a treia galerie le dădeau în felul acesta de veste că erau gata să răspundă chemării celor doi corsari. Şeful Fraţilor Ţărmului se plecă atunci hotărît spre Montbar.

— Apără-te frate, îi strigă el şi încearcă să-i ţii la distanţă pe gavachosi pe orice cale.

Şi apucând unul din pistoale cu mâna care-i era liberă îl întinse prizonierului evadat. Acesta ţinti deîndată un alferez, care părăsind cea de a doua platformă voia să urce treptele spre a-i ataca. Ameninţat, spaniolul dădu înapoi. Intre timp căpitanul îşi trase spada şi o încrucişă cu unul dintre soldaţii care coborând treptele de peste capul său îl ataca.

Câteva secunde, duelul continuă cu înverşunare, în timp ce Montbar făcea tot ce-i sta în putinţă spre a ţine la respect pe spaniolii de pe cea de a doua platformă. Aceştia îşi pierdusera răbdarea Peste puţin, sub comanda alferezului, porniră la atac... Se auzi o detunătură... Lovit în frunte, ofiţerul care luase comanda oamenilor alunecă dealungul peretelui iar cadavrul lui se sdrobi de fundul puţului. Căderea aceasta nu domoli deloc ardoarea soldaţilor. Ştiindu-l dezarmat pe Montbar se îndreptară spre el. Corsarul era pierdut. O mână îi apucă piciorul şi se străduia să-l facă să-şi piardă echilibrul, Incercă să scape de adversarul său isbindu-l cu patul pistolului, când o întâmplare cu totul neprevăzută făcu să se schimbe aspectul situaţiei. Un formidabil strigăt de groază se auzi pe la mijlocul puţului... Vreo zece piroane

se rupseră sub povara spaniolilor. Mai înainte ca Montbar să-şi fi putut da seama de întâmplare, şapte dintre soldaţii cari porniseră depe platforma a doua căzuseră în gol. Numai soldatul care îl apucase de picior rămase atârnat, fără nici un alt sprijin suspendat deasupra abisului. Aruncând pistolul care nu-i mai folosea la nimic. Montbar trase navaja şi lsbi cu violenţă mâna crispată a soldatului. Nenorocitul dădu drumul piciorului, din pricina durerii pe care i-o pricinuia rana primită şi în cele din urmă făcu un salt mortal spre fundul puţului unde se sdrobi, în timp ce rumoarea care sporea în fiecare clipă dădu de veste celor doi că prietenii lor, le veneau în ajutor. Soldaţii rămaşi pe cea de a doua platformă priviră cu gura căscată la prăbuşirea camarazilor lor... Lipsiţi de alferezul care-i comanda, se întrebau ce atitudine să ia. Zadarnic striga un sergent plutonului ce mai era încă agăţat de piroanele de peste capul fugarilor, ca oamenii să se grupeze şi să acopere cu grindină de gloanţe pe cei doi corsari. Soldaţii nici nu-i înţeleseră cuvintele...

Nicolas continua să reziste cu exasperare spaniolului cu care încrucişase spada... Zângănitul neîntrerupt al armelor îi arăta lui Montbar că rezultatul luptei era încă nehotărît, când şeful corsarilor folosind o clipă în care adversarul său

încerca să-şi schimbe poziţia spre a-l atinge cu mai mare uşurinţă, se destinse brusc... Cu pieptul străpuns de spada adversarului său, soldatul încercă zadarnic să se menţină agăţat... Pierzând sânge din abundenţă, soldatul dădu drumul pironului de care se ţinea şi se rostogoli în fundul puţului.

Deodată, se auzi un grozav strigăt de luptă. Asemenea unor diavoli, minerii revoltaţi pătrundeau unul după altul sub comanda lui Mihail Bascul şi a lui Gură Arsă, în acest refugiu...

Vânătorul şi doi caraibi, profitând de uluiala spaniolilor, puseseră piciorul pe platformă şi fără să ţie seama de numărul adversarilor, se repeziră asupra acestora, luând cu hotărîre ofensiva spre a da posibilitate celorlalţi revoltaţi să-i ajungă din urmă. Spaniolii destinaţi apărării celei de a doua galerii acţionau fără nici o normă, pradă unei spaime lesne de înţeles...

Sergentul, constatând că situaţia era cu totul schimbată prin intervenţia în luptă a minerilor. dădu oamenilor săi ordin să se retragă spre prima galerie. Ei se retraseră, nu fără ca mai înainte şeful corsailor să fi isbutit să-l rănească mortal pe sergent, care fiind prea preocupat cu comanda oamenilor săi, îşi lăsase prea mult liber pieptul în faţa loviturilor adversarului.

Urlete de bucurie se auziră curând şi în cea de a doua galerie. Incurajaţi de sosirea camarazilor eliberaţi, minerii cari erau închişi în partea aceasta a minei, se revoltaseră la rândul lor şi se repeziseră asupra paznicilor. Victoria fu cu totul de partea corsarilor şi a prietenilor acestora în mai puţin de zece minute... Cea de a doua şi a treia galerie a minei rămăseseră în deplina lor putere. Sambo, care-l împingea în faţa sa pe guvernatorul înspăimântat, nu mai avu altceva de făcut, ajungând pe cea de a doua platformă decât să constate rezultatul favorabil al luptei.

— Să profităm de zăpăceala gavachosilor şi să punem stăpânire şi pe prima galerie, spuse Nicolas. Numai atunci când întreaga mină va fi în stăpânirea noastră, vom putea să punem la cale eşirea afară la lumina zilei. Până una alta, trebue să înlocuim piroanele care s'au desprins cu o frânghie care să fie bine legată. Nobilii hidalgos ne-au făcut un mare servi iu!

Nu fu tocmai uşor să fie adunaţi toţi minerii revoltaţi cari se aflau în cea de a doua galerie. Aliaţii lui Nicolas pierduseră vreo patruzeci de oameni în cursul acţiunii. Şeful corsarilor se afla în fruntea unui efectiv de aproape şase sute de oameni hotărîţi şi alţii trei sute de mineri aşteptau în prima galerie eliberarea lor.

Inspăimântaţi, lipsiţi de conducător, spaniolii cari păzeau prima galerie se închiseseră în postul de gardă din apropierea platformei. Avertizaţi de rumoarea care le venea la ureche anunţându-le succesul fraţilor lor de captivitate, caraibii aşteptau găfâind momentul în care paznicii aveau să slăbească supravegherea. Intenţionau să se repeadă asupra lor şi să-i masacreze cu lovituri de piatră şi târnăcop. Spaniolii îşi dădeau perfect de bine seama că situaţia lor era fără scăpare: părăsiţi de către soldaţi, nu mai aveau altceva de făcut decât să se apere până la ultima suflare.

Deşi hotăriţi să scape de paznici, indienii aruncau priviri temătoare spre centrul coridorului. Ştiau că acolo se aflau grămădite tone de pulbere care servea la aruncarea în aer a stâncilor întâlnite pe galerii... Atitudinea hotărîtă a unui singur soldat, ameninţarea de a da foc pulberei în caz de rebeliune, ar fi fost suficientă spre a sdrobi şi pe cei mai viteji. Dar gardienii, înebuniţi de revolta aceasta la care nici nu se aşteptaseră, se gândeau înainte de toate să-şi salveze propria lor piele şi nici prin minte nu le trecea temutul depozit.

Caraibii manevrară în aşa fel, încât îşi depărtară adversarii de locul periculos şi atunci când fură siguri că nu mai erau ameninţaţi de nici un

pericol, se repeziră cu toţii asupra paznicilor. Nenorociţii, înarmaţi numai cu navaje şi cu gârbace, îi doborîră la început pe cei mai îndrăzneţi dintre agresori, dar sucombară curând în faţa numărului, fără ca soldaţii cari erau închişi în corpul de gardă să fi încercat o singură eşire spre a le veni în ajutor.

Detunăturile mereu mai numeroase care se auzeau din direcţia corpului de gardă atraseră luarea aminte a lui Nicolas. Infuriat de faptul că aliaţii săi cădeau unul câte unul depe urma plumbilor trași de spanioli, aventurierul ridică spada şi strigă:

— Pe ei, băeţi! Jos cu gavachosii! Abordaţi şi daţi la fund barca asta! Faceţi-ne dovada că meritaţi numele de oameni liberi!

Mineriţii se repeziră într'un avânt irezistibil asupra colibei de lemn care ţinea loc de corp de gardă. Ţinând în mână o secure, Sambo înainta în primele rânduri. Fără să ţie seama la plumbii care şuerau în jurul lui prin semiobscuritatea galeriei negrul se repezi asupra uşii pe care Gură Arsă isbuti să o dea în cele din urmă de perete cu o puternică lovitură de umăr.

Dădură atunci iureş în refugiul spaniolilor. Lămpile din interior fură sparte de revoltaţi. O luptă sălbatecă se încinse în beznă. Se ucideau

unii pe alţii pe pipăite... Degetele căutau beregate pe care să le strângă, navajele încercau să spintece grupurile compacte ale eliberaţilor... O lumină sinistră se ivi pe neaşteptate la capătul galeriei. Postul ardea... Un fum negru năvăli pe coridorul galeriei şi se ridica în vârtej spre gura puţului... Caraibii îşi terminară masacrul la lumina flăcărilor şi atunci când ultimii dintre ei părăsiră postul, spaniolii erau toţi morţi.

Corsarii folosiseră acest prilej spre a-l duce la loc sigur pe don Diaz Magala. Incadrat de Sambo şi de Mihail Bascul, guvernatorul, mut de spaimă, fu dus spre fundul galeriei unde era cu mult mai uşor să fie apărat de furia rebelilor. Nicolas, Montbar Distrugătorul îşi urmau ostatecul şi se pregăteau să exploreze cu atenţie locul unde se aflau. Străbătuseră o bucată destul de bună, când se auzi o explozie înspăimântătoare... O aşchie aprinsă căzuse pe butoaiele cu pulbere care săriseră în aer... Corsarii fură aruncaţi unii peste alţii, o ploaie de bolovani căzu peste capetele lor şi bolţile se surpară în unele locuri... Luminile se stinseră deodată... O linişte de moarte, întretăiată numai de strigătele de agonie se lăsă peste mina prăbuşită.

CAP. XVI

INGROPAŢI DE VII

Explozia fu urmată de un vuet prelung. Clătinată de deplasarea aerului, bolta galeriei se surpă în mai multe locuri... Ploaia de pietre continua să cadă, sdrobind pe cei cari se aflau în subterană. Deodată, un glas, sfâşia tăcerea: era acela al lui Gură Arsă. Fiind trântit din prima clipă cu faţa la pământ vânătorul nu primise decât câteva răni uşoare, fără însemnătate... Sgudiut de presiunea aerului, se ridică încercând zadarnic să vadă vreo fiinţă vie în jurul său. Inaintă pipăind pereţii galeriei şi stâncile din drum.

— Nicolas! Mihail! Montbar! Unde sunteţi?

Un geamăt răspunse chemărilor corsarului. Inaintând cu băgare de seamă, se apropiă de omul care-şi manifestase prezenţa, Când ajunse lângă el, nu-şi putu stăpâni o înjurătură formidabilă.. Necunoscutul nu era altul decât don Diaz Magala, care se ridicase puţin cam ameţit şi căuta o eşire.

Gură Arsă tocmai voia să spună ceva nobilului spaniol, atunci când simţi apucat de picior.

— Unde sunt? bâlbâi cineva. Tu eşti, Nicolas?

— Eu sunt, Gură Arsă! răspunse vânătorul recunoscând glasul lui Montbar.

— Domnul fie lăudat! Sdravănă lovitură... Mă întreb cum de s'a putut produce explozia?

— Nu interesează asta, amice, îl întrerupse uriaşul.

— Când s'a produs catastrofa eram şase... Ce au devenit tovarăşii noştri? continuă Montbar.

— Am găsit pe unul dintre ei! spuse Gură Arsă... Excelenţa sa guvernatorul este lângă noi.

— Mai bine ar fi rămas sub dărâmături! bombăni Montbar.

Intonaţia corsarului era atât de ameninţătoare, încât don Diaz Magala se înfioră...

— Iata o lampă, senor, bâlbăi spaniolul a cărui mână întâlnise o lampă cu ulei atârnată de o grindă... Am o brichetă la mine ... o voi aprinde...

O lumină palidă isgoni peste puţin umbrele din refugiul subteran, iar Montbar constată în jurul său numai forme sumbre care zăceau fără viaţă. In timp ce încerca să le recunoască, uriaşul voi să meargă spre eşirea galeriei, dar abea făcu câţiva paşi şi se lovi de un perete de netrecut.

Montbar avusese norocul să-i găsească pe Nicolas Uragan şi pe Sambo. Şeful corsarilor şi negrul zăceau unul alături de celălalt. Montbar

constată cu bucurie că inimile le mai băteau. Numai unul singur dintre aventurieri lipsea: Mihail Bascul.

— Numai de n'ar fi fost sdrobit sub avalanşa de bolovani! spuse Gură Arsă după un răstimp de căutare.

Un geamăt îl întrerupse pe vânător. Aventurierii îşi întoarseră uimiţi capetele. Sgomotul părea să vie dintr'o grămadă de grinzi.

Montbar şi Sambo se apropiară imediat de grămadă. Ajutaţi de Nicolas şi de vânător, îndepărtară piedica din calea cercetărilor lor. Constatară curând o mână crispată care ieşea afară printre lemne, La un gest al şefului lor, Gură Arsă şi Sambo făcură un efort dând de o parte materialul greu şi scoţând la lumină trupul omului îngropat sub el... Un strigăt de bucurie le scăpă depe buze văzând chipul rănitului la lumina fumegândă a lămpii pe care o ţinea don Diaz Magala. Acela pe care-l salvaseră era Mihail Bascul. Părea destul de serios rănit. Avea o rană deschisă şi sângerândă în frunte, iar braţul drept care-i era rupt atârna fără vigoare. Le trebuiră o oră de îngrijiri grijulii spre a readuce în viaţă pe corsarul a cărui stare părea alarmantă.

Nicolas luă asupra sa îngrijirea fracturii braţului. Nenorocitul fu transportat într'un colţ al

coridorului, iar respiraţia sa regulată arătă camarazilor săi că în cele din urmă adormise.

Aventu ierii se hotărîră atunci să studieze noua lor situaţie.

Din orice punct de vedere o cercetară, constatară că nu găsesc nici o soluţie practică. Fiind ingropaţi de vii în urma exploziei, soarta lor era să moară cu încetul asfixiaţi, lipsiţi de aer şi lumină. Fără îndoială că spaniolii n'aveau să încerce să-i scape, mulţumiţi fiind că şefii rebeliunei fuseseră înlăturaţi...

In faţa morţii care părea aprapiată, corsarii renunţaseră la orice atitudine duşmănoasă faţă de don Diaz Magala. Oare nefericitul guvernator n'avea să împărtăşească aceaş soartă? Sprijiniţi de peretele de stâncă guvernatorul nu mai spunea nici un cuvânt, iar o lacrimă curgea dealungul obrajilor săi, şi dantelele încreţite care-i împodobeau manşetele atârnau şifonate şi jalnice.

Prizonierii din mină începură să adune toate proviziile sau materialele pe care le putură găsi... Două ploşti cu rachiu care aparţinuseră unor paznici, câteva turte de mămăligă şi nişte bucăţi de carne afumată. In afară de toate acestea mai puseră dealungul pereţilor vreo zece târnăcoape. După o masă frugală, îngropaţii de vii aşteptară cu teamă...

Orele treceau încet de parcă nu se mai sfârşeau. Atmosfera devenea tot mai grea pe măsură ce timpul trecea. Cadavrele caraibilor răspândea uun miros groaznic, sufocant, din cauza descompunerii. Din când în când, liniştea era întreruptă de cuvinte spuse de Mihail Bascul, care în prada frigurilor şi slăbit de răni vorbea în vis.

Don Diaz Magala se ridică pe neaşteptate. Sub privirile uimite ale aventurierilor luă lampa cu ulei a cărei flacără slăbea din clipă în clipă şi începu să se plimbe dealungul galeriei, cercetând pereţii cu cea mai mare atenţie.

— Te pomeneşti că gavachosul şi-a pierdut minţile ,bombăni Montbar.

Intre timp spaniolul se înapoia grabnic alături de corsarii cari discutau tocmai despre el.

— Senores! strigă el. Suntem salvaţi... Pe Sfânta Fecioară, vom ieşi de aci. E un adevărat miracol.

Corsarii crezură la început că prizonierul lor înnebunise.

Guvernatorul arătă însă spre perete, cam în apropierea locului unde se produsese prăbuşirea boltei care tăiase orice posibilitate de retragere a fraţilor Ţărmului.

— Constataţi, senores, semnele acestea cu creta de pe stâncă. Din fericire explozia a ferit partea

aceasta a galeriei, lăsând neatinse semnele făcute acum un an de unul dintre cei mai buni ingineri ai noşt i...

— Nu văd ce legătură pot avea toate acestea cu situaţia noastră actuală? îşi dădu cu părerea Nicolas.

— Veţi fi mai puţin sceptici, răspunse guvernatorul, atunci când veţi afla ca acum un an Jaime Badajoz, inginerul despre care v'am vorbit a venit la mine în cabinet, propunându-mi să săpăm un fel de coridor îngust spre a uşura aerisirea galeriilor. Badajoz calculase că coridorul acesta s'ar fi putut deschide în coasta muntelui, la mică distanţă de mină. Am cerut îngăduinţa vice-regelui ca să facem lucrarea, dar don Guiterez de Aranjua a refuzat să aprobe cererea inginerului nostru, revoind să acorde nici o uşurare condamnaţilor şi caraibilor cari trebuiau să muncească şi să moară în minele noastre dela Taxco. Cu toate acestea înainte de a şti de refuzul reprezentantului Majestăţii Sale Catolice, am studiat personal în tovărăşia lui Jaime Badajoz locurile şi am trasat indicaţiile care să îngăduie săparea coridorului de aeraţie... Indicaţiile acestea sunt în momentul de faţă în faţa ochilor dvs, senores... La mai puţin de o sută de picioare de locul acesta se află panta muntelui... Dacă simţiţi în dvs.

energia necesară spre a săpa galeria până în locul acela, atunci mai avem unii sorţi de a scăpa cu viaţă din mormântul acesta...

Cei patru corsari se priviră întrebători. Spusele lui don Diaz Magala erau de cea mai mare însemnătate. Guvernatorul le oferea o posibilitate de salvare pe care trebuiau să ia în seamă. Montbar Nimicitorul vorbi primul:

— Sunt gata să încerc orice spre a eşi de aici, dar dacă este vorba să ies afară numai spre a fi aruncat din nou în iadul minei, prefer să mor acum...

Guvernatorul nu ezită să răspundă:

— Vă dau cuvântul meu de onoare, că nu mă voi opune pe nici o cale fugii dvs sau a camarazilor dvs, dar pentru numele lui Dumnezeu treceţi mai repede la fapte mai înainte ca aerul să se mai strice, iar noi să fim la capătul forţelor!

CAP. XVII

SALVAŢI

— Rechini şi balene! strigă Gură Arsă, de nu vom reuşi să străpungem mai curând muntele, atunci vom leşina ca nişte femeiuşti! Îţi vine să te sufoci în locurile acestea.

Don Diaz Magala care se afla cel mai aproape de vânător nu răspunse nimic... Işi simţea capul tot mai greu şi trebuia să facă eforturi disperate spre a-şi continua munca. Sambo şi Nicolas săpau întinşi pe burtă în subterana îngustă... Se întreceau în ardoare, luptând cu somnul, simţind că asfixierea era aproape şi că trebuiau cu orice preţ să i-o ia înainte... Mihail Bascul care rămăsese pe galerie, horcăia sufocat de aerul infect al locului în care se afla.

Trecând peste sufe inţele şi osteneala lor, corsarii săpau înaintând fără încetare, schimbându-se unii pe alţii şi însufleţindu-se din când în când cu câte o gură de rachiu.

Deodată, se auzi o prăbuşire în micul tunel pe care-l săpau prizonierii. Montbar, care era la capătul puterilor, se prăbuşi fără suflare, iar Sambo trebui să-l tragă de o parte lângă perete... Câteva minute mai târziu don Diaz Magala avu aceeaş soartă, iar Gură Arsă părea tot mai sdrobit... Fără să se lase doborît, Nicolas ajutat de Sambo a cărui putere era nemaipomenită, continua să înainteze cu greutate şi încet... Corsarii nu-şi dădeau seama câte ceasuri, poate câte zile munciseră fără întrerupere. Ceea ce ştiau era că în faţa lor, la o distanţă tot mai mică, se afla aerul curat şi lumina, şi că orice retragere

ar fi însemnat asfixierea şi moartea îngrozitoare în fundul minei... Fără să se mai gândească, asemenea unor automate, ei făceau mişcările necesare spre a săpa, până ce Nicolas, sdrobit de oşteneală, se prăbuşi leşinat... Sambo scoase atunci un strigăt de furie şi începu să lovească cu furie peretele... Căzu deodată pe piept şi cotul i se sprijini pe o grămadă de pământ pe care nimeni dintre camarazii săi nu mai era în stare să-l ducă în galeria părăsită... Sapa străbătuse însă pereţele muntelui care-i despărţea pe cei îngropaţi de aerul liber.

Deschizătura făcută de negru era suficient de largă ca să poată trece prin ea corpul unui om. Uriaşul apucă hotărît pe Nicolas Uragan şi-l trase afară... Mai greu îi fu cu Gură Arsă, dar când acesta fu scos la aer liber îşi reveni curând. După ce-l aduse în simţiri pe Nicolas, se duse să-l ajute pe negru... Rând pe rând, fură scoşi din temniţă, Montbar, don Diaz Magala şi Michiel Bascul, dar imediat după ce făcură acest lucru corsarii nu mai putură să se ţină pe picioare şi căzură ca nişte buşteni chiar în locul pe unde eşiseră, adormind.

Câtă vreme s'au odihnit aşa? N'ar fi putut s'o spună. Se sculară în orice caz abea a doua zi, când soarele străbătuse deja două treimi din

drumul său. Vânătorul care se trezi primul constată că se aflau pe coasta muntelui, într'un loc pustiu, culcaţi între ierburi înalte. Coastele stâncoase mascau intrarea minelor dela Taxco situate prin apropiere.

Fără să spună nici un cuvânt, uriaşul îl trezi pe Nicolas şi cei doi corsari se sfătuiră cu privire la ceea ce aveau să facă şi la direcţia în care urmau să pornească fără nici o întârziere. Nici unuia nici celuilalt nu-i trecu prin minte să rămână mai mult în locurile acestea, căci fără îndoială că garda minei primise întăriri în urma revoltei minerilor şi a dispariţiei guvernatorului.

— Dacă ne văd blestemaţii aceia de gavachosi, spuse vânătorul, atunci puteţi fi siguri că ne vor face bucăţi... Acum nu mai avem altceva de făcut decât să ajungem cât mai curând la coastă şi să ne îndreptăm spre Insula Broaştei Ţestoase unde fraţii noştri ne aşteaptă cu nerăbdare.

— Navele noastre încrucişează dealungul coastei Yucatanului şi nu le putem găsi decât acolo. Sunt prin urmare de părere, Gură Arsă, spuse Nicolas Uragan, să o luăm spre sud-est.

— Un singur om ne-ar putea trăda, spuse uriaşul, încet şi arătă spre don Diaz Magala care dormea alături de Mihail Bascul. Ar fi cât se

poate de uşor să-l facem să tacă din gură pentru totdeauna!

— Eşti nebun! îi spuse şeful corsarilor. Orice s'ar întâmpla, trebue să ne ţinem cuvântul dat.

Fără să mai stea pe gânduri, Nicolas Uragan îşi trezi camarazii. Negrul se îndreptă spre Mihail Bascul care era rănit şi ridicându-l întocmai unui fulg se pregăti să se depărteze primul de Taxco. Gură Arsă, Montbar şi Nicolas îl urmară, în timp ce don Diaz Magala continua să doarmă în ierburile înalte.

Pe la apusul soarelui, o patrulă îl descoperi pe guvernator, puţin năucit pomenindu-se singur la gura tunelului pe care-l săpaseră corsarii. Nedorind să-i trădeze şi pe de altă parte să recunoască că a fost înşelat de Nicolas Uragan, nenorocitul inventă o povestire fantastică, arătându-le soldaţilor că a avut un rol eroic în timpul revoltei minerilor. Iată textul scrisorii adresată vice-regelui:

Condamnaţii şi sclavii caraibi din minele de aur din Taxco au încercat să se revolte împotriva autorităţii Majestăţii Sale Catolice. In decursul unei lupte dintre cele mai serioase, rebeliunea a fost înăbuşită, graţie preţiosului ajutor dat de regimentul de cavalerie care trecea spre Cuerna-

vaca. Şeful ladronesilor Montbar Distrugătorul, care fusese unul dintre capii revoltei a căzut în timpul luptelor. Liniştea domneşte din nou la Taxco. Pierderile noastre sunt uşoare. Acelea ale revoltaţilor sunt considerabile. Fie ca lecţia aceasta să servească drept exemplu deţinuţilor cari mai speră să înşele paza servitorilor Excelenţei Voastre, printre cari puteţi număra pe

Don Diaz Magala
Guvernatorul minelor din Taxco în numele Majestăţii Sale Catolice

Spaniolul puse mulţumit pecetea pe scrisoarea pe care o întinse curierului, care aştepta. Acesta încăleca deîndată şi porni în goana mare spre Vera Cruz.

. . . . . .

In timp ce demnul reprezentant al regelui Spaniei făcea tot ce-i sta în putinţă spre a-şi salva prestigiul şi spre a ascunde fuga lui Montbar Distrugătorul, cei cinci fugari ajunseră într'o ascunzătoare sigură. Rănile lui Mihail Bascul nu le îngăduia încă să se îndrepte spre Oaxaca. Hotărîţi să nu-şi părăsească prietenul, preferau să aştepte şi să procedeze cu cea mai mare băgare de seamă.

Urmând instrucţiunile lui Gură Arsă care cu-

noştea admirabil regiunea, micul grup, după ce înaintase o vreme spre sud est, se reîntoarse spre Cuernavaca. La jumătatea drumului între acest oraş şi Taxco, se afla peştera Cacahuamilpa, pe care spaniolii nu avuseseră încă niciodată curajul s'o exploreze în întregime.

Această ascunzătoare naturală, prezenta parcă o fortăreaţă ce nu putea fi atacată.

Opt zile trecură astfel într'o absolută neactivitate. Mihail Bascul începuse să se simtă în putere de a-şi urma camarazii. Cât despre Montbar şi Sambo, aceştia recâştigau văzând cu ochii puterile pe care le pierduseră în cursul groaznicei şederi în fundul minei. In curând, aventurierii se gândiră la pornire. In ajunul zilei fixată pentru plecare, negrul făcu de pază în timp ce cei patru camarazi ai lui dormeau în jurul focului bivuacului. In peşteră, domnea liniştea cea mai desăvârşită, turburată numai de murmurul pârâielor care străbăteau locul. Deodată, Sambo tresări. Ii păru că vede în fundul peşterii o lumină misterioasă care se plimba încoace şi încolo... Negrul se întrebă dacă nu este cumva urmarea unui vis. In cele din urmă, nemaiputându-şi stăpâni se duse să-l scoale pe Nicolas Urrujuu, căruia îi vorbi de strania constatare făcută.

Fără să mai stea pe gânduri, şeful corsarilor

lăsă paza bivuacului pe seama lui Montbar şi luând o navaja într'o mână şi o torţă în cealaltă, se îndreptă spre locul unde Sambo văzuse lumina aceea misterioasă. I se păru şi lui că o vede în câteva rânduri. Deabea apărea însă, că şi dispărea.

Nicolas şi Sambo înaintară astfel vreo douăzeci de minute fără să fi descoperit nici urmă de fiinţă vie.

Deodată, Sambo scoase un urlet de spaimă şi fugi cât îl ţineau picioarele. Zadarnic încercă căpitanul de corsari să-l liniştească. Văzând că nu poate obţine nimic dela negru se îndreptă spre locul care-l impresionase în aşa măsură. Un cap de mastodont, împodobit cu doi colţi gigantici, fixa pe noul sosit cu orbitele lui goale. Era mai mult decât ar fi fost nevoie spre a-l înspăimânta pe negrul superstiţios...

O pumă îl fixa cu ochi înflăcăraţi depe înălţimea unei stânci.

Ce putea face omul în faţa fiarei? Nici n'avu vreme să-şi pună această întrebare. Scoţând un urlet furios, felina îşi făcu vânt şi sări spre Nicolas Uragan.

CAP. XVIII

EUSEBIO, VANATORUL DE TIGRI

Şeful corsarilor, înarmat numai cu o navajă, părea pierdut. Dar, în timp ce puma se afla în salt gata să cadă asupra omului, se auzi un foc de armă. Lovit drept în cap, animalul se prăbuşi alături de aventurier, atingându-l în cădere. Trupul pumei se svârcoli într'un ultim spasm: murise.

Puţin năucit de intervenţia aceasta miraculoasă, Nicolas se întreba cine putea fi salvatorul său, când o umbră apăru din spatele unei stânci din vecinătate. Era un bărbat înarmat cu o puşcă şi purtând pe umeri un zarape. Acesta se îndreptă hotărît spre corsarul uluit.

— Per la muerte, amigo! strigă el întinzându-i mâna, ce idee năstruşnică ai avut să te plimbi prin peştera aceasta... Nu împărtăşeşti oare superstiţiile gavachosilor şi ale indienilor cari nu îndrăznesc pentru nimic în lume să se aventureze pe aici?

— Mi-ai salvat viaţa, cabalero! exclamă Nicolas... Fii sigur că nu mă voi arăta nerecunoscător... Cui îi datorez oare intervenţia aceasta mai de oportună?

— Numele meu nu-ţi va spune nimic, amigo, Sunt Eusebio, vânător de tigri şi n'am nici un fel de simpatie pentru gavachosi... Pe cât se pare nici d-ta nu faci parte din haita lor...

— Mă numesc Nicolas Uragan, Frate al Ţărmului, răspunse simplu corsarul.

— Sunt cu atât mai fericit, să te fi întâlnit, amigo! exclamă el. Am avut pe vremuri de a face cu Fraţii Ţărmului depe insula Broaştei Ţestoase şi din Hispaniola.

— Imi voi anunţa imediat prietenii, cari dorm pe aici pe aproape de neaşteptata noastră întâlnire, replică corsarul. Vor fi încântaţi.

— In orice caz, îl întrerupse vânătorul de tigri, vă rog să primiţi modesta mea ospitalitate. Desigur că nu veţi găsi o casă prea somptuoasă, dar ne vom simţi în largul nostru în bârlogul meu spre a ne povesti aventurile, iar dacă vă pot fi de folos cu ceva, faceţi uz de mine fără nici o stingherire.

— Nu voi uita lucrul acesta, spuse căpitanul.

Jumătate oră mai târziu, corsarul apăru în tovărăşia prietenilor săi. Eusebio se ridică încet depe stânca pe care se aşezase. Văzându-l Gură Arsă la lumina unei torţe, scoase un strigăt de uimire.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Nicolas Uragan.

— Ori că ne cunoaştem! strigă uriaşul... Am făcut vreme de doi ani de zile împreună contrabandă de arme pe coastele Noii Spanii. Vă asigur că Eusebio este un prieten pe care poţi pune temei. Are însă un singur păcat: nu fumează pipă!

Când prezentările fură terminate, Eusebio se aplecă spre cadavrul pumei, îl apucă de labe şi-l luă în spate fără să pară câtuşi de puţin stingherit de marea greutate a fiarei. Porni cu pas sigur în fruntea cetei şi în câteva minute ajunseră la ascunzătoarea care-i servea drept locuinţă.

După ce aventurierii se întinseră pe jos, Eusebio începu să jupoaie puma. Îşi termină lucrul, cu o îndemânare puţin obişnuită şi se întoarse spre invitaţii săi. Gură Arsă profită de acest prilej spre a-şi aprinde hornul dintre dinţi la focul care ardea în vatra din mijlocul peşterii.

Nicolas luă apoi cuvântul şi vreme de două ore îi expuse lui Eusebio aventurile ale căror eroi fuseseră. Vânătorul dădea aprobator şi calm din cap din când în când. Apoi când aventurierii îşi terminară, povestea, împărtăşindu-i dorinţa lor de a ajunge cât mai repede pe coastă, le spuse:

— Nu numai că vă voi arăta drumul pe care trebue să-l luaţi dar ţin foarte mult să vă întovărăşesc personal. N'am mai avut până acum prilejul să întâlnesc prieteni ca voi.. Până una alta,

cred că este mai bine să amânaţi plecarea pe mâine. Aştept pe cineva care trebue să mă informeze despre vânzarea blănilor mele, cât şi despre incidentele care s'au desfăşurat prin partea locului în ultimele zece zile. Fără nici o îndoială că aceste informaţii, vor fi de cea mai mare valoare pentru noi înainte de a ne aventura deacurmezişul Noii Spanii. In orice caz, vă voi procura cai necesari ca să ajungeţi mai repede la ţinta pe care o doriţi.

In decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore, făcură toate pregătirile necesare în vederea lungului drum la care aveau să pornească. Vânătorul de tigri lipsi câteva ore. Când se întoarse, părea cât se poate de vesel şi când Nicolas îl întrebă care este cauza, el îi răspunse:

— Domnul fie lăudat! noutăţile sunt cu mult mai bune decât am sperat chiar... Gavachosii nu sunt pe urmele voastre, căci don Diaz Magala a înştiinţat pe vice-rege că aţi fost sdrobiţi în galeria minei şi că Montbar nu mai este de temut.

— Guvernatorul acesta, exclamă Mihail Bascul şi-a ţinut cuvântul şi vă rog să mă credeţi că nu l-aş fi crezut în stare s'o facă.

— Il vom răsplăti pentru acest lucru, de va fi să-l reîntâlnim în calea noastră! spuse şi Nicolas.

După o masă îmbelşugată, cei şase oameni se înveliră în pături şi adormiră adânc, siguri fiind că nimeni nu va veni să le turbure somnul. La ivirea zorilor, Eusebio fu primul care se trezi. Se grăbi să-şi anunţe prietenii că a sosit ora pornirii. Cei cinci aventurieri se pregătiră în grabă. Fiecare căpătă o puşcă şi o serioasă provizie de pulbere şi de plumbi. Montbar şi Sambo cari erau pe jumătate goi, se îmbrăcară aşa cum se cuvine cu haine pe care le căpătară dela vânătorul de tigri. Deacum înainte puteau să înfrunte frigul nopţilor şi mai ales să nu provoace bănuelile locuitorilor meleagurilor prin care aveau să treacă.

Atunci când aventurierii fură gata de drum, vânătorul le spuse:

—Urmaţi-mă, amigos! Să mergem să ne luăm caii!

Fraţii Tărmului urmară pas cu pas pe Eusebio. Luând-o dealungul stâncilor cari se aflau în jurul cavernei, ajunsera curând la o vâlcea care ducea într'un loc ascuns dintre munţi... La adăpostul unor arbori uriaşi, vânătorul de tigri construise un corral în mijlocul căruia păşteau vreo zece cai în libertate. Faptul de a prinde cu lassoul şase dintre ei fu o treabă fără însemnătate pentru spaniol. Şei şi harnaşamente fură scoase

dintr'o colibă mică din apropiere. Aventurierii se grăbiră să înşeueze caii.

Câteva minute mai târziu, Nicolas Uragan şi camarazii lui porniră în galop spre sud-est.

In patru zile, cavalcada nu fu întreruptă de vreun incident oarecare. In cea de a cincea zi, cei şase străbăteau un ţinut plin cu arbori de dimensiuni colosale. Se înserase, Eusebio care călărea în fruntea micului grup îşi opri pe neaşteptate calul. Săltându-se apoi în scări inspectă zarea cu insistenţă. Camarazii săi se apropiară neliniştiţi. Oare după atâtea zile liniştite, un nou pericol îl ameninţa?

CAP. XIX

COPACUL SFANT AL ZAPOTECILOR

Vânătorul îl linişti cu un gest pe Nicolas. Micul grup nu se afla în nici un pericol, dar în faţa lor se desfăşura un spectacol neprevăzut. Sosiseră la marginea unui sat de zapoteci. Urlete şi strigăte de durere se auzeau la mică distanţă. Pe de altă parte, se auzeau limpede înjurături şi comenzi date în spaniolă.

Eusebio, căpitanul de corsari şi Sambo descălecară, în timp ce camarazii lor rămaseră că-

lări. Apoi, se îndreptară pe furiş spre satul indigenilor, de unde proveneau strigătele şi urletele. Un fum negru şi des se ridica peste colibe.

— De nu mă înşel, vreun pluton spaniol face o razzie în satul zapotec..., spuse Eusebio lui Nicolas.

— Ce trebuie să facem? întrebă corsarul. Este oare indicat să ne căutăm necazuri cu lumânarea atunci când n'avem pe nimeni care să ne urmărească?

— Vei înţelege curând lucrul acesta, amigo, spuse vânătorul... Nu mai putem să ne bizuim multă vreme numai pe puterile noastre. Va trebui să trecem prin regiuni care prezintă multe greutăţi şi unde ajutorul băştinaşilor poate să ne fie extrem de preţios. Am stat destul de mult feriţi până acum şi dacă avem un prilej oarecare să ne atragem simpatia zapotecilor, atunci trebue să-l luăm în seamă.

— Ai dreptate, Eusebio, răspunse Nicolas.

Cei trei oameni ajunseră la marginea satului. Ascunşi în nişte tufişuri putură să vadă femei înebunite care fugeau luând cu ele şi pe copiii lor. Câinii lătrau furioşi. Un înspăimântător miros de pârlit plutea în aer.

— Să mai înaintăm, comandă Eusebio. Indienii nu sunt extrem de agitaţi nu ne-au observat

încă. Sunt mai mult ca sigur că o ceată de spanioli jefueşte satul.

Cu mare băgare de seamă, cei trei oameni se furişară printre colibe şi ajunseră în dreptul marei pieţe a satului. Un spectacol nemaipomenit se înfăţişă atunci privirilor lor.

Un mic grup de călăreţi spanioli năvălise în satul zapotec. Erau vreo treizeci şi răspândeau spaima printre indigeni. Reuşiseră să fure vitele şi păsările de prin curţile nenorociţilor locuitori, după care se adunaseră sub ramurile unui copac gigantic, un chiparos mai gros şi mai înalt decât toţi ceilalţi copaci. In timp ce zece dintre ei ţineau la distanţă cu puşca în mână pe indigeni, soldaţii îngrămădiseră la poalele copacului vreascuri şi ierburi uscate cărora le dăduseră foc. Indienii scoteau strigăte de groază. Spre a le mai spori spaima, spaniolii puseseră mâna pe caticul lor şi-l spânzuraseră de picioare de una din crengile mai de jos a copacului. Flăcările rugului începuseră să atingă faţa nenorocitului vraciu care urla de durere.

— Ce idee stranie! exclamă Nicolas Uragan... Dece vor să ardă copacul acesta?

— Se vede bine că nu cunoaşteţi locurile acestea, răspunse Eusebio. Este vorba de copacul sfânt al zapotecilor. Nici nu vă puteţi închipui

câtă veneraţie inspiră indigeniilor, cari nu îngăduie ca un străin să se apropie de el şi pun totdeauna doi oameni să stea de pază în apropierea lui. Fără îndoială că soldaţii l-au înconjurat prin surprindere. In orice caz, alferezul pare hotărît să-i lovească pe aceşti oameni în partea lor slabă profanând obiectul rugăciunilor şi speranţelor lor...

— Şi ce vom face noi? întrebă aventurierul.

— Vom interveni imediat, spuse Eusebio, dar pentru aceasta trebue să procedăm astfel încât să impresionăm imaginaţia zapotecilor, înspăimântându-i pe spanioli. Urmaţi-mă amândoi. Vom face cum va fi mai bine!

Cei trei oameni ocoliră satul. Indigenii cari tremurau de furie nu le observaseră încă prezenţa. Ochii lor erau fixaţi asupra năvălitorilor cari voiau să distrugă arborele sfânt. Pumnii se strângeau şi mulţimea dăduse în câteva rânduri năvală spre spanioli. O grindină de plumbi îi forţase însă să dea înapoi lăsând întinşi pe câţiva dintre ai lor. Intimidaţi de riposta aceasta, zapotecii nu mai schiţară nici o mişcare. Coloane tot mai dese de fum se ridicau în jurul chiparosului, iar caciul legănat de mâini voinice feşte flăcări, refuza cu energie să răspundă în-

întrebărilor pe care i le punea ofiţerul detaşamentului.

Eusebio, Nicolas şi Sambo, folosind zăpăceala generală reuşiseră să se apropie de copac fără să se sinchisească de norii de fum negru care-i învăluiau, ferindu-i de privirile zapotecilor şi ale persecutorilor.

Aşchii aprinse ardeau feţele aventurierilor. Nu se dădeau însă înapoi pentru atâta lucru, urmărind o ţintă care avea să schimbe cu totul situaţia în favoarea lor. Aveau anume de gând să se salte pe ramurile copacului şi ajunşi într'un punct de unde să nu mai fie stinghe îţi de fum, să semene spaima între spanioli eliberându-i pe băştinaşi.

Eusebio, pe jumătate orbit de fum, desprinse din jurul taliei sale lassoul pe care-l avea totdeauna la el şi-l lansă cu o îndemânare nemaipomenită peste rugul în flăcări. Frânghia se prinse solid de o ramură groasă, în partea opusă aceleia unde se afla spânzurat nenorocitul caţic. Doar un soldat spaniol văzu pe cei trei. Voi să dea alarma, dar Sambo nu-i dădu răgaz: sărind asupra nefericitului, îl gâtui ca pe un pui de găină aruncând cadavrul său în mijlocul flacărilor.

Intre timp, Eusebio şi Nicolas isbutiseră să se salte şi să încalece o ramură joasă. Negrul

îi ajunse şi el curând şi cei trei urcară printre ramurile uriaşului copac. Fumul era des. Continuară căţăratul pe jumătate asfixiaţi.

In cele din urmă, ţinându-se de ramuri cu îndemânarea unor maimuţe, reuşiră să ajungă într'un loc unde puteau respira cu mai multă uşurinţă. Dela postul lor, dominau perfect situaţia şi prin norii de fum cari nu-i mai ajungeau acum puteau să vadă siluetele chinuitorilor de oameni.

Aşezându-se bine pe ramura sa, Eusebio puse mâna pe puşcă şi îl ochi pe alferez pe care-l vedea mai limpede prin fum. Spaniolul tocmai îl întreba pe cacic. Intorcându-se spre negrul care se afla alături de el, vânătorul îi spuse:

— Sambo, fă tot posibilul să ajungi până la ramura de care este spânzurat cacicul. Deîndată ce voi trage, taie funia cu care este legat nenorocitul acela şi eliberează-l...

— Inţeles, spuse negrul descoperindu-şi dinţii albi într'un surâs.

Efortul pe care trebuia să-l facă nu era lipsit de pericol... Ramura de care era spânzurată căpetenia satului era înconjurată de flăcări, dar Sambo nu era la prima sa misiune de acest fel.

Trecură câteva minute. Eusebio nu mai avea nici o clipă de pierdut: spaniolul exasperat de

tăcerea victimei sale voia să tragă tocmai spada şi să-l înjunghie. O detunătură care-i întrerupse gestul se auzi. Alferezul se prăbuşi sub privirile înspăimântate ale soldaţilor săi. Plumbul îi pătrunsese între ochi... In acelaş timp o mână misterioasă tăiă frânghia cu care era spânzurat cacicul de ramură. Corpul indianului care era strâns legat şi care se legăna în momentul în care se produsese această neaşteptată intervenţie, se prăbuşi într'o grămadă de iarbă uscată ce nu fusese cuprinsă încă de flăcări.

Unul dintre spanioli voi să se repeadă asupra indianului şi să-i sboare creerii cu un foc de pistol. O a doua detunătură se auzi şi mizerabilul lovit drept în inimă se suci pe călcâie şi căzu în braţele unui camarad. Strigăte de bucurie se auziră în mulţimea zapotecilor. Erau siguri că zeităţile lor se răzbunau pentru profanarea arbore lui sfânt. Trăgând cuţitele şi agitând lănciile, se pregăteau să-i masacreze pe persecutorii lor, dar aceştia revenindu-şi din prima uluială îi primiră cu o salvă ucigătoare care-i forţă să se retragă renunţând pentru moment la intenţiile lor agresive.

Reduşi la apărare, spaniolii se gândeau cum să scape de indieni. Renunţară deasemenea să mai întreţie focul de sub chiparos. Copacul avea să le

fo'oească drept ultim refugiu şi loc de apărare. Tot atât de înverşunaţi în rezistenţa lor ca şi atunci când se repeziseră după pradă, dădură drumul vitelor şi cailor pe cari îi furaseră. Camuflându-se apoi în spatele şeilor, întinşi la pământ, începură să tragă asupra zapotecilor. Indienii trebuiră să se refugieze în spatele colibelor neputând rezista salvelor ucigaşe. Aşteptară ca rezistenţa albilor să mai slăbească.

Spaniolii se desfăşurară hotărîţi în trăgători, gata să doboare pe primul indian care ar fi venit în raza lor de bătaie. Nu putuseră să-şi dea încă seama de unde veniseră plumbii cari doborâseră pe alferez şi pe camaradul lor, dar tot zapotecîi rămâneau cei mai periculoşi.

De sus depe creanga lor, Eusebio, Nicolas şi Sambo îi dominau pe spanioli şi nu pierdeau nici una din mişcările lor. Fumul se risipea încetul cu încetul şi focul se stingea din lipsă de lemne, deoarece soldaţii, aveau cu totul alte griji acum decât să distrugă arborele sfânt. Ascunşi în spatele ramurilor, cei trei aventurieri se pregăteau să răspundă la salvele spaniolilor. Ţintaşi minunaţi, ei ochiră pe trei dintre jefuitorii cari erau mai bine expuşi tirului lor. La un semn al tigreroului, se auziră trei detunături şi trei soldaţi căzură pentru a nu se mai ridica niciodată.

Cei douăzeci şi cinci de supravieţuitori ridicară atunci capetele. Incă o salvă şi focul celor trei aventurieri le răpi sergentul şi pe alţi doi camarazi.

Zadarnic, încercară soldaţii să riposteze. Arborele sfânt ferea minunat pe cei doi corsari şi pe vânător. In timp se gloanţele se turteau fără să le facă vreun rău, ei răspundeau eficace doborând cu fiecare foc câte un om. Numărul acelor cari atacaseră satul fu astfel curând redus la jumătate. Neştiind ce să facă, tenându-se pe de altă parte să nu cadă în mâinile indienilor, spaniolii încercară să se adăpostească lipindu-se de trunchiul copacului, dar aschiile aprinse pe care le îngrămădiseră în jurul lui îi ardeau şi-i forţară astfel să se descopere.

Atunci, sub privirile uluite ale zapotecilor, începu un masacru îngrozitor Eusebio, Nicolas Uragan şi Sambo îşi încărcau necontenit armele, culcând de fiecare dată la pământ câte trei adversari, fără să se sinchisească de strigătele de implorare pe care aceştia le adresau nevăzuţilor judecători. Ultimii cinci încercară să scape de teribilii ţintaşi şi alergară spre colibe. Nu apucară însă să ajungă la ele, ei căzură unul după altul sub loviturile aventurierilor.

In cea din urmă, băştinaşii impresionaţi de

liniştea care domnea pe câmpul de luptă, îndrăzniră să se apropie de chiparos. Ajunseră în grupuri mici lângă cadavrele spaniolilor. Atunci la un semn al marelui lor preot îngenunchiară toţi odată şi începură să cânte în onoarea arborelui sfânt care-şi dovedise într'un mod atât de miraculos puterea.

CAP. XX

O INTALNIRE NEAŞTEPTATĂ

Zapotecii rămaseră astfel prosternaţi câteva minute, cântându-şi rugăciunile. Un glas limpede se auzi deodată; părea că iese chiar din copac.

— Pe Sfânta Fecioară! spunea glasul acela, Montbar, Gură Arsă şi Mihail Bascul trebue să-şi fi pierdut răbdarea... Nu mai putem sta multă vreme aici... trebue să ne înapoiem... Indienii aceştia nu bănuesc nimic...

Uimiţi la auzul acestor cuvinte spuse într'o limbă care le era străină, băştinaşii se ridicară în picioare. In momentul acela, Nicolas coborî deălungul chiparosului, urmat de Sambo şi de tigrero. Ulului ea indigenilor nu mai cunoştea margini. Niciunul dintre ei nu-i văzuseră pe cei trei căţărându-se în copacul sfânt. Prezenţa lor în acest loc

părea prin urmare cu totul supranaturală. In închipuirea lor simplă nu rămase decât o singură explicaţie pe care o socoteau plauzibilă: cei trei fuseseră trimişi de geniile tutelare ale tribului spre a-i apăra de spanioli. Nu mai încăpea nici o îndoială: lor şi armelor lor miraculoase le datorau indienii minunata salvare şi distrugerea chinuitorilor lor.

Vreme de zece minute, Nicolas şi Eusebio îl îngrijiră pe cacic, sub privigherea plină de teamă a indienilor, cari se înghesuiau unii în alţii spre a asista la „vrăjiile" albilor. Sambo se dusese înainte în întâmpinarea lui Montbar, Mihail Bascul şi a lui Gură Arsă; spre a le aduce la cunoştiinţă evenimentele care se produseseră dela plecarea lor.

Ingrijirile pe care Eusebio şi Nicolas le daseră caicului nu rămaseră fără rezultat... Bătrânul deschise ochii după ce înghiţi câteva picături de aguardiente şi roti privirile asupra celor din jur... Feţele binevoitoare ale indienilor se plecau spre el, bucuroase că-l revedeau revenind la viaţă... De n'ar fi fost durerile prilejuite de arsuri şi de membrele sale rănite de frânghiile pe care Eusebio se grăbise să le taie, nenorocitul ar fi putut crede că fusese victima unui coşmar oribil.

Când îşi reveni cu totul în fire, cacicul întinse mâna descărnată salvatorilor săi.

— Tarowak nu va uita niciodată pe cei trei străini cari l-au smuls din ghiarele persecutorilor săi şi cari i-au împiedicat să distrugă copacul sfânt... Fie ca zeii noştri să-i apere şi să facă ca toate dorinţele lor să se împlilnească!

Dacă Nicolas Uragan nu înţelegea nici o boabă din spusele bătrânului, nu aceeaş era situaţia cu tigreroul care vorbea curgător limba zapotecilor. Gândindu-se la foloasele pe care le putea trage depe urma situaţiei, vânătorul se întoarse spre indian:

— Tarowak are în faţa sa prieteni, fraţi, îi spuse el... Gavachosii nu se vor mai atinge de un singur fir de păr din capul lui. Au murit toţi, pedepsiţi fiindcă i-au atacat pe paşnicii zapoteci... Pacea va domni de aci înainte prin meleagurile acestea şi fraţii noştri vor putea trăi în linişte.

Caicul se duse apoi cu greutate până la casa sa, ajutat fiind de doi războinici. Eusebio îi prezentă pe cei patru aventurieri cari intrau tocmai în sat, şi pătrunseră în coliba caicului. Erau întovărăşiţi de principalii războinici ai tribului. Bătrânului îi mergea mult mai bine. Intins pe nişte blăni de fiară, privea recunoscător pe albii cari îl salvaseră. Li se servi o masă bogată, cu mult vânat şi fructe, apoi Nicolas expuse vrăjitorului dificultatea de a ajunge la mare. Eusebio le servi de tălmaciu.

— Dece, e greu fratelui meu?

— Fiindcă nu cunosc destul de bine drumul... Cine ar putea oare să ne conducă până acolo unde ne aşteaptă oraşele noastre plutitoare?

— Tarowak va pune la dispoziţia fraţilor albi pe războinicii săi, exclamă cacicul... Mulţi dintre ei cunosc foarte bine ţara oamenilor nămolului pe care trebue să o străbateţi spre a ajunge la mare... Fraţii mei să spună un singur cuvânt şi zapotecii se vor ridica spre a le da ajutor.

Aventurierii se grăbiră să folosească prilejul oferit de şeful indian. După ce petrecură noaptea în sat odihnindu-se bine, cei şase aventurieri luară drumul spre coastă, însoţiţi de şase războinici.

Deşi abandonase rolul de ghid, Eusebio ţinu să-şi întovărăşească prietenii până la capăt. Faptul că ştia limba zapoteză îi dădea posibilitatea să le facă servicii însemnate.

La apusul soarelui, micul grup străbătuse opt leghe. Hotărîră prin urmare să-şi facă tabăra în apropierea unor tufişuri şi să prepare masa de seară. In timp ce Sambo se ocupa cu bucătăria iar indienii cu ţesălatul cailor şi adunatul lemnelor uscate pentru foc, Eusebio şi cei patru corsari stătură de vorbă asupra evenimentelor care se desfăşuraseră cu puţin mai înainte.

Un foşnet al frunzelor îi întrerupse din conversaţie. Gură Arsă rămase ţinând strâns pipa între dinţi, în timp ce camarazii săi duceau instinctiv mâinile la patul piştiilor.

— Să fim oare spionaţi de cineva? spuse Mihail Bascul ridicându-se şi ducându-se să inspecteze împrejurimile taberei.

Reveni după câteva minute.

— Probabil vântul a foşnit prin tufişurile de mimoze, spuse el, căci n'am întâlnit pe nimeni. Dealtfel nici nu văd cine ar putea să ne supere!

Aventurierii îşi reluară liniştiţi discuţia. Nicolas se întoarse spre prietenii săi:

— Nu mai este vorba, continuă el, să ne amintim de ceea ce a fost, Slavă Domnului am trecut de lucrurile cele mai grele, totuşi nu suntem la capătul suferinţelor noastre. Nu voi respira liniştit decât atunci când îi voi raporta d-lui de Ogeron pe Insula Broaştei, că misiunea noastră a reuşit. Pentru moment, înainte de a pătrunde în Tara Oamenilor Nămolului, trebue să stabilim un plan. In cursul sfatului care s'a ţinut înainte de plecării noastre, s'a stabilit că va trebui să ajungem pe coastă în dreptul Frontierei, în faţa barei dela Tabasco... Frumosul Laurent, Ourson Cap-de-Fer şi Olonezul trebue să sosească în larg şi să aştepte semnalele noastre...

— Se pare, Nicolas, îl întrerupse Montbar, că nu te mai interesează blocusul gavachosilor... Aceştia păzesc bine coastele lor... Te-ai gândit la asta?

— Trebue să ştii şi tu la fel cu mine, replică şeful corsarilor, pricina acestei false letargii a corsarilor... Din moment ce ne-au făgăduit că ne vor ajuta, poţi fi sigur că ei vor fi prezenţi la întâlnire. Dealtfel de unde să ştie gavachosii de hotărîrile acestea? Ne cred pe semne morţi şi nici nu le trece prin minte că ne vom întâlni prietenii peste câteva zile... Trebue prin urmare să ajungem la Frontera cât mai repede cu putinţă..

Aventurierii aprobară: după ce luară masa de seară, se acoperira cu păturile şi adormiră. Ghizii le urmară exemplul. Gură Arsă fu primul care stătu de pază lângă focul bivuacului, nu fără a fi avut grijă mai înainte să-şi aprindă pipa...

Liniştea nopţii nu mai fu turburată peste puţin decât de urletele îndepărtate ale fiarelor... Atunci, o umbră care stătuse ascunsă într'un tufiş din apropiere se ridică fără sgomot şi ajunse în partea cealaltă a tufişurilor cu cea mai mare băgare de seamă. Un cal era legat în apropierea unui copăcel... Necunoscutul îl încălecă dintr'un salt şi înfigând pintenii în coastele bidiviului dispăru în noapte.

— Carai! să nu mi se mai spuie mie Cristobal

de Elcobar, dacă trupurile acestor ladronesi nu vor fi spânzurate în mai puţin de cincisprezece zile pe o funie, din ordinul unchiului meu.

Şi nepotul vice-regelui — căci el era acela care se găsise atât de nepotrivit în calea fugarilor — porni în goană nebună spre Vera Cruz.

CAP. XXI

LA VERA CRUZ

Don Gutierez de Aranjua, reprezentantul Majestăţii Sale Catolice în Noua Spanie, era tocmai pe cale să-şi deschidă corespondenţa care-i fusese prezentată, când cineva bătu la uşa cabinetului său. Vice-regele ştia cine este vizitatoarea care fără să ţină seama de etichetă intra la el fără să fie anunţată.

— Intră! strigă el întrerupând lectura abea începută.

Uşa se deschise încet şi Jesusita apăru în prag. Un surâs fermecător îi lumina faţa. Se apropiă apoi de bătrân şi-l îmbrăţişă, în timp ce acesta o cuprinse în braţe.

— Lăsaţi puţin de o parte, senor, preocupările acestea, îi spuse cu nimbilă. Avem atât de rar plăcerea să fim singuri împreună şi apoi aţi fost atât de bun cu mine.

— Să nu mai vorbim despre toate astea, querida. N'am făcut decât să ascult de glasul conştiinţei mele... Trebue bineînţeles să recunosc că nu m'am bucurat prea mult atunci când am aflat că ai fugit cu căpitanul Diego şi cei trei necunoscuţi... Dacă ai fi revenit acum trei săptămâni nu te-aş fi primit ca acum şi mai ales Don Diego n'ar fi fost nici iertat şi nici primit ca logodnicul tău... Dar blestematul acela de Cristobal n'a făcut decât lucruri rele dela plecarea ta încoace. După atitudinea deplorabilă pe care a avut-o în timpul recepţiei, a dat cât mai multe dovezi ale laşităţii sale refuzând să pornească în căutarea ta după primele noastre cercetări... M'am grăbit atunci să-l trimit la Oaxaca, unde are misiunea să comande unul din grupurile de represalii menite să înăbuşe mişcările de revoltă ale indigenilor împotriva autorităţii Majestăţii Sale Catolice.

— Ştirea aceasta mi-a făcut foarte multă plăcere, spuse tânăra fată. Nici nu se putea mai mare bucurie decât aceia de a trimite departe de aici pe omul acesta pe care-l urăsc şi de a-l ierta pe acela căruia i-am dat inima mea.

— Oh! cât despre Diego, o întrerupse don Gutierez de Aranjua, a avut norocul să aibe în căpitanul Ramirez Rodrigo un avocat însufleţit. Nu-i puteam refuza nimic căpitanului care mi-a dovedit

în atâtea rânduri vitejia şi devotamentul său pentru cauza regală, Şi mai trebue să-ţi spun, că eram atât de fericit de a te revede, încât aş fi închis cu dragă inimă ochii şi la o vină mai mare.. Cât despre cei trei necunoscuţi..

— Oh! senor, să nu spuneţi vă rog nimic rău de oamenii aceia... Sunt oameni cu inimi nobile... Lor le daloraţi că mai sunt astăzi în viaţă, căci de n'ar fi intervenit ei atunci aş fi fost sacrificată zeităţilor setoase de sânge ale aztecilor.

— Oamenii aceia s'au purtat realmente faţă de tine ca nişte adevăraţi gentilomi din moment ce-i regreţi astfel!

Indată după plecare pupilei sale, vice-regele îşi continuă ci:irea corespondenţei primite... Zece minute se ocupă numai de acest lucru când fu din nou întrerupt. Un alferez veni să-i anunţe sosirea generalului galioanelor.

Don Jago intră în cabinet şi se plecă respectuos în faţa reprezentantului regelui Spaniei. Don Gutierez îi făcu semn prietenește să ia loc pe un scaun.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale? întrebă vice regele.

Trecând prin Vera Cruz după o croazieră pe care am făcut în largul coastelor Floridei, am ţinut să raportez excelenţei voastre că starea ar-

madei noastre este excelentă din toate punctele de vedere.

— Sunt încântat, generale. In vlitoarea scrisoare pe care o voi adresa Majestăţii Şale nu voi uita să menţionez pacea care domneşte pe mări datorită vigilentei d-tale veghe.

— Excelenţa Voastră este prea bună cu mine! spuse don Jago.

— De fel! replică vice-regele. Aţi reuşit să restabiliţi autoritatea flotei atât în marea Caraibilor cât şi în largul marelui Ocean. Ladronesii înspăimântaţi, stau ascunşi în bârlogurile lor după ce au pierdut pe unul dintre cei mai îndrăzneţi şefi ai lor, pe Montbar Distrugătorul.

— Excelenţa Voastră poate fi liniştită în privinţa aceasta, dar tocmai cu privire la Montbar Distrugătorul venisem să stau de vorbă... Am aflat la reîntoarcerea din croazieră, că o revoltă sângeroasă s'a produs la minele din Taxco unde era întemniţat şeful de corsari... Aş dori să capăt unele amănunte spre a fi sigur că Montbar Distrugătorul n'a profitat de această ocazie spre a se elibera şi a se înapoia între complicii lui.

— Poţi fi liniştit în privinţa aceasta! răspunse don Gutierez de Aranjua. Ca să te liniştesc îţi voi arăta mesagiul pe care mi l-a trimis guvernatorul din Taxco.

Deabea pronunţase vice-regele aceste cuvinte şi uşa se deschise brusc. Imbrâncindu-l pe alferez, don Cristobal apăru sburlit, cu hainele în dezordine...

— Ce înseamnă asta! strigă don Gutierez aruncând o privire furioasă noului venit. Se obişnueşte ca acei cari vor audienţă la mine să să se anunţe.

— Rog pe Excelenţa voastră să mă scuze, spuse gentilomul abea respirând, Sunteţi ameninţat de un mare pericol... Am venit călare dela Guerrero spre a vă anunţa... Nu va mai trece mult şi ladronesii îşi vor relua atacurile lor împotriva coastelor Noii Spanii... Montbar Distrugătorul a fugit ajutat de Nicolas Uragan...

Don Cristobal povesti în câteva cuvinte întâlnirea pe care o avusese în drum.

— La Frontera, în dreptul barei din Tabasco? întrebă generalul galioanelor.

— In faţa barei din Tabasco! confirmă gentilomul. Cred că vor fi în stare să ajungă la bordul navelor, înşelând veghea flotei dvs.

— Nici nu-ţi poţi da seama cât de însemnat serviciu ai făcut pentru isbânda cauzei Majestăţii Sale Catolice, spuse vice-regele strângând călduros mâna nepotului său. Trebue să recunosc că după întâmplările recente dela Vera Cruz nici nu

te-aş fi crezut în stare de un gest atât de frumos..

— Ce n'aş face oare spre a recâştiga inima Jesusitei! spuse don Cristobal.

— Vom mai vorbi despre asta, răspunse don Gutierez de Aranjua puţin cam încurcat. Pentru moment trebue să avem grijă de ceea ce e mai grabnic... Abea dacă avem timpul să punem stavilă intenţiilor ladronesilor... Cristobal, te vei duce imediat să iei comanda regimentului de cavalerie din Andaluzia care este cantonat la Medelin.. Chiar de ar fi să crape toţi caii, să ajungi înaintea lui Montbar la Frontera şi adu-mi-l viu sau mort!

Don Jago de Acostel şi don Cristobal de Elcobar ieşiră în grabă din cabinetul vice-regelui... Emoţia lor era atât de mare, încât nu observară o siluetă feminină, care după ce trăsese cu urechea la uşa cabinetului, fugea acum în goana mare pe coridor.

CAP. XXII

IN AJUTORUL CORSARILOR

Mare fu uimirea Jesusitei atunci când îl văzu pe don Cristobal de Elcobar urcând în grabă scările ce duceau la cabinetul vice-regelui, cu

hainele acoperite de praf şi părul în neorânduială.

Jesusita care avea voie şă pătrundă oriunde în palat se apropia de uşa care rămasă întredeschisă. Astfel surprinse discuţia dintre cei trei bărbaţi.

Ceea ce află îi prilejui la început o mare bucurie. Prin urmare salvatorii ei nu muriseră... Surpriza fericită dupe urma acestei ştiri cu totul neaşteptată fu întunecată însă de expunerea planului, în urma căruia fugarii urmau să cadă într'o cursă imposibil de evitat.

Ascultând discuţia dintre cei trei bărbaţi, Jesusita se întreba care avea să fie soarta lui Diego, iubitul ei, în urma acestei afaceri. Il ştia pe vicerege slab de înger şi înţelese că nepotul lui nu va ezita să tragă toate foloasele după aducerea la îndeplinire a unei fapte cu răsunet. Pe cât îl ştia de viclean, gentilomul n'avea să se dea fără îndoială înapoi, de a-l provoca îndată după reîntoarcerea sa pe ofiţer... Jesusita îl şi vedea pe Diego scăldat în sânge, în timp ce peste cadavrul lui se înălţa masca râniind diabolic a lui don Cristobal.

Lucrul acesta nu trebuia însă să se întâmple!

O idee... o idee nebunească trecu atunci prin mintea Jesusitei... Spre a-i răpi triumful acesta lui don Cristobal, trebuia s'o ia înaintea cavalerilor

ce erau trimişi spre Frontiera şi să-l previe pe căpitanul de corsari de pericolul în care se afla... Făcând acest lucru tânăra fată avea să se achite de o datorie pe care o avea faţă de corsar, apărându-şi totodată cu energie fericirea ei ameninţată... Fără să mai aştepte, din clipa în care cunoscu hotărîrile vi e-regelui şi ale generalului galioanelor, se duse să-l caute pe Diego pe care-l lăsase în grădina palatului şi îi expuse în câteva cuvinte cele ce se întâmplaseră.

— Înţeleg acum care au fost scopurile camarazilor noştri atunci când au debarcat la Vera Cruz, spuse ofiţerul atunci când tânăra fată îşi termină expunerea... Au fost atât de scrupuloşi să se despartă de noi în clipa cea mai delicată, nevoind să ne compromită amestecându-ne în preparativele de evaziune ale lui Montbar Distrugătorul.

— Şi noi îi vom părăsi oare acum când sunt expuşi unei morţi îngrozitoare? Fără a ridica armele împotriva compatrioţilor noştri trebue să le-o luăm înainte la Frontieră şi să-i avertizăm pe corsari...

Jumătate oră mai târziu în faţa corpului de gardă dela Puerta del Sol, ofiţerul care îşi luase între timp calul şi adunase ceva alimente, fu ajuns din urmă de alt călăreţ care avea faţa as-

cunsă sub o mască de dantelă. Noul venit arătă sergentului care se apropiase spre a-i împiedica să părăsească oraşul, un ordin care purta sigiliul vice-regelui... Intorcându-se spre don Diego necunoscutul spuse:

— Adelante! Nu avem timp! Să nu pierdem nici o secundă.

Infigând pintenii în coastele calului ei se îndreptară spre Medelin.

După ce traversară fluviul Atoyac, ei îşi continuară drumul printre dune şi codri, până în micul port de pescari Alvarado, unde ajunseră la apusul soarelui.

Ei nu se opriră aci, ci îşi continuară goana, reuşind să ajungă la Santiago Tuxtla unde-şi petrecură noaptea. Obţinură o nouă pereche de cai şi părăsiră Santiago Tuxtla înainte de ivirea zorilor.

Jesusita şi Diego străbătură un drum de aproape douăzeci şi cinci de leghe înainte de a da de o localitate mai mare. Din fericire temperatura era plăcută. Rămaseră două nopţi sub cerul liber, menajându-şi caii cum puteau mai bine, hrănindu-se cu tot felul de fructe...

Cei doi tineri ajunseră astfel la Coatzacoalcos la revărsarea lui Rio Uopanapa.

Aci îşi mai schimbară odată cali şi porniră în direcţia San Jose.

Huismaguillo, San Jose Bautista fură ultimele două etape ale tinerilor, cari o luară dealungul lui Rio Grijalva. Deacolo făcură apel la indigeni spre a străbate ţinutul plin de ape şi acoperit de păduri. Peisagiul se schimba uneori, iar fluviul până aci larg se angaja într'o serie de trecători, care făcea cu neputinţă orice navigaţie. Pentru ultima parte a drumului, cei doi tineri îşi încredinţară soarta în mâinile unui indian care-i conduse pe fluviu până la revărsarea acestuia. Debarcară între bara dela Tabasco şi Frontera care constituia ţinta călătoriei lor. Avuseseră nevoie de opt zile în cap spre a străbate o cale atât de lungă...

La orizont, se întindea marea, ale cărei valuri se spărgeau de plaja nisipoasă. După o masă frugală în tovărăşia indianului — ghid, Diego şi Jesusita porniră în întâmpinarea corsarilor.

CAP. XXIII

FUGARIŢI

Nicolas Uragan şi camarazii săi călătoriră fără de nici un incident, însoţitorii lor zapoteci fiin-

du-le o garanţie în ochii triburilor pe unde treceau. Mergeau în etape scurte spre a nu obosi caii şi după vreo zece zile se pomeniră în apropierea ţintei călătoriei.

Aventurierii îşi petrecură aşa dar ultima noapte la mai puţin de o leghe de Frontera. Nicolas se felicita de a fi ajuns aproape la ţintă, iar tovarăşii lui vedeau cu bucurie că se apropie sfârşitul necazurilo rlor.

In lumina primelor raze ale zorilor trecură prin apropierea micei fortăreţe Frontera, după care cantonară la o leghe mai încolo în imediata apropiere a barei din Tabasco. Şeful corsarilor răsplăti din plin pe cei şase indigeni cari îi însoţiseră.

Nicolas Uragan se plimbă câteva minute în sus şi în jos pe plajă. In cele din urmă, aventurierul nu se mai putu stăpâni şi spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mi-e teamă că fraţii noştri n'au isbutit să forţeze blocusul spaniolilor! Vom fi forţaţi să aşteptăm aci... Şi eu care mă temeam să nu sosim prea târziu!...

După ce mâncară, aventurierii inspectară orizontul, căutând să descopere cel mai mic punct negru pe imensitatea mării. Orele treceau cu o încetineală înspăimântătoare, apoi se lăsă noaptea.

Corsarii rămaseră sub cerul liber până în zori.

Somnul aventurierilor fu agitat. Şueratul vântului din larg îi împiedica să doarmă.

La primele raze ale soarelui, fură cu toţii în picioare şi se repeziră pe faleză... Abea ajunseră sus că scoaseră strigăte de uimire... Vreo duzină de puncte negre apăruseră la mai mică distanţă de o leghe de litoral şi păreau că vor să se îndrepte spre revărsarea fluviului. Montbar se apropiă de Nicolas şi-i zise:

— Mă tem, Nicolas, că viclenia noastră a fost descoperită. Dacă ar fi vorba de corăbii prietene, atunci ar fi trebuit să vină din direcţie contrară. Rare sunt vasele care se încumetă să urce împotriva curentului mării Caraibilor aşa cum o fac aceste blestemate nave... Numai de n'ar fi vorba de galioane venite special spre a împiedica pe fraţii noştri să ne vie în ajutor!

— E cu neputinţă! mormăi şeful corsarilor. Gavachosii n'au de unde să ştie!

Eusebio şi ceilalţi trei aventurieri cercetau deasemeni neliniştiţi navele... Işi dădură curând seama: era vorba de galioane din armada pusă sub comanda lui don Jago de Acostel. Vasele puteau fi văzute pe clipă ce trecea mai limpede şi nu mai încăpea nici o îndoială.

Conducătorul corsarilor blestemă pe gavachosi, când se auzi un foc de armă în spatele fugarilor..

Aventurierii se întoarseră surprinşi şi făcură zadarnic ochi mari spre a-l vedea pe misteriosul om care trăsese... Se auziră curând strigăte urmate de o nouă detunătură.

— E o luptă în spatele nostru! spuse Mihail Bascul. Ce o fi însemnând?

Aventurierii se repeziră cu armele gata de tras spre perdeaua de arbori. Ajunşi în apropierea acestora, văzură trei siluete îndreptându-se spre ei. Una dintre ele ridică mâna peste cap în semn de pace, în timp ce celelalte două abea mai puteau înainta printre ochiurile de apă şi obstacolele de tot felul.

— Mii de draci! strigă Mihail Bascul, primul este un indian, apoi recunosc pe tânărul ofiţer care a fugit cu noi dela Vera Cruz şi de care ne-am despărţit înainte de a pleca spre Taxco... Mă întreb însă cine poate să fie camaradul lui?

— Cine să fie dacă nu frumoasa logodnică a lui don Diego, senorita Jesusita, exclamă căpitanul de corsari apropiindu-se cu mâna întinsă de cei doi.

Prezentările fură făcute imediat şi în timp ce indianul stă de o parte, Nicolas Uragan spuse:

— Cărei întâmplări miraculoase îi datorăm faptul de a vă întâlni prin aceste meleaguri părăsite?

— Faptului că aţi fost trădaţi, senores! exclamă Jesusita apucându-l pe Nicolas de braţ. Fugiţi repede! Intoarceţi-vă... Plecaţi cât mai este vreme. Viaţa voastră nu atârnă decât de un fir de aţă. Am aflat planul vice-regelui şi generalului galioanelor. Nu mai întârziaţi mai mult prin coclaurile acestea... In urma noastră, vine un regiment de soldaţi gata să vă încercuiască şi să vă prindă!

— Spuneţi, senorita, că am fost trădaţi..., exclamă corsarul. Aş vrea să ştiu însă cine este autorul acestei ticăloşii. Nu am vorbit de planurile mele decât acestor cinci tovarăşi pe cari îi vedeţi şi nu există nimeni care să ştie că ne îndreptam spre bara din Tabasco...

— Din păcate nu ştiţi, senores, că o întâmplare nefericită v'a scos în cale pe don Cristobal de Elcobar... Fiind trimis de tutorele meu în misiune la Oaxaoa, a surprins micul vostru grup. Mizerabilul a auzit totul fără ca voi să vă daţi seama de prezenţa lui... Incălecând imediat a revenit la Vera Cruz şi a adus la cunoştinţa vice-regelui şi generalului galioanelor intenţiile voastre. Un regiment a fost trimis în mare grabă înaintea grupului vostru, în timp ce navele au eşit în larg spre a vă tăia retragerea...

Corsarii hotărîră imediat să-şi caute o ascunzătoare prin apropiere...

Eusebio porni în fruntea micei trupe... Spre a ascunde mai bine urma, căci spaniolii aveau să cerceteze fără îndoială cu cea mai mare grijă locurile, vânătorul îi obligase ca o parte din drum s'o facă umblând prin apa unui pârâu. Văzură curând un chiparos aproape tot atât de mare ca şi copacul sfânt al zapotecilor.

— Iată un loc unde nu vom fi căutaţi de adversarii noştri! exclamă el.

La ordinul lui Nicolas Uragan, toţi se căţărară pe trunchiul pomului. După jumătate oră de strădanii, aventurierii isbutiră să se stabilească la aproape o sută de picioare deasupra solului. Ramurile şi frunzele îi ascundeau de orice priviri indiscrete...

Mihail Bascul se urcă cu treizeci de picioare mai sus spre a putea cerceta în voie împrejurimile.

După o oarecare trecere de timp, corsarul sosi lângă prietenii săi:

— Ce s'a întâmplat? îl întrebă Nicolas.

— Un grup de gavachosi a sosit cu pirogile pe fluviu, chiar în locul unde am debarcat noi azi de dimineaţă!

CAP. XXIV

IUREŞUL

La auzul acestei ştiri, fugarii din chiparos îşi verificară armele. Nicolas Uragan şi Montbar Distrugătorul urcară apoi în vârful pomului spre a supraveghea mişcările adversarilor lor.

Detunături repetate se auziră dispre mal. Ţinându-se de ramurile chiparosului, ei priviră spre ţărm, întrebându-se care o fi pricina acestor focuri de armă.

Cei doi oameni fură lămuriţi curând. Din înălţimea postului lor de observaţie, văzură un grup de soldaţi care sărea cu greutate peste ochiurile de apă, îndreptându-se spre litoral... Şalupele care porniseră dela bordul galioanelor mai luptau încă cu curentul fluviului, iar altele erau pe cale să se apropie de ţinta dorită. Văzându-i pe compatrioţii lor, cari se agitau pe ţărm, soldaţii şi marinarii le făcură semnale. Pe plajă, aşteptau vreo treizeci de soldaţi. In fruntea lor era un ofiţer care gesticula. Nu era altul decât don Cristobal de Elcobar.

Când văzu şalupele ce porniseră dela bordul galioanelor ca să treacă bara, don Cristobal ordonă soldaţilor să tragă salve spre a-şi mani-

feste în felul acesta prezenţa. Aceste detunături fuseseră auzite de corsarii cocoţaţi în vârful copacului.

In fine, primele şalupe isbutiră să ajungă la ţărm. Ocupanţii săriră repede pe nisip şi se năpustiră spre don Cristobal. Acela care se arăta a fi comandantul se apropiă de gentilom şi după ce-l salută respectuos, îi spuse:

— Generalul galioanelor în persoană a ţinut să preia comanda forţelor expediţionare. Mă trimite pe mine, locotenentul Pedro Marquez ca să ne înţelegem spre a împiedica orice posibilitate de fugă a ladronesilor... Intre timp, vor mai debarca două sute de soldaţi ca să ne sprijine. Don Jago de Acostel va rămâne la bordul vasului amiral „Escurial" gata să taie calea oricărei nave suspecte care s'ar arăta la orizant.

— Mulţumesc! spuse don Cristobal... Banditii pe cari îi căutăm nu pot fi departe de noi. Oamenii mei sunt răspândiţi prin împrejurimi. Sosind în grupuri dealungul fluviului debarcă necontenit. Acest lucru nu trebue să ne împiedice îndată să pornim imediat în căutarea ladronesilor. Viceregele a făgăduit douăzeci de mii de piaştri celui care-l va aduce pe Montbar Distrugătorul său pe Nicolas Uragan morţi sau vii.

O sfâşietoare sclipire se ivi în ochii locotenentului.

Spre a căpăta răsplata făgăduită era gata să facă orice cu soldaţii săi.

După ce se mai sfătuiră încă două minute, spaniolii se îndreptară conduşi de doi tigreros spre codrul imens din apropiere. Vânătorilor nu le fu prea greu să le găsească urmele care se citeau limpede pe pământul umed şi moale. Urmară pista aproape trei sute de metri: cei doi ghizi se opriră apoi pe neaşteptate. Ajunşi în dreptul unui pârîu nu mai văzură nimic pe jos.

— Per la muerte! strigă unul dintre ei, probabil că ladronesii s'au depărtat mergând prin albia pârâului. Nu mai suntem în stare să găsim nici cea mai vagă urmă...

— Să mergem la întâmplare pe malul acesta, strigă don Cristobal, vom da cu siguranţă din nou de urma lor în drum spre pădure, unde-şi vor fi căutat refugiu... Dacă nu găsim nimic, atunci voi trimite un detaşament în direcţia opusă.

Spaniolii o apucară printre copacii codrului. După jumătate de oră de caznă, cercetările fură încununate de succes. Unul dintre vânători ajungând la poalele imensului arbore în care se ascunsesera fugarii, găsi pete de noroi dealungul trunchiului. Pedro Marquez fu tot atât de norocos ca ei punând mâna pe un obiect care zăcea în ierburile înalte. Era o mănuşă pe care o pier-

duse Jesuita în timp ce se urca în copac.

— Păsăruicile noastre s'au refugiat sus în pom, declară don Cristobal.

— Nici să nu vă treacă prin minte să ne urcăm sus! strigă ofiţerul. Mai bine să-i constrângem prin foamete decât să ne expunem oamenii unor salve ucigătoare!

— Trebue să obţin un rezultat înainte de apusul soarelui! spuse tăios gentilomul. Vom pierde de va fi necesar treizeci de oameni, dar nu se va spune că am dat înapoi din faţa corsarilor.

Şi dând primul exemplu, nepotul lui don Gutierez de Aranjua începu să se caţere pe copac strigând: Adelante!

Tigrerosii şi soldaţii îl urmară. Nu se auzea nici un sgomot şi era cu neputinţă să se vadă vreo siluetă în înaltul pomului.

O tăcere impresionantă se lăsase peste pădure. Păsările care făceau cu câteva momente mai înainte un sgomot asurzitor, tăcuseră. Nu se mai vedeau nici micile lor siluete multicolore. Chiar şi maimuţele care trăiau cu miile prin copaci dispăruseră parcă.

Marea se dădea înapoi încet dar regulat. Locul de întâlnire al valurilor fluviului cu cele ale mării dădu şi el înapoi, în timp ce apa se tot retrăgea lăsând descoperit un teren acoperit de tot felul

de nămol atât de temute de navigatori, eşiseră la iveală.

Dar ceea ce provocă cea mai mare bucurie lui corsarilor fură evoluţiile galioanelor, care surprinse de retragerea aceasta neaşteptată a apelor încercau zadarnic să iasă din nou în larg. Corsarii văzură curând două dintre navele care îndrăzniseră să se apropie mai mult de coastă, plecându-se încet într'o parte în timp ce apele scădeau mereu. Eşuară în cele din urmă pe nisip, iar aventurierii se distrară grozav văzând oamenii echipajului alergând cu disperare încoace şi încolo întocmai unor furnicii. Celelalte galioane încercau şi ele să ajungă în larg cu toate velele întinse, dar apele nemiloase păreau că le urmăresc retrăgându-se neîncetat. Încă patru mai eşuară, în timp ce alte trei galioane din armadă, mai favorizate de soartă reuşiră să se depărteze.

— Pe Sfântul Yves! iată că marea intervine într'un chip cu totul neaşteptat în favoarea noastră..., zise Mihail Bascul.

Un vuet surd întrerupse însă vorba aventurierului. Insufleţite parcă de o energie renăscută, valurile îşi schimbară direcţia revenind de data aceasta asupra ţărmului, ridicându-se la o înălţime formidabilă. Cerul devenise negru ca cerneala la orizont.

— Dumnezeule! strigă Nicolas... Un ciclon!

CAP. XXV

CICLONUL

Fără să-şi dea seama de teribilul cataclism care era în imediata lor apropiere, corsarii adăpostiţi în ramurile dese ale copacului aşteptau hotărîţi atacul adversarilor. Sambo, strângând în mâna dreaptă nedespărţita sa secure, se ghemuise la marginea platformei ca să vadă primul cap de duşman. Chipul negrului era înfiorător la vedere. O grimasă groaznică îi schimonosea obrazul.

Don Cristobal continua să se caţere cu greutate dealungul uriaşului trunchiu al copacului. Mai agili decât el, ceilalţi doi vânători, Pedro Marquez şi câţiva soldaţi le-o luaseră înainte. Tot urcând, oferiră după puţină vreme fugarilor ţinte lesnicioase. Se auziră două detunături, care sfâşiară liniştea din jur. Lovit unul între ochi şi celălalt în plin piept, un vânător şi un soldat dădură drumul ramurilor şi se sdrobiră la poalele copacului. Mihail Bascul şi Nicolas Uragan îşi nimeriseră ţintele.

Înţelegând că-i aşteaptă aceeaş soartă dacă nu aor izbuti să ajungă mai repede sus, spaniolii îşi încordară puterile. Un nou glonte tras de Montbar [illegible] il făcu să se [illegible] în vid pe un

altul dintre camarazii lor. Eusebio voia să-l țintească tocmai pe don Cristobal, când al doilea vânător se săltă pe platformă și se repezi asupra lui. Agitând navaja pe care o ținuse până atunci între dinți, individul voia să-l înjunghie pe vânător pela spate. N'avu vreme să-și aducă însă la îndeplinire gestul ucigaș. Sambo se repezise asupra lui scoțând un urlet înspăimântător. Negrul isbi cu securea în capul spaniolului. Nenorocitul se agăță cu capul spintecat de o creangă. O lovitură de picior a lui Eusebio îl trimise pe urmele camarazilor săi, în timp ce ceilalți atacatori ezitau.

— Poftim! strigă atunci batjocoritor Mihail Bascul, dece ezitați senores? Al cui e rândul? Cine vrea să se măsoare cu Frații Țărmului? Poftim! Nu mai există nici un domn care să vrea să lupte de bună voie? Se pare că sunteți încurcați. Inainte, ce dracu!

Ghemuiți în capătul celălalt al plutformei, Diego și Jesusita așteptau sfârșitul luptei, în timp ce indianul continua să fumeze indiferent o pipă cu ochii pierduți în depărtare... Se auzi pe neașteptate o exclamație. Gură Arsă se apropiase de camarazii săi. Repezindu-se spre Nicolas, strigă:

— Suntem pierduți, frate! îi spuse el cu glas sumbru. Trebue să ne pregătim de moarte! Vine

ciclonul! Ciclonul!

Un vuet înfundat, care se apropia tot mai mult, se auzea. Marea deslănţuită după ce se retrăsese, se arunca acum cu o violenţă nemaipomenită asupra ţărmului. In mai puţin de cinci minute, uriaşa massă lichidă, înaltă de peste o sută de picioare, avea să ajungă pădurea şi locul unde se aflau aventurierii...

— Galioanele sunt aruncate încoace şi în colo ca nişte coji de nucă, strigă Gură Arsă... Ţineţi-vă de ramurile cele mai groase... Nu vă mai interesaţi de gavachosi... Vor avea singuri destule încurcături, ca să mai fie nevoie să ne interesăm şi noi de ei...!

Continuându-şi urcuşul, spaniolii auziseră şi ei sgomotul acela neobişnuit care sporea necontenit. In depărtare se auzeau detunături, iar Pedro Marquez îşi dădu limpede seama de apropierea iminentă a unui cataclism.

Urmând instrucţiunilor lui Gură Arsă, Nicolas Uragan şi prietenii săi se grăbiseră să se urce cât mai sus. Lassourile lui Eusebio şi indianului fură de cea mai mare utilitate, şi toţi se legară cu ele de ramurile groase ale copacului. Aşteptau palpitând în timp ce vuetul devenea tot mai puternic şi o tăcere impresionantă, tăcerea premergătoare marilor catastrofe, domnea asupra pădurii.

Nepotul vice-regelui ajunse scoţând un strigăt de triumf pe platformă. Se apropiă de Nicolas Uragan, cu faţa descompusă de furie, cu un pumnal în mână. Dar mai înainte ca să lovească se produse o sguduire formidabilă. Aruncate cu o forţă nemaipomenită pe uscat, valurile gigantice măturară în calea lor pădurea, frângând copacii ca nişte paie. Massa de apă, în câteva secunde, înecă totul în cale. Ajunse şi la pomul în care se aflau aventurierii şi prietenii lor. Nicolas îl văzu pe don Cristobal sucindu-se pe călcâie în vârtejul de spumă şi dispărând, luat de un val uriaş, în timp ce el însuşi sgâlţâit cu violenţă fu proectat în vid şi rămase atârnat de o creangă de care se legase cu lassoul.

Spaniolii cari se aflau la poalele chiparosului şi cei cari începuseră să se caţere, fură luaţi de ape şi sdrobiţi de copacii din apropiere. Din toate locurile, se auzeau troznete sinistre. Mulţi dintre uriaşii pădurii se clătinau şi se plecau încet isbiţi la rădăcină de valul uriaş de apă. Alţii cădeau spintecaţi în două.

Asaltul furios al valurilor se frânse însă cu încetul. Marea încetă să mai înainteze şi părăsind opera ei nefastă, dădu înapoi devenind din ce în ce mai puţin violentă. Forţele naturii erau însă departe de a fi calmate. Uraganul făcea ravagii.

Trăznetele cădeau pretutindeni şi fulgerele luminau necontenit ţinutul răscolit de cataclism. O ploaie torenţială începu să cadă, iar cerul se întunecă atât de tare încât ai fi putut crede că s'a lăsat noaptea.

Primul care-şi veni în fire fu voinicul Sambo. Cataclismul încetase. Perdeaua neagră care acoperise cerul dispăruse în depărtare şi soarele îşi trimitea dela apus ultimele raze.

Dar ce spectacol înfiorător lumina astrul zilei! Negrul care încălecase pe ramura sa vedea în jur nenumărate bălţi lăsate de apele care se retrăseseră. Jur împrejur erau numai copaci desrădăcinaţi, distruşi de furiile naturii.

O oră mai târziu, toţi nouă camarazii erau trezi. Puţin ameţiţi de sguduitura pe care o înduraseră, îşi dădeau seama de întinderea dezastrului. Jesusilla se rugă fierbinte mulţumind cerului că o salvase pe ea şi pe logodnicul ei.

Doi corsari se căţărară spre vârful chiparosului.

El văzură unul dintre galioane că-i rău lovit de nenorocire, căci zăcea fără catarge la câteva sute de picioare de mal. Câteva siluete micuţe ce se mişcau pe punte indicară aventurierilor, că echipajul scăpase în parte de violenţa elementelor. Din celelalte unităţi ale armadei lui don Jago de Acosta nu se vedea nici o urmă. Întreaga flotă

parcă se evaporase. Poate că unele dintre nave se scufundaseră iar altele ieşiseră în larg...

Păsările îşi reluară cu încetul ciripitul prin ramurile pline de apă. Soarele începuse să dispară după orizont. Montbar şi Gură Arsă coborîră din observator şi comunicară lui Nicolas Uragan tot ce văzuseră. Hotărîră să părăsească chiparosul şi să-şi petreacă noaptea undeva prin împrejurimi. Aventurierii alunecară unul după altul dealungul trunchiului până jos pe sol. După aceea porniră deacurmezişul ţinutului inundat de apă. Nu făcură nici douăzeci de paşi atunci când şeful corsarilor care se afla în frunte îi opri cu un gest. Se împiedicase de un trup care zăcea însângerat în noroi. Chipul acestuia era schimonosit teribil, ochii mari deschişi. In mâna cadavrului se afla o bucată de creangă de copac. Jesusita şi Diego cari îl urmau deaproape pe Nicolas îl identificară cu uşurinţă.

— Don Cristobal de Elcobar! strigară ei într'un glas.

Corsarii îi părăsiră cadavrul şi merseră mai departe. Numai pupila vice-regelui se mai întoarse odată spre trupul neînsufleţit al nepotului vice-regelui şi făcu încet semnul crucii. Logodnica lui Diego ierta în faţa morţii gentilomului toate suferinţele pe care le îndurase din cauza lui.

Micei cete îi fu greu să găsească un loc unde să petreacă noaptea. Aventurierii şi prietenii lor trebuiră să se mulţumească drept locuinţă cu scorbura unui copac care fusese cruţat de cataclism. Adormiră curând, uitând de tragicele lor aventuri.

Atunci când se treziră, soarele se înălţase bine peste orizont.

Trecură astfel zile monotone... Nicolas Uragan şi prietenii săi aşteptau cu nerăbdare sosirea navelor corsare. Jesusita şi Diego păreau că nu regretă de loc situaţia. Nu erau oare permanent împreună? Nu puteau să făurească nenumărate planuri de viitor? Dacă prietenii lor erau grăbiţi să revie pe insula lor, ei nu se arătau prea dornici să-l vadă din nou pe don Gutierez de Aranjua.

Galionul eşuat rămase nemişcat şi ocupanţii lui găseau probabil la rândul lor că vremea trece cu mult prea încet. Ar fi putut ajunge la ţărm cu ajutorul unei şalupe, dar cum ciclonul pustiise totul, credeau că nu vor mai găsi nimic şi socoteau că este mai bine să reziste din proviziile pe care le aveau la bord.

Într'o zi, un punct negru apăru la orizont, iar Eusebio care se căţărase în vârful unui palmier îl văzu primul. Nicolas Uragan şi Montbar Distru-

gătorul împreună cu prietenii lor se duseră temători pe ţărm. Eusebio văzuse bine: nava care părea că vine dinspre sud, ajutată de curent, se mărea văzând cu ochii. Ca structură nu semăna de loc cu galioanele lui don Jago Acostel. Şeful corsarilor privi cu inima palpitândă apropierea corăbiei.

Prietenii săi îl văzură tresărind deodată bucuros şi scoţând un strigăt de victorie.

— Domnul fie lăudat! strigă el, este „Tonnant". brickul goeletă a Frumosului Laurent.

Fugarii nu se înşelaseră: era chiar nava Frumosului Laurent.

Văzând vasul eşuat, corsarii depe Tonnant scoaseră strigăte de bucurie.

Marinarii şi soldaţii depe galionul eşuat vedeau apropiindu-se brickul goeletă, fără să fie în stare să se opună... Cele şaizeci de tunuri ale navei erau de neîntrebuinţat. Deaceea ridicară un steag alb în semn că se predă.

Intr'o barcă improvizată, Nicolas şi tovarăşii săi vâsliră până la vasul eşuat. Pe el spaniolii prinşi aşteptau indiferenţi moartea.

Spaniolii prinşi aşteptau indiferenţi moartea

Nicolas Uragan se apropiă atunci de grupul învinşilor. După ce-l salută pe şeful lor, îi spuse:

— Nu vi se va face nici un rău, senores. Nu

numai că vă cruţăm viaţa, dar vă şi îngăduim să vă reîntoarceţi la Vera Cruz deîndată ce veţi putea să readuceţi nava la linia de plutire. În schimb vă cer să-mi juraţi că veţi face ceea ce vă cer...

— Voi da ascultare, spuse don Antonio Valmoral, comandantul vasului, numai dacă cererea dvs. nu are ceva dezonorant, căci în cazul acesta aş prefera să mor.

— Iată despre ce este vorba, continuă şeful corsarilor: în timpul drumului nostru am capturat-o pe pupila vice-regelui şi pe logodnicul acesteia.. Vă rog să-i duceţi înapoi la Vera Cruz lângă don Gutierez de Aranjua, căruia vă rog să-i prezentaţi omagiile şi mulţumirile mele pentru felul în care am fost primiţi la balul lui mascat...

— Nu voi uita acest lucru şi-l voi aduce întocmai la îndeplinire.

— Deasemenea vă rog să nu uitaţi, spuse şeful corsarilor, să-l anunţaţi pe excelenţa sa guvernatorul şi pe generalul galioanelor, don Jago Acostel, că Nicolas Uragan şi Montbar Distrugătorul sunt sănătoşi şi vor face să se vorbească despre ei peste puţină vreme.

EPILOG

Zilele trecură. Corsarii depe Insula Broaştei Ţestoase sărbătoriseră aşa cum se cuvine reîntoarcerea şefilor lor.

Emoţia la Vera Cruz fu cât se poate de mare atunci când don Gutierez află de teribila catastrofă, care distrusese un regiment de cavalerie şi companiile debarcate. Din Cristobal pierise după cum ştim. Armada lui Don Jago Acostel, de care acesta era cu drept cuvânt atât de mândru trebuise să cedeze în faţa violenţei elementelor, şi să se reîntoarcă, lăsând în faţa estuarului două din unităţile ei cele mai frumoase, dintre care una se scufundase.

Vice-regele disperat nu avu decât o singură rază de soare în mijlocul atâtor nenorociri: reîntoarcerea pupilei pe care o iubea mai presus de toate. Într'o zi, locuitorii din Vera Cruz constatară foarte intrigaţi în larg un punct negru care creştea necontenit, dar care înainta cu cea mai mare băgare de seamă. Generalul galioanelor care venise grabnic pe chei împreună cu ofiţerii săi recunoscu imediat una din navele pe care trebuise să le părăsească la bara Tabasco, spre a fugi de ciclon.

Bucuria spaniolilor fu mare atunci când văzură

nava pe care nu mai sperau s'o revadă. Se auziră aclamaţii şi strigăte de bucurie ale mulţimei adunată în port.

Don Jago se îndreptă imediat după debarcare spre căpitanul galionului. Acesta îi aduse la cunoştinţă cele ce se întâmplaseră. Nu uită să spună nici că piraţii înainte de a porni în larg îi predaseră doi prizonieri, pe pupila vice-regelui şi pe logodnicul acesteia.

Don Gutierez fu anunţat imediat. El primi cu exclamaţii de bucurie la palat pe tânăra fată şi pe logodnicul ei. După trecerea primei emoţii, reprezentantul Majestăţii Sale Catolice se interesă de cauzele dispariţiei celor doi. La întrebare aceasta care-i punea în situaţie delicată, tinerii răspunseră încurcaţi.

— L-am văzut revenind la palat pe don Cristobal, spuse Jesusita, şi temându-mă pentru fericirea mea, am fugit cu acela pe care-l iubesc... Am fost capturaţi atunci de ladronesi...

— Iubirea te împinge să comiţi prostii, querida, spuse vice-regele. Spre a suprima cauzele care ţi-ar putea face să greşeşti din nou, te vei căsători înainte o lună cu don Diego.

Don Gutierez ar fi voit cu dragă inimă să o ţină pe pupila lui pe lângă sine, dar Diego insistase

mult să se stabilească în Europa, la Madrid, aşa încât i se dădu o misiune la curtea regală.

Intr'o frumoasă zi de Ianuarie, ei se îmbarcară la bordul vasului Cadix, conduşi de toate notabilităţile din Vera Cruz. Corabia ieşi în larg.

După ce Cadix traversă canalul Floridei pregătindu-se să iasă în largul oceanului, gabierul anunţă apropierea unei nave străine. Un brick goeletă se îndrepta cu toată viteza spre Cadix şi intenţiile sale erau vădit duşmănoaşe.

Când ajunse în apropiere, nava străină trase un foc de avertizare, ordonând corăbiei spaniole să se oprească. Un pavilion fu ridicat pe catarg: era tricolor şi purta insignele corsarilor.

— Ladronesii! suntem pierduţi! strigară marinarii.

Comandantul corăbiei ordonă tunarilor să fie gata.

Diego şi Jesusita se aflau pe punte. Ofiţerul era hotărît să-şi apere până la ultima suflare soţia. Căpitanul se apropia speriat de ei.

— Nu ne putem aştepta la cruţare. In faţa noastră este nava lui Nicolas Uragan!

Spaniolul nu se înşelase. Căpitanul de corsari îşi reluase vânătoarea şi ataca toate navele spaniole ce se aventurau în larg.

Pe puntea navei corsare se aflau Nicolas Ura-

gan, Eusebio care lua parte la primul său abordaj, Gură Arsă şi Montbar.

Brickul bordă corabia.

— Inainte! Moarte gavachosilor! urlară piraţii repezindu-se pe punte.

Nicolas Uragan, cu spada în mână era în fruntea lor. Inainta fără să ţie seama de plumbii cari curgeau în jur. Deodată, se opri uluit: văzuse pe Diego şi Jesusita.

Aventurierul tresări. Ezită o clipă, apoi strigă:

— Inapoi! Inapoi pe bordul navei noastre! Incetaţi focul!

Corsarii îl priviră uluiţi, întrebându-se dacă căpitanul lor nu înebunise subit. Obişnuiţi însă să asculte şi având încredere oarbă în cel care îi comanda, nu cârtiră şi se retraseră...

Corabia spaniolă îşi întinse toate pânzele şi se depărtă spre vechea Europă. Jesusita şi Diego depe punte făcură semne de bun rămas, fostului lor tovarăş de aventuri. Brickul goeletă vira şi cei doi îndrăgostiţi mai văzură câteva clipe pe dunetă, [illegible] elegantă a regelui corsarilor, pornit după noi aventuri.

— SFARŞIT —

COLECTIILE DANUB

CELE MAI BUNE ROMANE DE AVENTURI ȘI DE SENZAȚIE

COLECTIILE DANUB